PROTOCOALELE ÎNŢELEPŢILOR SIONULUI

Text integral în traducerea lui Ioan Moţa

Protocoalele Inteleptilor Sionului este o carte care a nascut inca de la aparitie, acum o suta de ani, controverse dar si un razboi continuu din partea iudeilor dus impotriva editorilor dar si a celor ce au promovat-o. (Sa nu uitam ca parintii de la Optina, inclusiv Sf. Ioan de Kronstadt, au sustinut publicarea ei, Nilus primind binecuvantare expresa pentru asa ceva. Vezi cartea *Legendarul Nilus*). De ce totusi aceasta atitudine potrivnica, chiar vehementa fata de ea din partea evreilor? In primul rand pentru ca ea trateaza deosebit de delicata problema a conducerii lumii de catre un grup malefic, criminal care, nu intamplator, este de origine evreiasca. Toate cele scrise in aceasta carte, ce nu intamplator au fost descoperite lumii, nu sunt decat pentru ca unii sa inteleaga din timp ca Scriptura se va implini intru totul atunci cand se vorbeste de vremurile din urma, vremuri care vor culmina cu inscaunarea Marelui Inselator - Antihristul, din semintia lui Dan (neamul evreiesc) inaintea celei de a doua veniri a lui Hristos. Caderea lumii, mai ales a celei crestine este descrisa cu lux de amanute.
Cine vrea sa ia aminte la toate acestea, sa incerce descifrarea semnelor vremii, plecand si de la aceasta carte! Intentia acestei carti nu este pentru a incrimina intregul neam evreiesc, ceea ce ar constitui un gest inuman si anticrestin, ci pentru a scoate in evidenta din ce parte vine raul, intelegand prin cine este instrumentalizat. Poate numai asa vom iesi din letargie si vom pricepe ca nimic de ce este rau nu se intampla la voia intamplarii, totul fiind legat de acea taina a faradelegii care se va lucra la sfarsitul lumii.

Iată apelul lansat către evreime de Cremieux şi Montefiore la fondarea .Alianţei Israelite Universale”, organul de luptă făţişă a evreimii contra Creştinătăţii, apărut în 1860, reprodus de noi după ziarul L’Eclair (Fulgerul) din Paris :

APEL
al evreilor Cremieux din Paris şi Montefiore din Roma, membri fondatori ai Alianţei Israelite Universale.

Alianţa noastră nu este nici europeană, nici asiatică, nici africană, nici americană, nici australiană, ea este universală.
Împrăştiaţi în mijlocul unor popoare care sunt duşmane drepturilor şi intereselor noastre, vom rămâne membri ai poporului ales.
Naţionalitatea noastră este religia părinţilor noştri şi nu recunoaştem alta.
Trăim în ţări străine şi nu ne putem îngriji de interesele vremelnice ale acestor ţări — întrucât interesele noastre morale şi materiale sunt în primejdie.
Religia lui Israel trebuie să cuprindă într-o zi Pământul întreg.
Creştinismul, duşmanul nostru de veacuri, zdrobit în luptă e aproape să îngenuncheze.
Pe zi ce trece reţeaua pe care evreii o aruncă asupra Pământului se întinde şi măreţele profeţii ale cărţilor noastre sfinte se vor îndeplini.
Nu este departe timpul în care toate bogăţiile Pământului vor fi ale noastre.
O nouă împărăţie mesianică, un nou Ierusalim trebuie să se ridice în locul celor trei cetăţi, a împăraţilor, a Papilor şi a Patriarhilor.
Cremieux si Montefiore

INTRODUCERE

În deosebite puncte ale îndepărtatului orizont, se observă formarea de valuri de antisemitism. Ele sunt încă răzleţe şi slabe; dar, prin suflul zvâcnirilor jidoveşti care izbucnesc din toate părţile, ele or să crească, îşi vor iuţi mersul şi vor fi poate uriaşe, când, cu crestele spumegânde încordate spre cer, îşi vor sparge furia pe malurile unde Israel a crezut că poate zidi cetăţi neînvinse.
Antisemitismul e oare provocat de cauze superficiale şi vremelnice, sau de pricini durabile şi profunde? Trebuie socotiţi jidanii ca responsabili în mare parte pentru năpasta mondială de după război? La asemenea întrebări se poate răspunde numai cu fapte riguros constatate, cu comparaţii deduse logic.
Trebuie să mărturisim că primejdia evreiască ce se înfăţişa prin atâtea simptome şi atâtea fapte, n-a fost cu adevărat descoperită marelui public, decât atunci când a apărut traducerea unui fragment dintr-o carte rusească înregistrată la British Museum în August 1906, şi care purta titlul: „Cel Mare în cel Mic şi Anticristul ca o posibilitate politică imediată.” (Notele unui ortodox; ediţia a Ii-a corectată şi adăugită. Tzarskoie - Selo, 1905).
Această traducere a fost editată în decembrie 1919, la „Eyre & Spottiswoode” şi fu întitulată: „The Jewish Perii; Protocols of the Learned Elders of Sion”. (Pericolul jidovesc; Protocoalele înţelepţilor bătrâni ai Sionului). Ar fi rămas multă vreme necunoscută în Anglia, dacă unui redactor de la „Times” nu i-ar fi venit în gând să scrie despre ea un articol, făcându-i o dare de seamă destul de amănunţită şi Care se poate cuprinde într-o întrebare neliniştitoare: Dacă această carte este înfăţişarea adevărului, atunci n-am scăpat noi oare de o pace nemţească decât pentru a suferi urmările unei păci jidăneşti?
În vreme ce la Londra apărea o traducere englezească a „Protocoalelor”, în acelaşi timp o traducere germană era publicată la Charlottenberg (Berlin), de către dl. Gottfried zur Beek: „Die Geheimnisse der Weissen von Zion” (Tainele înţelepţilor Sionului) şi se răspândi destul de repede atât în Germania, cât şi în Austria.
Abia atrăsese luarea aminte articolul din ;,Times” asupra Primejdiei jidoveşti, şi îndată cărticica dispăru din comerţ, iar, lucru ciudat, d-nii Eyre & Spottiswoode au declarat că nu vor mai scoate o nouă ediţie. Dar, aşteptând ca prin îngrijirea unei asociaţii naţionaliste: „The Britons”, să se publice o nouă ediţie englezească, „The Morning Post”, publică, sub titlul: „The Cause of World Unrest” (cauza neorânduielilor din lume), un şir de articole aspre, bazate pe textele Protocoalelor şi pe documente descoperite mai târziu, prin care dovedea că jidanii sunt vinovaţi de starea bolnăvicioasă a lumii, care prelungeşte neajunsurile politice şi financiare izvorâte din război.
În Statele Unite a fost editată, la d-nii Small, Maynard & C-ie, Boston, o altă traducere intitulata „The Protocols and World Revolution” (Protocoalele şi Revoluţia mondială). O traducere poloneză a apărut încă din 1920. în Franţa câteva dări de seamă, însoţite de citate din cartea lui Sergiu Nilus, au fost publicate în „Le Correspondent”, în „La Vieille France”, în „L’Action Francaise” şi în „L’Opinion”. O primă traducere a lor a fost publicată în „La Libre

Parole”, dar numai în septembrie 1920 şi la începutul anului 1921 au apărut ediţia cu prefaţă a Monseniorului Joulin şi aceea din „Vieille France” precedată şi urmată de comentarii.
Asupra deosebitelor ediţii apărute în Rusia, e greu să se stabilească ceva sigur. Se pare că cea dintâi, datorata profesorului Sergiu Nilus, a apărut în 1902, dar probabil a fost cumpărată ori confiscată, căci exemplarele nu i se mai găsesc.
A fost oare reeditată în 1903? Lucrul e cu putinţă, dar, cea dintâi de la care se cunoaşte textul, e aceea din 1905, care se găseşte în catalogul lui British Museum.
Scriitorul rus C. Butmi publică şi el o traducere a lor, în 1907, în colaborare cu fratele său A. L. Butmi, sub titlul: „Duşmanul neamului omenesc”. Tipărită de Instituţia surdo-muţilor din Petersburg, cartea era dedicată „Uniunii poporului rus”, asociaţie patriotică pentru apărarea împotriva jidanilor şi a societăţilor secrete, atât de răspândite în împărăţia Ţarului.
Lucrarea lui Sergiu Nilus avu noi ediţii în 1911, 1912, 1917 şi 1920. Traducerea americană a fost făcută după ediţia din 1911, tipărită la mânăstirea Sfântul Sergiu. Cât despre cea din 1912, ea nu e amintită nici în prefaţa Monseniorului Jouin, nici în acelea ale ediţiilor germană şi americană; dar noi am avut-o în mâinile noastre. Ediţia din 1917 a fost aproape în întregime distrusă de bolşevici. Cât despre .cea din 1920, ea a fost tipărită la Berlin. Traducerea Protocoalelor e reprodusă în această din urmă ediţie sub titlul de „Raza de lumină” şi editorul-redactor, Petru Schabelski Bork, a însoţit-o de comentarii cu* privire la Revoluţia rusească, unde sunt aspru judecate actele ministrului Cernov şi ale lui Kerensky, „care, aşezat la conducerea Rusiei timp de şase luni, a înşelat şi a trădat patria prin actele sale” (V. „Protocoalele”, Mgr. Jouin, p.148).
Sergiu Nilus declară în introducerea ediţiei din 1917, că filele care conţineau extrasele acestor procese verbale (redactate în franţuzeşte, căci numeroşi Sionişti nu cunoşteau limba ebraică), i-au fost date în 1901 de către Alexis Nicolaevici Suşotin, mareşal al nobilimii din Chern. Aceste file au fost încredinţate şi lui C. Butmi, al doilea traducător al lor.
Cum le-a obţinut însă A. Nicolaevici? Două zvonuri circulă relativ la aceasta: fie că au fost copiate de către o femeie, soţie sau amantă a unuia dintre iniţiaţii care le-au redactat şi care femeie a crezut că e de datoria ei să transmită aceste copii unui creştin care ar fi în stare să-şi pună la adăpost coreligionarii de asemenea uneltiri ascunse şi ameninţătoare; fie că au fost scoase dintr-o casă de fier, pe care o păstrau sioniştii într-unui din oraşele Alsaciei. Dar probabil nici una dintre aceste două ipoteze nu este adevărată, deoarece posesorii filelor au trebuit să se străduiască să apere de orice bănuială şi de orice răzbunare pe autorul sau autorii sustragerii sau ai destăinuirilor făcute.
Protocoalele sunt în număr de douăzeci şi patru. Sunt mai mult nişte învăţături şi maxime, decât procese verbale. Se pare că autorul sau autorii lor, au urmărit în primul rând să înşire în 24 lecţii doctrinele lui Israel, ţinta pe care o urmăreşte din timpurile cele mai îndepărtate şi amănuntele celui din urmă plan de bătaie pentru cucerirea puterii mondiale atunci când totul ar părea pregătit pentru a începe lupta hotărâtoare.
Pentru jidani nu există alt drept decât puterea, forţa; liberalismul a nimicit la Goimi religia şi autoritatea; aurul e în mâinile lui Israel şi, prin aur, el a pus mâna pe presă şi pe opinia publică, factori consideraţi în măsură să comande guvernelor în statele democratizate.
Societăţile francmasonilor sunt conduse de jidani, care le îndrumă faptele şi propaganda.
Popoarele creştine vor fi într-o bună zi atât de dezbinate încât vor cere un supra-guvernământ universal, deja constituit de ei. Războaie răzleţe şi apoi unul, al lumii întregi, pe care îl va şti dezlănţui Israel, îi vor grăbi domnia. Autocraţia jidovească va înlocui liberalismul statelor creştine. Toate religiile vor fi desfiinţate, afară de aceea a lui Moise.
Pentru a-şi arăta puterea, jidanii vor dobândi pământ şi vor robi prin omor şi teroare unul din popoarele Europei. Un impozit progresiv pe capital şi împrumuturi de stat, va sfârşi prin a ruina pe creştinii pe care o învăţătură atee îi va fi sălbăticit; şi ceasul, atât de mult aşteptat, va suna. Regele jidanilor, întruchiparea sorţii, va domni asupra omenirii îmblânzite.
Aceasta e, în câteva cuvinte, ideea de căpetenie a „Protocoalelor”. E bine să ne gândim asupra deosebitelor capitole, să le comparăm textul cu alte documente de origine ebraică şi să cercetăm în ce măsură au fost înfăptuite, în timpul războiului şi de la el încoace, faptele prevăzute şi întâmplările proorocite.
Al treilea capitol al acestor lecţii ale înţelepţilor lui Israel, cuprinde o aluzie la Şarpele care simbolizează mersul progresiv al lui Israel, către stăpânirea lumii.

Sergiu Nilus, în epilogul cărţii sale, pe care traducerile americană şi germană nu l-au reprodus, ne povesteşte amănunte ciudate despre acest simbol al puterii jidoveşti, pentru totdeauna învingătoare, după ce se va fi încolăcit în jurul Statelor europene. După tradiţiile iudaice, această proorocire ar data încă de pe vremea lui Solomon. El pătrunde în inima tuturor naţiunilor, pentru a le corupe, a le nimici; şi fiind o parte din Sion, el trebuie să se reîntoarcă acolo, după ce îşi va fi îndeplinit şirul cuceririlor sale.
Sioniştii au făcut de mult harta pe care e trasat drumul târâtoarei şi pe această hartă sunt însemnate punctele de căpetenie străbătute şi cele care au mai rămas a fi atinse. Cea dintâi cucerire a şarpelui e Grecia, pe vremea lui Pericle, în anul 429 înainte de Cristos; la Roma capul şarpelui pătrunse sub domnia lui August, puţin înainte de naşterea lui Iisus Cristos; Madridul îi văzu apariţia sub Carol Quintul; Parisul, la sfârşitul domniei lui Ludovic XIV; Londra la căderea lui Napoleon; Berlinul în 1871, după apoteoza tratatului de la Versailles; Petersburgul în 1881.

E important de ştiut că toate statele peste care şi-a lăsat şarpele dâra de bale, au fost zguduite până în temelii de crize politice şi sociale.
Traseul indică, cele din urmă cuceriri de făcut: Moscova, Kiev, Odesa, Bucureşti, Constantinopol şi în sfârşit Ierusalimul, punctul de plecare şi punctul terminal al fatalului itinerar.
Analizând „Protocoalele”, ţinându-ne departe de comentariile editorilor şi de toate polemicile pricinuite de publicarea lor, se deosebesc în ele trei lucruri de căpetenie, adesea îmbinate:
1. O critică filosofică a principiilor liberale şi o slăvire a regimului
autocratic;
2. Expunerea pianului de luptă pregătit cu metodă, pentru asigurarea dominaţiei mondiale a evreilor;
3. Priviri profetice asupra înfăptuirii apropiate a părţilor mai însemnate ale acestui plan.
Studiind în ale sale „Lundis” opera lui Joseph de Maistre „Considerations sur la France” (Consideraţii asupra Franţei), criticul Sainte-Beuve şi-a exprimat următoarea părere: „Impresia pe care a făcut-o această carte s-a afirmat douăzeci de ani mai târziu, atunci când împrejurările i-au adeverit punctele de căpetenie”.
„Protocoalele” au o trăsătură comună cu „Consideraţiile asupra Franţei”: însuşirea lor profetică. Poate, în scurt timp, se va formula asupra lor o apreciere identică cu aceea a lui Sainte-Beuve.
Roger Lambelin (Traducătorul în limba franceză al „Protocoalelor înţelepţilor Sionului”).

CAPITOLUL I

Conţinut: Dreptul e în forţă. Libertatea e o idee. Liberalismul. Aurul. Credinţa. Autonomia. Despotismul capitalului. Duşmanul dinlăuntru. Mulţimea, Anarhia, Politica şi Morala. Dreptul celui mai tare. Puterea jidovească francmasonică nu poate fi învinsă. Scopul scuză mijloacele. Mulţimea e oarbă. Alfabetul politic. Neînţelegerile dintre partide. Forma de guvernământ care vă conduce mai bine la ţelul vostru, e autocraţia. Băuturile. Clasicismul. Desfrânarea. Principiul şi regulile de guvernământ jidoveşti şi francmasonice. Teroarea. Libertatea, Egalitatea, Fraternitatea. Principiul guvernământului dinastic. Privilegiie nimicite ale aristocraţiei creştinilor. Noua aristocraţie. Calculul psihologic. Abstracţia libertăţii. Amovibilitatea reprezentanţilor poporului.

Să lăsăm la o parte vorbele goale; să cercetăm fiecare idee în sine, să luminăm situaţia prin comparaţii şi deducţii.
Eu vă voi arăta deci sistemul nostru, din punctul vostru de vedere şi din acela al creştinilor.
Trebuie să avem în vedere că oamenii care au instincte şi porniri rele, sunt mai numeroşi decât aceia care au instincte bune. De aceea, cele mai bune rezultate se ating guvernând prin violenţă şi teroare, nu prin discuţii academice. Fiecare om e însetat de putere, fiecare ar voi să se facă dictator, dacă ar putea; în acelaşi timp sunt puţini cei care n-ar fi gata să jertfească bunurile tuturora, pentru a-şi atinge propriul lor bine.
Ce lucru a ţinut în frâu fiarele sălbatice care se numesc oameni? Ce i-a călăuzit până acum? La începutul orânduirii sociale ei s-au supus puterii oarbe a pumnului, mai târziu legii, care nu e decât aceeaşi putere, dar mascata. De-aici ajungem la concluzia că, după legea naturii, dreptul stă în forţă, în putere.
Libertatea politică e o idee, un gând, iar nu un fapt. Trebuie ştiut cum să se aplice aceasta idee, când e nevoie să fie atrase masele populare, dând curs unei idei, în jurul unui anumit partid, dacă acest partid are de gând să-1 zdrobească pe cel care e la putere. Problema aceasta devine uşoară dacă potrivnicul îşi deţine puterea de la ideea de

libertate, de la ceea ce se numeşte liberalism, şi dacă îşi jertfeşte ceva din putere pentru această idee. Şi atunci, iată în ce va consta izbânda teoriei noastre: frânele scăpate ale puterii sunt îndată luate în mână de către alţii, prin forţa legilor de viaţă (deoarece forţa oarbă a poporului nu poate rămâne o singură zi fără călăuză, iar noul guvern nu face altceva decât să ocupe locul celui vechi, slăbit de liberalism).

În zilele noastră puterea aurului a înlocuit pe aceea a guvernelor liberale. A fost o vreme când domnea credinţa. Ideea de libertate e irealizabilă, deoarece nimeni nu ştie să se folosească de ea într-o măsură dreaptă. Ajunge să fie lăsat poporul să se guverneze câtva timp singur, pentru ca această autonomie să se transforme îndată în anarhie. Iar din clipa aceea se nasc dezbinări care se transformă foarte repede în lupte sociale, în care statele se mistuie şi unde mărimea lor se preface în cenuşă.

Fie că statul se istoveşte în propriile lui frământări, fie că certurile sale lăuntrice îl aduc în starea de a fi la bunul plac al duşmanilor din afară, din acel moment, el poate fi socotit ca iremediabil pierdut el e în stăpânirea noastră. Despotismul (puterea) capitalului, care e în întregime în mâinile noastre, îi apare atunci acestui stat ca o luntre de scăpare, de care e silit vrând-nevrând, să se agate, pentru a nu se îneca.

Pe aceia, pe care sufletul lor simţitor i-ar face să considere netrebnice aceste gânduri, i-aş întreba: dacă un stat are doi duşmani, şi dacă îi este îngăduit să întrebuinţeze împotriva unuia dintre ei, duşmanul din afară, toate mijloacele de luptă, ca de pildă: de a nu-i aduce la cunoştinţă planurile de atac şi de apărare, de a-1 surprinde noaptea, sau cu puteri mai mari, fără ca toate acestea să fie privite ca imorale; de ce, aceleaşi măsuri, întrebuinţate împotriva unui duşman şi mai rău, care ar dărâma ordinea socială şi proprietatea, ar fi privite ca neîngăduite şi imorale?

O minte bine cumpănită poate oare nădăjdui să cârmuiască cu folos gloatele prin îndemnuri cuminţi sau prin convingere, atunci când calea e deschisă contrazicerii, fie ea chiar nesocotită, dar totuşi ademenitoare pentru poporul care înţelege totul numai uşurel, la suprafaţă? Oamenii, fie că fac parte din pătura de jos, fie că nu, sunt cârmuiţi numai de micile lor patimi, de credinţele deşarte, de obiceiurile, de tradiţiile şi teoriile lor sentimentale: sunt robi ai împărţirii în partide care se împotrivesc înţelegerii celei mai cuminţi. Orice hotărâre a mulţimii atârnă de o majoritate întâmplătoare, sau, cel puţin superficială; fără a cunoaşte tainele politice, mulţimea ia hotărâri fără rost; un fel de anarhie sapă pe dedesubt guvernământul.

Politica n-are nici o legătură cu morala. Guvernul care se lasă condus de morală, nu e politic şi prin urmare puterea lui e şubredă. Acela care vrea să domnească, trebuie să se folosească de viclenie şi făţărnicie. Marile însuşiri ale poporului - sinceritatea şi cinstea - sunt defecte pentru politică, pentru că ele doboară regi şi tronuri mai uşor decât duşmanul cel mai puternic. Aceste însuşiri trebuie să le lăsăm regatelor creştine, noi nu trebuie în nici un caz să le luăm de călăuză.

Scopul nostru e să avem în mână puterea. Cuvântul „drept” este o idee abstractă pe care nimic n-o îndreptăţeşte. Acest cuvânt nu înseamnă decât atât: „Dă-mi ceea ce vreau, pentru ca să pot dovedi că sunt mai tare decât tine”. Unde începe şi unde se sfârşeşte dreptul?

Într-un Stat unde puterea e rău organizată, unde legile de guvernare au devenit vagi şi uşor de ocolit, în urma drepturilor nenumărate, întemeiate de liberalism, eu socotesc că e un nou drept al meu să mă arunc, pe baza legii celui mai tare, asupra tuturor orânduielilor şi a tuturor regulilor stabilite, şi să le răstorn; să pun mâna pe legi, să clădesc din nou toate aşezămintele, să mă fac stăpânul celor ce mi-au predat mie drepturile pe care le obţinuseră prin forţa lor şi de care s-au lepădat de bună voie... liberalism...

Din pricina slăbiciunii de astăzi a tuturor puterilor, stăpânirea noastră va fi mai trainică decât oricare alta, pentru că ea nu va putea fi înfrântă, până în clipa când se va fi înrădăcinat atât de bine, încât nici un şiretlic nu o va mai putea dărâma...

Din răul trecător pe care suntem siliţi să-1 facem acum se va naşte binele unui guvern neclintit, care va restabili mersul regulat al mecanismului existenţei naţionale, tulburat de liberalism. Scopul scuză mijloacele. Să ne îndreptăm atenţia, în planurile noastre, mai puţin asupra celor bune şi morale decât asupra celor trebuincioase şi folositoare.

Avem înaintea noastră un plan, în care e trasă în mod strategic linia de care nu ne putem îndepărta, fără a schimba opera mai multor veacuri.

Pentru a găsi mijloacele care duc la acest scop, trebuie să ţinem seama de laşitatea, de nemernicia, nestatornicia mulţimii, de neputinţa ei de a înţelege şi a cumpăni împrejurările propriei sale vieţi şi ale bunăstării sale. Trebuie să înţelegem că puterea mulţimii e oarbă, nesăbuită, şi nu gândeşte, ci ascultă la dreapta şi la stânga. Un orb nu poate călăuzi pe un alt orb fără ca să ducă la prăpastie; tot astfel membrii mulţimii ieşiţi din popor - oricât le-ar fi spiritul

de genial - nu pot pretinde să conducă poporul, fără a-1 pierde în întregime, din pricină că nu înţeleg nimic din politică.
Numai un individ pregătit încă din copilărie pentru autocontrol poate cunoaşte graiul politicii şi realitatea ei. Un popor lăsat pe seama lui proprie, adică pe seama celor ridicaţi din sânul său se ruinează prin certurile partidelor aţâţate de setea de putere şi prin dezordinile care se nasc de aici. E oare cu putinţă ca gloatele populare să judece liniştit, fără duşmănii lăuntrice, să conducă afacerile ţării, care nu pot fi amestecate cu interese personale? Se pot ele apăra împotriva duşmanilor din afară? Nu, e cu neputinţă! Un plan împărţit în atâtea capete câte are mulţimea, îşi pierde unitatea; devine neînţeles şi fără putinţa de a fi înfăptuit.
Numai un autocrat (un singur stăpân atotputernic) poate alcătui planuri mari şi limpezi, poate aşeza la locul său fiecare lucru în mecanismul maşinii guvernamentale. Să recunoaştem deci, că un guvern folositor ţării şi în stare să-şi atingă scopul propus, trebuie să fie strâns în mâinile unui singur individ responsabil, în despotismul absolut, fără de care civilizaţia nu poate exista; ea nu e opera gloatelor, ci a conducătorului lor, oricare ar fi el. Mulţimea e un barbar, care îşi arată barbaria la orice prilej. îndată ce gloata apucă în mâini libertatea, ea o transformă foarte repede în anarhie, care e treapta cea mai înaltă a barbariei.
Închipuiţi-vă dobitoacele acelea îmbătate cu alcool, năucite de vin, cărora li s-ar da dreptul de a bea fără măsură, în acelaşi timp în care li s-ar da libertatea. Noi nu putem îngădui ca ai noştri să decadă până la o asemenea treaptă. Popoarele creştine sunt îndobitocite de băutură; tinereţea le e înjosită de studiile clasice şi de desfrânarea precoce la care i-au împins agenţii noştri -, profesorii, oamenii de serviciu, guvernantele din casele bogate, apoi negustorii noştri şi femeile noastre din localurile de petrecere ale creştinilor. în rândurile acestor din urmă eu număr şi pe aşa zisele „femei din lumea bună”, care limitează de bunăvoie luxul şi desfrânarea celor dintâi.
Cuvântul nostru de ordine e: puterea şi făţărnicia. Sin ’gură puterea poate învinge în politică, mai ales când e ascunsă în talentele necesare oamenilor de Stat. Violenta trebuie să fie un principiu, viclenia şi făţărnicia o regulă, pentru guvernele care nu vor să-şi predea coroana în mâinile agenţilor unei noi puteri. Acest rău e singurul mijloc de a ajunge la scop, la bine. De aceea, noi nu trebuie să ne oprim înaintea mituirii, înşelătoriei şi a trădării, ori de câte ori ne pot ele servi atingerea scopului nostru. în politică trebuie să te pricepi să iei proprietatea altuia fără a şovăi, dacă poţi obţine prin acest mijloc supunerea şi puterea.
Statul nostru, în această cucerire paşnică, are dreptul să înlocuiască grozăviile războiului prin condamnări la moarte mai puţin văzute şi mai folositoare, necesare pentru a întreţine teroarea aceasta care face popoarele să asculte orbeşte. O neînduplecare dreapta dar straşnică, e cel mai mare susţinător al puterii unui Stat; prin urmare nu e numai în folosul nostru, dar e chiar de datoria noastră, să ne ţinem de acest program al violenţei şi făţărniciei. O asemenea doctrină bazata, pe calcul, e tot atât de folositoare cât şi mijloacele pe care le întrebuinţează. Prin urmare, nu numai prin aceste mijloace, dar şi prin această doctrină a neînduplecării, vom învinge şi vom înrobi guvernului nostru suprem toate celelalte guverne. Va fi îndeajuns să se ştie că suntem neînduplecaţi, pentru ca orice nesupunere să înceteze.
Noi, cei dintâi, şi încă din vechime, am aruncat poporului cuvintele: „Libertate, Egalitate, Fraternitate”, cuvinte repetate pe urmă de atâtea ori de către papagali inconştienţi, care, atraşi din toate părţile de această momeală, nu s-au folosit de ea decât pentru a nimici prosperitatea lumii şi adevărata libertate individuală, altădată atât de bine asigurată prin constrângerea mulţimii. Oameni care s-au crezut inteligenţi, n-au ştiut să descurce înţelesul ascuns al acestor cuvinte, n-au văzut că se contraziceau, n-au văzut că nu există egalitate în natură, că nu poate să existe libertate, că natura ea însăşi a creat inegalitatea spiritelor, a caracterelor şi a inteligenţelor, atât de mult supuse legilor ei. Aceşti oameni n-au înţeles că mulţimea e o putere oarbă; că parveniţii pe care şi-i alege pentru a o guverna, nu sunt mai puţin orbi în politică decât ea însăşi; că iniţiatul, cel introdus în tainele politicii, fie el chiar un prost, poate guverna, în vreme ce mulţimea neiniţiaţilor, fie chiar plini de geniu, nu înţeleg nimic din politică. Toate aceste gânduri nu le-au venit în minte creştinilor; totuşi pe aceasta se întemeia principiul guvernământului dinastic; tatăl, Domnitorul, transmitea fiului său secretele politice, necunoscute în afară de membrii familiei domnitoare, pentru ca nimeni să nu le poată trăda. Mai târziu, obiceiul transmiterii adevăratelor principii ale politicii, se pierdu, izbânda operei noastre se mări prin aceasta.
Totuşi, în largul lumii, cuvintele Libertate, Egalitate, Fraternitate, au adus în rândurile noastre, prin mijlocirea agenţilor noştri orbi, legiuni întregi de creştini care ne-au purtat cu însufleţire steagurile. Şi totuşi, aceste cuvinte erau nişte viermi care rodeau bunăstarea tuturor nejidanilor, spulberând pretutindeni pacea, liniştea, solidaritatea, săpând pe dedesubt toate aşezămintele statelor. Veţi vedea din cele ce urmează că aceasta ne-a folosit numai nouă;

acest lucru ne dădu, între altele, putinţa de a obţine cheia cea mai importantă, sau mai bine zis de a desfiinţa privilegiile pe care era întemeiată aristocraţia creştinilor şi singurul mijloc de apărare ce-1 au împotriva noastră popoarele şi naţiunile. Pe dărâmăturile aristocraţiei naturale şi ereditare, noi ne-am ridicat aristocraţia noastră, a inteligenţei şi a banului. Am luat drept bază a acestei noi aristocraţii, bogăţia, care depinde de noi, şi ştiinţa, care e îndrumată de înţelepţii noştri.
Izbânda noastră a fost încă uşurată prin faptul că, în legăturile noastre cu oamenii de care aveam nevoie, am ştiut întotdeauna să atingem corzile cele mai simţitoare ale sufletului omenesc, avariţia, lăcomia, neîndestularea lipsurilor materiale, fiecare dintre aceste slăbiciuni omeneşti, luată aparte, fiind în stare să înăbuşe neatârnarea gândului, punând voinţa oamenilor în slujba celor ce le cumpără sufletul.
Ideea abstractă a libertăţii ne-a dat putinţa de a face mulţimea să înţeleagă că un guvern nu e altceva decât locţiitor al proprietarului ţării, adică al poporului, şi că poate fi schimbat aşa cum se schimbă mânuşile învechite.
Amovibilitatea reprezentanţilor poporului i-a pus la dispoziţia noastră; ei depindeau de alegerea noastră.

COMENTARII LA CAPITOLUL !

Jidanul mărturiseşte scopul pe care-l urmăreşte şi mijloacele pe care le va întrebuinţa, ca să ajungă la ţintă. Scopul este: distrugerea oricărui bun creştin, cum a făcut cu Rusia, ca să ajungă el stăpân. Care sunt mijloacele? Ca să întrebuinţeze cele mai bune mijloace, trebuie ştiut cine este adversarul. Adversarul care trebuie răpus astăzi, este naţiunea creştină din fiecare stat european. După destăinuirea Jidanului, omul este o bestie crudă, care nu ştie decât de frică. Ca să stăpâneşti bestia, trebuie să pui mâna pe putere. Astăzi, când votul universal s-a acordat poporului, trebuie zăpăcite masele cu ideea libertăţii, pentru ca poporul să prefacă libertatea în destrăbălare şi dezordine, şi astfel scăpând puterea din mâinile guvernanţilor, Jidanii şireţi să se ridice la putere pe umerii poporului înşelat.
Cea mai bună dovadă despre acest plan de luptă ne-o dă presa din toată lumea, condusă de Jidani. Avem şi în ţara noastră asemenea presă, şi anume, pe lângă multe altele mai mărunţele, şi următoarele scrise în româneşte de către Jidani şi jidoviţi: „Lupta”, „Presa”, “Adevărul” „Dimineaţa”, Aurora”, „Lumea”, „Opinia” (este vorba de presa dinainte de 1940, când lucrarea a apărut în limba română pentru prima data.n. red.), care în tot timpul nu ştiu decât numai şi numai în numele „libertăţii” şi „democraţiei”.
Aşa au făcut în Rusia. Ca să ajungem la destrăbălare şi la dezordine, Jidanul mărturiseşte că va lucra prin corupţie să învrăjbească între ele partidele politice, ca nu cumva să mai ajungă la vreo înţelegere, mărturiseşte că va lucra să prostească poporul creştin prin băuturi spirtoase, mărturiseşte că va strica tineretul prin scrieri pornografice, şi că va deprava femeile creştine, prin lux fără măsură şi libertinaj. Toate acestea le face în numele progresului.
În Statul cel nou jidovesc, ridicat pe ruinele Statului creştin, Evreul nu se va călăuzi după regula Libertăţii. Acest cuvânt a fost bun de exploatat, spre a dărâma Statul creştin. El va întrebuinţa „despotismul absolut, fără de care nu poate exista civilizaţia!; aşa îşi dezvăluie el gândul şi aşa lucrează în Rusia, unde oricine este bănuit că ar face opoziţie îşi pierde viaţa, unde atâţia episcopi creştini au fost decapitaţi, pe când nu s-a mişcat un fir de păr de pe capul vreunui haham.
Iată un document găsit asupra unui ofiţer jidan bolşevic, căzut într-o luptă de stradă în 1919, document care este un fel de ordin circular, scris în limba ebraică şi dat de către: „Comitetul central al secţiunii Petersburg al Ligii internaţionale Israelite”:
„Fii ai lui Israel! Ora victoriei noastre supreme este aproape. Suntem înaintea pragului dominaţiunii universale. Ceea ce era altădată de domeniul visurilor noastre, este pe punctul de a se realiza. Din slabi şi neputincioşi cum eram, catastrofa mondială ne-a făcut tari şi, graţie ei, putem să ne ridicăm fruntea cu trufie.
„Totuşi, trebuie să, fim prudenţi. Se poate cu siguranţă proroci că, după ce am păşit peste ruine şi am zdrobit altare şi tronuri, vom urmări înaintarea noastră pe drumul ce ne-am trasat”.
„Dar autoritatea religiei stranii a doctrinelor pe care le-am propagat cu atâta succes, este supusă criticilor violente şi batjocurii. Noi am zguduit - cu toate acestea -cultura, civilizaţia, tradiţiile şi tronurile naţiunilor creştine. Am făcut totul pentru a supune poporul rus la jugul puterii jidoveşti şi în cele din urmă l-am îngenunchiat înaintea noastră.”
„Opera noastră, în această privinţă, este aproape terminată, dar trebuie să fim totuşi foarte prudenţi, căci Rusia subjugată este duşmana noastră cea mai mare. Victoria câştigată prin superioritatea noastră intelectuală, se poate întoarce contra noastră de către o nouă generaţie.”

„Rusia este cucerită şi ţinută la pământ; ea trage să moară sub cizma noastră, dar nu uitaţi un singur moment că trebuie să fiţi atenţi şi prevăzători. Grija sacră a siguranţei noastre nu ne îngăduie să practicăm nici mila, nici iertarea. Este o necesitate de a menţine poporul rus în mizerie şi lacrimi. Luându-i proprietăţile şi aurul, noi l-am redus la sclavie."
„Fiţi prudenţi şi tăcuţi! Să nu avem nici o milă de duşmanul nostru. Noi trebuie să exterminăm cele mai bune elemente ale poporului rus, aşa ca ţara să nu-şi poată găsi nici căpetenii, nici conducători. îi vom lua orice putinţă de a rezista puterii noastre. Trebuie să provocăm ura între lucrătorii de la oraşe şi ţărani. Războiul, lupta de clasă, vor distruge tezaurele de cultură ale popoarelor creştine. Dar, fii ai lui Israel, să fim prevăzători şi rezervaţi! Victoria noastră se apropie,, pentru că puterea noastră politică şi economică, precum şi influenţa noastră asupra maselor, fac progrese repezi. Suntem stăpânii finanţelor şi ai aurului guvernelor, prin urmare avem atotputernicia asupra pungii tuturor guvernelor, şi prin urmare avem atotputernicia asupra pungii tuturor Statelor. Puterea se află în mâinile noastre. Dar să nu ne încredem în trădători şi lucrători pe dedesubt.
„Bronstein, Apfelbaum, Rosenfeld, Steinberg, sunt, printre atâţia alţii, adevăraţi fii ai lui Israel. Puterea noastră în Rusia este fără margini. în oraşe, comisarii şi comisiile de alimente, de locuinţe etc., sunt la dispoziţia noastră. Dar să nu ne îmbete victoria! Să fim prudenţi şi neîncrezători, căci în afară de noi nu ne putem sprijini pe nimeni."
„Aduceţi-vă aminte că noi nu ne putem încrede în armata roşie, care poate într-o bună zi să întoarcă armele contra noastră."
„Fii ai lui Israel, ceasul victoriei asupra Rusiei, atât de mult aşteptat, a sunat. Strângeţi-vă rândurile. Propagaţi politica naţională a rasei noastre. Luptaţi pentru idealul nostru. Păstraţi cu sfinţenie vechile noastre legi ce ne-au fost hărăzite. Inteligenţa noastră, geniul nostru, să ne ocrotească şi să ne călăuzească!"
Stăpâni pe Rusia şi aşadar în putinţa de a-şi aplica planul arătat în Protocoale şi în documentul de mai sus, rând pe rând, n-au întârziat de-a ataca toate puterile naţiei robite şi nenorocite. îndeosebi s-au năpustit cruzii tirani ai Rusiei, împotriva religiei, pentru a o nimici. Şi, întocmai precum au scris în planurile lor, aşa au şi făcut. Iată, spre exemplu, ceea ce a putut să fie cunoscut până acum din nelegiuirile făcute. Chiar şi ziarele evreieşti de la noi nu au putut ascunde în întregime aceste nelegiuiri, şi astfel, unele au ajuns a fi cunoscute şi publicate chiar în foile lor de aici, precum urmează:
Noi condamnări la moarte în Rusia
„Lafayette, 12 - Pe când din Rusia se anunţa amânarea judecări» patriarhului Tihon, „Echo de Paris" dă următoarele detalii asupra persecuţiilor din Rusia: arestările sunt efectuate în masă, mai cu seamă asupra intelectualilor. 10 profesori care au servit ca experţi în comisia bolşevică de despăgubiri în Polonia, au fost acum de curând condamnaţi la moarte. Rugăciunile pentru patriarhul Tihon au fost oprite în biserici sub pedeapsă de arestare imediată şi acuzaţie de contra-revoluţie. Mulţi preoţi care au pronunţat numele patriarhului Tihon în timpul liturghiei, au fost arestaţi şi trimişi înaintea tribunalelor roşii".
(„Dimineaţa", Nr. 5904 din 15.IV.1923)
Atâta publică ziarul jidovesc „Dimineaţa". Informaţiile care ajung la ziarele româneşti sunt mai complete. Iată de pildă ce spune ziarul „Conştiinţa Românească" Nr. 12 din 15/IV. 1923:
„Oficiosul bolşevic „Izvestia" anunţă că în cursul sărbătorilor de Paşti, s-au ţinut conferinţe antireligioase în toată Rusia, pentru a se demonstra poporului „necesitatea de a deveni ateu".
„Conferinţele au fost însoţite de proiecţii, prin care se ridiculizează religia ortodoxă".
Un ziar leton, deci în imediata apropiere a Rusiei, şi deci bine informat, publică următoarea ştire îngrozitoare:
„Braunstein, care-şi zice Troţki, ţarul Rusiei, a ucis direct sau prin torturi 28 de arhiepiscopi şi 1215 preoţi..."
Dar cât de mare trebuie să fie tirania iudaică împotriva creştinismului, ne-o putem închipui şi din următoarea telegramă, pe care o publică ziarul „Viitorul", de la aceeaşi agenţie telegrafică Leafield:

Persecuţiile religioase in Rusia.
- „Un protest al şefilor comunităţilor religioase din Anglia –"

„Leafield 13 - Persecuţiile religioase conduse de guvernul sovietic din Rusia, au culminat cu executarea Mgr. Budkievitz. Şefii tuturor comunităţilor religioase din Anglia au adresat un protest contra acestor fapte.
Semnatarii sunt conduşi de arhiepiscopul catolic de Westminster. Protestul este redactat în modul următor:

«Războiul fără cruţare pe care guvernul sovietic din Rusia îl duce de mult împotriva tuturor formelor de credinţă religioasă, şi-a atins culmea. în timpul perioadei de administraţie sovietică, sute şi mii de preoţi de toate rangurile şi de toate confesiunile, au fost subiectul persecuţiilor sălbatice, toate acestea numai ca să se dezrădăcineze religia din ţară.
Cele mai sfinte sărbători, religioase au dat ocazia de travestiuri blestemate şi de astă dată atacurile îndreptate contra religiei, se găsesc din nou ilustrate prin judecarea şi condamnarea şefilor religioşi din Rusia. Chiar bolşevicii nu au ascuns scopul.ce-1 au în vedere. In propriul lor ziar, acum trei săptămâni, apăreau următoarele:
„Trebuie să conducem agitaţia noastră împotriva religiei tot atât de sistematic, cum am face-o în chestiunile politice, dar cu mult mai multă hotărâre”.
„Suntem pentru salvarea întregului popor din Rusia şi pentru menţinerea credinţei în inimile lor într-unui Dumnezeu şi pentru păstrarea libertăţii religioase, când facem acest apel. Noi reprezentăm diferite comunităţi religioase şi diferite opinii politice, însă cu toţii suntem uniţi în indignarea şi groaza cu care privim actuala politică de persecutare sistematică a religiei, în toate formele ei. O astfel de politică nu poate fi tolerată în tăcere de către acei care preţuiesc religia şi libertatea. Protestul nostru avem încredere cava găsi ecou peste tot şi oriunde se găsesc oameni care ţin la bunăstarea omenirii»“.
(„Viitorul, 16/IV1923)

Aşadar, întocmai cu prevederile din „Protocoale” se întâmplă acum deocamdată în Rusia. Şi furia lui Israel nu cunoaşte margini. Este aşa de grozavă, încât a înspăimântat toată lumea creştină din Apus.
În capitolele următoare se arată mai amănunţit mijloacele de distrugere a societăţii creştine. în această luptă ascunsă şi pe zi ce trece mai aprigă, Jidanul şi-a ales ca tovarăş nedespărţit: aurul; cu care cumpăra pe creştinii slabi de înger, şi presa cu care zăpăceşte capetele celor mulţi.

CAPITOLUL II

Conţinut: Războaiele economice sunt izvorul atotputerniciei jidăneşti. Administraţia vizibilă şi „consilierii secreţi”. Succesul doctrinelor distructive. Asimilarea în politică. însemnătatea presei. Preţul aurului şi valoarea victimelor jidăneşti.
E în interesul nostru ca războaiele să nu urmărească, întrucât se poate, câştiguri teritoriale. Războiul fiind astfel transpus pe terenul economic, naţiunile vor simţi puterea stăpânirii noastre, şi această situaţie va pune pe cei doi vrăjmaşi la dispoziţia agenţilor noştri internaţionali, care au mii de ochi pe care nici o graniţă nu-i poate opri. Atunci drepturile noastre internaţionale vor covârşi drepturile naţionale, în adevăratul înţeles al cuvântului, şi vor guverna popoarele tot astfel cum reglementează dreptul civil al Statelor legăturile dintre supuşii lor.
Administratorii, aleşi din public de către noi, dintre creştinii cei mai slugarnici, nu vor fi oameni pregătiţi pentru administraţia ţării. în acest fel vor deveni uşor nişte păpuşi trase de aţă de către înţelepţii şi genialii noştri sfetnici, de către specialiştii noştri, crescuţi încă din copilărie în vederea administrării afacerilor lumii întregi. Voi ştiţi că specialiştii noştri şi-au câştigat cunoştinţele trebuincioase administrării, din planurile noastre politice, din experienţa istoriei, din studiul tuturor evenimentelor însemnate.
Creştinii nu se orientează după practica observaţiilor imparţiale culese din istorie, ci după o rutină teoretică, incapabilă de a ajunge la vreun rezultat real. De aceea noi nu trebuie să ne orientăm după ei; lasă să-şi mai petreacă încă un timp, să se mai hrănească cu nădejdi şi cu noi petreceri sau cu amintirea plăcerilor trecute. Să-i lăsăm să creadă în < însemnătatea pe care le-am inspirat-o, relativ la legile ştiinţei, la teorii. în vederea acestui scop propagăm în continuu, prin presa noastră, încrederea lor oarbă în aceste legi. Clasa inteligenta a creştinilor va fi mândră de cunoştinţele sale şi, fără a le examina în mod logic, ea va pune în aplicare toate învăţămintele ştiinţei, născocite de către agenţii noştri pentru a le călăuzi spiritele în direcţia care ne e utilă nouă.
Să nu credeţi că afirmaţiile acestea sunt fără bază serioasă; gândiţi-vă la succesul pe care l-am ştiut făuri Darwinismului, Marxismului, Nietzscheismului. însă nouă, înrâurirea nocivă a acestor tendinţe, trebuie să ne fie cunoscută.
Trebuie să ţinem seamă de ideile, caracterele, tendinţele moderne ale popoarelor, pentru a nu face greşeli în politică şi în administrarea afacerilor. Sistemul nostru, ale cărui părţi pot fi alcătuite în mod deosebit, după popoarele pe

care le întâlnim în drumul nostru, nu poate reuşi dacă aplicarea sa practică nu e bazată pe confruntarea rezultatelor trecutului cu prezentul.
Statele de astăzi au o mare putere creatoare: presa. Rolul presei e de a arăta nemulţumirile aşa zise intolerabile, de a aduce la cunoştinţă plângerile poporului, de a crea nemulţumiţi şi de a le da un glas.
Presa întrupează libertatea cuvântului. Dar Statele n-au ştiut întrebuinţa această putere şi ea a căzut în mâinile noastre. Prin ea am obţinut o mare trecere, cu toate că am stat în umbră, mulţumită ei am îngrămădit în mâinile noastre aurul, în ciuda valurilor de sânge şi de lacrimi în mijlocul cărora am fost siliţi să ni-1 agonisim. Dar acestea le-am răscumpărat, jertfind pe mulţi dintre ai noştri. Fiecare din jertfele noastre, preţuieşte cât mii de creştini înaintea lui Dumnezeu.
Evreul a ştiut întotdeauna să tragă foloase din dezordine. De aceea, el a căutat să dezlănţuie dezordinea, revoluţia, războiul,,pentru că asemenea frământări i-au adus numai bine. Un caz cunoscut în Rusia ţaristă: Izbucnise o revoluţie într-o provincie. Guvernatorul nu putea da de firele mişcării, dar îi bănuia pe Jidani. Atunci făcu o comunicare: dacă în 24 de ore mişcarea nu va înceta, toate datoriile băneşti ale creştinilor faţă de Jidanii din provincie, vor fi anulate. Ca prin farmec dezordinea, s-a potolit. Cum caută să profite evreii din dezordine? în două feluri: se îmbogăţesc, pe când creştinii sărăcesc şi se împuţinează în războaie, şi astfel ajung a spune ei, Jidanii, cuvântul hotărâtor, Statelor pe care tot ei au ştiut să le arunce în război. Românul spune: când doi se ceartă, al treilea câştigă; acest al treilea sunt totdeauna Jidanii. De aceea ei caută să facă din războaie, o ceartă sângeroasă pentru bani, şi cum ei au adunat tot aurul din lume în băncile lor, ei vor fi ascultaţi la încheierea păcii. Aşa a fost după terminarea războiului, încheiat în toamna anului 1918. Pacea care s-a încheiat, a fost o pace jidănească. Jidanii au făcut războiul, dar cu aurul lor şi cu amestecul lor pe dedesubt, au hotărât cum să se încheie pacea.
Şi iată ce spune renumitul scriitor francez Roger Lambelin:
Această pace stranie, mai favorabilă învinşilor decât învingătorilor - cu excepţia anglo-saxonilor - această pace cu un mecanism delicat şi complicat, necesitând un control constant, de lungă durată, ameninţată cu sfărâmarea la cea mai mică greşeală, a consfinţit unitatea Germaniei şi îi lăsă mare parte din puterea sa; dar ea (pacea) a avut de asemenea, privilegiul de a corespunde dorinţelor, ambiţiilor şi idealurilor esraeliţilor. împiedicând ridicarea economică a ţărilor luptătoare, această pace a fost propice marilor bănci pe care ei (Evreii) le conduc, trusturilor internaţionale îmbogăţite de război şi deţinătoare a rezervelor financiare ale lumii.”
„Nu trebuie să fim surprinşi că „Societatea Naţiunilor” a fost declarată de către Israel Zangwill ca „prin esenţa de inspiraţie jidovească”; şi dl. Lucien Wolf, delegat de asociaţiile jidoveşti, după ce a asistat la Genova la Adunarea „Ligii”, nu s-a sfiit de a afirma din partea sa, că această „Societate” este în armonie cu nobilele şi cele mai sfinte tradiţii ale Iudaismului şi că toţi Israeliţii trebuie să considere ca o datorie sacră de a o susţine cu toate mijloacele posibile.”
(R. Lambelin. Introducere la „Protocoale”, pag. 18 şi 19)
Într-adevăr, cine s-ar mai îndoi acum, că după războiul atât de plin de jertfe date de lumea creştină, adevăratul triumfător este neamul lui Israel?
Dar în timp de pace cum lucrează evreul? El caută să întunece judecata cea dreaptă şi cinstită a creştinului cu vorbe goale şi cu făgăduinţe, despre care de mai înainte ştie că nu se pot împlini. Prin ce mijloc? Prin gazete. Evreul stă în umbră, priveşte cum alţii muncesc, le află necazurile, nemulţumirile şi începe prin jurnale să asmuţă mulţimea contra cârmuirii, să îi clatine încrederea în cinstea şi dreptatea conducătorilor, ca să o atragă de partea lui. După ce a izbutit s-o atragă, se ridică în capul ei, şi o tratează aşa cum tratează bolşevicii, tot evrei, nenorocitul popor rus. De aceea ei caută în orice ţară să pună mâna pe presă. Ei ştiu că presa este scara care duce la putere şi la bogăţie, peste cadavre de creştini. Evreul din Protocoale mărturiseşte că a dobândit această putere în mijlocul torentelor de sânge şi lacrimi provocate de Jidani, dar că şi-au răscumpărat această vină, pentru că au murit şi dintre ai lor, şi doar ştiut este că fiecare din morţii lor „face cât mii de morţi creştini înaintea lui Dumnezeu”.

CAPITOLUL III

Conţinut: Şarpele simbolic şi înţelesul lui. Balanţa constituţională nu e stabilă. Teroarea din palate. Puterea şi ambiţia. Maşinile de vorbit parlamentare. Pamfletele. Abuzurile puterii. Sclavia economică. „Dreptatea poporului”. Acaparatorii şi aristocraţia. Armata francmasonilor jidani. Degenerescenta creştinilor. Foamea şi

dreptul capitalului. Venirea şi încoronarea „Stăpânitorilor Lumii”. Obiectul fundamental al programului viitoarelor şcoli populare ale francmasonilor. Taina ştiinţei ordinii sociale. Criza economică generală. Punerea la adăpost a „a lor noştri”. Despotismul francmasonilor e domnia raţiunii. Pierderea unui conducător. Francmasoneria şi „marea” Revoluţie franceză. Regele despot e din sângele Sionului. Cauzele atotputerniciei francmasoneriei. însemnătatea agenţilor secreţi ai francmasoneriei. Libertatea.

Vă pot anunţa astăzi că suntem deja aproape de ţintă. încă puţină cale şi cercul Şarpelui simbolic (care reprezintă poporul nostru) se va închide. Când cercul se va fi închis, toate Statele Europei vor fi încleştate în el, ca în nişte cătuşe puternice.

Balanţa constituţională va fi în curând răsturnată, deoarece am falsificat-o, în aşa fel încât să se aplece când într-o parte, când într-alta, până ce în sfârşit se va dărăpăna. Creştinii credeau că au făurit-o destul de puternică şi aşteptau totdeauna ca cele două talere să se pună în echilibru. Dar, conducătorii sunt puşi la adăpost de către reprezentanţii lor, care fac neghiobii şi se lasă târâţi de către puterea lor fără control şi fără responsabilitate. Aceşti reprezentanţi îşi datorează puterea teroarei de care sunt stăpânite ’alatele. Conducătorii ne mai având legătură cu poporul lor, iu se mai pot înţelege cu el şi nu se pot întări împotriva peroanelor lacome după putere. Puterea clarvăzătoare a conducătorilor şi puterea oarbă a poporului, fiind despărţite le către noi, şi-au pierdut toată însemnătatea; separate, sunt iot atât de neputincioase ca orbul fără toiag.

Pentru a hotărî pe ambiţioşi să abuzeze de putere, noi am pus faţă în faţă toate forţele, desfăşurându-le toate tendinţele liberale către independenţă... în acest scop am încurajat orice întreprindere, am înarmat toate partidele; am făcut din putere ţinta tuturor ambiţiilor. Am transformat în arene statele unde se desfăşoară tulburările... încă puţină vreme şi dezordinile, falimentele, vor apărea pretutindeni.

Nesecaţii limbuţi au transformat şedinţele Parlamentelor şi adunările administrative, în lupte oratorice. Ziariştii îndrăzneţi, pamfletari fără ruşine, atacă zilnic personalul administrativ. Abuzurile puterii vor pregăti în sfârşit căderea tuturor tradiţiilor, şi totul va fi răsturnat sub loviturile mulţimii înnebunite.

Popoarele sunt înlănţuite de munca grea cu mai multă tărie decât au fost înlănţuite de sclavie şi robie. Din sclavia antică ori din robia evului mediu mai puteai scăpa într-un fel sau altul. Puteai fi răscumpărat, în vreme ce astăzi nu poţi scăpa din mizerie. Drepturile pe care le-am înscris în constituţii, sunt o închipuire pentru mulţime şi neadevărate. Toate aceste aşa zise „drepturi ale poporului” nu pot exista decât în închipuire, ele nu pot fi înfăptuite niciodată. Pentru muncitorul proletar, încovoiat la munca lui grea, zdrobit de soartă, ce preţ are dreptul dat flecarilor de a flecari, dreptul dat ziariştilor de a scrie tot soiul de nerozii alături de lucruri serioase, din moment ce proletariatul nu trage alte foloase din constituţie decât nenorocitele firimituri pe care i le aruncăm de la masa noastră, în schimbul unui vot favorabil planurilor, complicilor şi agenţilor noştri? Drepturile republicane sunt o amară amăgire pentru bietul om: nevoia unei munci aproape zilnice, nu-i îngăduie să se folosească de ele; în schimb îi iau şi garanţia unui câştig statornic şi sigur, pu-nându-1 la bunul plac al grevelor patronilor sau camarazilor. i La îndrumarea noastră, poporul a nimicit aristocraţia (nobilimea) care-i era ocrotitoarea şi mama hrănitoare naturală, de a cărei înflorire atârna şi bunăstarea poporului. Acum când aristocraţia e zdrobită, poporul a căzut sub jugul hrăpăreţilor, al speculanţilor îmbogăţiţi, care îl apasă într-un chip nemilos.

Noi vom apărea muncitorului ca eliberatori când îi vom propune să intre în rândurile acestei armate de socialişti, de anarhişti, de comunişti, pe care, sub pretext de solidaritate, o susţinem totdeauna printre membrii francmasoneriei noastre sociale. Aristocraţia care se folosea, cu deplin drept, de munca lucrătorilor, avea interes ca muncitorii să fie sătui, sănătoşi şi puternici. Interesul nostru e, dimpotrivă, ca toţii creştini să degenereze. Puterea noastră izvorăşte din foamea cronică, din slăbiciunea muncitorului, deoarece toate acestea îl robesc voinţei noastre şi îl fac să-şi piardă şi puterea şi hotărârea de a se împotrivi acestei voinţe. Foamea dă capitalului mai multe drepturi asupra muncitorului decât căpătase aristocraţia de la puterea-regilor şi a legilor.

Prin mizerie şi prin ura pizmuitoare pe care o produce ea, noi îndrumăm mulţimile, ne folosim de mâinile lor pentru a zdrobi pe cei ce se împotrivesc planurilor noastre.

Atunci, când va veni vremea, ca regele nostru universal să fie încoronat, tot aceste mâni vor mătura din cale tot ceea ce ar putea alcătui o piedică.

Creştinii au pierdut obişnuinţa de a gândi liber fără ajutorul sfaturilor noastre ştiinţifice. Iată de ce nu văd ei nevoia grabnică de a face ceea ce vom face noi atunci când ne va fi sosit domnia, şi anume de a propovădui în şcolile primare singura ştiinţă adevărată, care e cea dintâi dintre toate ştiinţele ordinii sociale, ale vieţii omeneşti şi ale

existenţei sociale, ştiinţa care arată diviziunea (împărţirea) muncii şi prin urmare împărţirea oamenilor în clase şi stări deosebite.
Trebuie ca fiecare să ştie, că nu poate exista egalitate, în urma deosebitelor feluri de muncă cărora sunt supuşi oamenii; că toţi nu pot fi deopotrivă de răspunzători înaintea legii; că, de pildă, răspunderea nu e aceeaşi pentru acela care, prin faptele sale, necinsteşte o întreagă clasă, şi pentru cela care nu aduce atingere decât cinstei lui proprii. Adearata ştiinţă a ordinii sociale, în taina căreia nu lăsăm să pătrundă creştinii, ar arăta tuturor că locul şi munca fiecăruia trebuie să fie deosebite, pentru a nu fi un izvor de încurcături în urma lipsei de potrivire dintre educaţie şi muncă. învăţând această ştiinţa (şi încă din şcolile primare) topoarele se vor supune de bună voie puterilor şi ordinii odate stabilite de către ei în stat. Dimpotrivă însă, în starea de azi a ştiinţei, aşa cum am făurit-o noi, poporul, încrezându-se orbeşte în cuvântul tipărit, nutreşte, în urma adevărurilor cu care îi nutrim prostia, o ură împotriva tuturor claselor pe care le crede a fi deasupra lui, deoarece nu înţelege însemnătatea fiecărei clase sociale.
Aceasta duşmănie va creşte încă în urma crizei economice, care se va sfârşi prin încetarea operaţiunilor de Bursă şi a mersului industriei.
Când vom fi dat naştere (cu ajutorul tuturor mijloacelor ascunse de care dispunem prin aurul care e în întregime în mâinile noastre), unei crize economice generale, atunci vom arunca în stradă gloatele întregi de muncitori, în aceeaşi zi, n toate ţările Europei.
Aceste gloate vor vărsa cu sete sângele acelora pe care, în simplitatea neştiinţei lor, îi pizmuiesc încă din copilărie, şi ale căror bunuri le vor putea atunci jefui.
Ele însă nu se vor atinge de ai noştri, deoarece momentul atacului ne va fi cunoscut dinainte şi vom fi luat măsuri pentru a ne pune la adăpost.
Am spus că progresul ar supune pe toţi creştinii domniei raţiunii. Astfel va fi despotismul nostru: va şti să liniştească toate frământările prin măsuri straşnice şi drepte, va şti să gonească liberalismul din toate instituţiile.
Când poporul a văzut că i se făceau, în numele libertăţii, atâtea concesii şi îndatoriri, îşi închipui că el e stăpânul şi se aruncă asupra puterii, dar, bine înţeles, se izbi de o mulţime de piedici; atunci nu se gândi sa se întoarcă de unde a plecat, ci începu să-şi caute un nou conducător, şi astfel îşi depuse toate puterile la picioarele noastre. Aduceţi-vă aminte de Revoluţia franceză, căreia i-am dat numele de „mare”; tainele pregătirii sunt bine cunoscute, deoarece ea a fost în întregime făcută de noi.
De atunci noi ducem poporul de la o dezamăgire la alta, cu scopul să se lipsească chiar şi de noi, în folosul regelui-despot din sângele Sionului, pe care-1 pregătim lumii.
Astăzi suntem atotputernici ca putere internaţională, căci atunci când suntem atacaţi într-un stat, suntem apăraţi de celelalte. Laşitatea nesfârşită a popoarelor creştine, care se târăsc înaintea puterii, care sunt nemiloase faţă de mici slăbiciuni şi greşeli, dar iertătoare faţă de nelegiuirile celor mari, care nu vor să recunoască contradicţia din ideea libertăţii, care sunt răbdătoare până la jertfă înaintea puterii brutale a unui despotism îndrăzneţ, - iată ce ne înlesneşte neatârnarea noastră. Aceste popoare creştine suferă şi rabdă de la prim-miniştrii lor nedreptăţi, pentru care ar fi tăiat capetele la douăzeci de regi.
Cum se poate explica un asemenea fenomen, o asemenea inconsecvenţă a maselor populare, în faţa unor stări de lucruri care par a fi de aceeaşi natură?
Fenomenul acesta se explică prin faptul că aceşti dictatori - primii-miniştri - lasă să se spună la urechea poporului, prin agenţii lor, că dacă pricinuiesc ei neajunsuri statelor, aceasta o fac numai cu scopul final de a înfăptui fericirea popoarelor, înfrăţirea lor internaţională, solidaritatea, drepturile egale pentru toţi. Bineînţeles, nu li se spune că această înfrăţire nu trebuie să se facă decât sub stăpânirea noastră.
Şi iată cum poporul osândeşte pe cei drepţi şi iartă pe cei vinovaţi, crezând din ce în ce mai mult că poate face ceea ce-i place. în asemenea împrejurări poporul nimiceşte orice orânduire liniştită şi dă naştere la neorânduieli la fiecare pas.
Cuvântul „libertate” împinge la luptă societăţile omeneşti împotriva oricărei puteri, fie ea chiar a lui Dumnezeu şi a firii. Iată pentru ce la ridicarea noastră la domnie, va trebui să scoatem acest cuvânt din vocabularul omenesc, ca fiind principiul brutalităţii, care schimbă gloatele în fiare sălbatice. E adevărat că aceste fiare adorm totdeauna după ce s-au adăpat cu sânge, şi că atunci e uşor să le prinzi în lanţuri. Dar dacă nu li se dă sânge, atunci nu dorm, ci luptă.

COMENTARII LA CAPITOLUL III

Prin acest capitol intrăm şi mai adânc în sufletul perfid şi criminal al Jidanului. Mai întâi el caută să distrugă ordinea stabilită prin constituţie. Constituţia este legea de temelie a statului, care stabileşte un echilibru între puterile statului: între rege, persoanele care cârmuiesc şi popor. El caută să sfărâme această cumpănă dreaptă, căutând prin puterea aurului şi minciunile din gazete, să despartă pe cârmuitori de poporul pe care îl cârmuiesc. Ca să ajungă aici, împing pe toţi ambiţioşii să dea asalt puterii, îndeamnă pe toţi nepricepuţii să vorbească verzi şi uscate în Parlament, ca să împiedice guvernele să facă legi, pune pe gazetari să atace tot ce este bun şi cinstit în ţară, pentru ca poporul, care crede uşor, să nu aibă încredere în nimeni, să ceară mereu schimbare de guvern. Cu cât guvernele se schimbă mai des, cu atât se slăbeşte puterea de a cârmui, şi din slăbiciune nu profită decât jidanul. De aceea citim în gazetele jidovite de la noi, că e nevoie totdeauna de schimbări de guvern. Poporul care nu cunoaşte tot meşteşugul, greu de învăţat , al guvernării, îi crede pe jidani, pentru că jidanii pe de-o parte îl mint, prin conducători pe care îi cumpără cu aurul lor, pe de altă parte fac ca poporul să fie tot mai nemulţumit, căutând prin toate mijloacele să-l sărăcească şi să scumpească viaţa. Când omul este flămând şi copleşit de toate lipsurile, mai uşor pleacă urechea la, minciuni, decât dacă îi merg toate bine. De aceea jidanul din Protocoale mărturiseşte: că puterea lor se ridică atunci când creştinismului îi merge tot mai rău; că puterea lor stă ascunsă în foametea creştinului, în slăbirea tot mai mare a muncitorilor noştri.

De. aceea jidanul îşi destăinuieşte gândul său criminal, că el având puterea banului asupra celor pe care i-a sărăcit, îi va stăpâni mai aprig decât o făceau altădată regii şi împăraţii. La un semn al lor, toată mulţimea de flămânzi, sălbăticită de ura provocată de Jidani prin gazetele lor, se va arunca asupra puternicilor zilei, va distruge totul şi Jidanul va lua puterea, ca în Rusia. Asta nu o visează, ci o mărturiseşte în Protocoale şi arată şi drumul pe care va ajunge acolo.

Dar în această revoluţie ei nu-şi vor pierde capul? Nu, pentru că, ei au pregătit revoluţia, ei ştiu când va izbucni şi vor şti să se ferească. Ei mărturisesc că Revoluţia franceză este „opera mâinilor lor”. Este cunoscut faptul că, în Revoluţia comunei din Paris din 1871, când au pierit în flăcări atâtea bogăţii, nu s-a atins focul de casele jidanilor bogaţi, în frunte cu palatul lui Rothschild, când totul ardea şi era sfărâmat prin împrejuru-i!

Aici tind să ajungă şi la noi, aţâţând luptele politice, împiedicând orice unire cuminte între partide, cumpărând pe conducătorii lacomi de bani, învrăjbind poporul, aruncând sămânţa urii şi a deznădejdii în masele populare, pe care tot ei le sărăcesc. Asta le este puterea înăuntrul ţării, dobândită prin bani şi prin gazetele lor. Dar peste hotare? O mărturisesc singuri: „Astăzi nimeni nu ne poate ataca, pentru că suntem o putere care domneşte deasupra Statelor din lume: când ne atacă un Stat, ne apără celelalte”. De aceea, spun ei că au ajuns aproape la culmea puterii, şi că puţin mai trebuie, ca şarpele talmudic, care reprezintă poporul jidănesc, să se încolăcească peste trupul ultimelor State de pe continent şi atunci să ţină Europa ca într-un cleşte!

CAPITOLUL IV

Conţinut: Stadiile diferite ale unei republici. Francmasoneria exterioară. Libertatea şi credinţa. Concurenţa internaţională a comerţului şi a industriei, însemnătatea speculei. Setea după aur.

Fiecare Republică trece prin diferite trepte de dezvoltare, prin diferite stadii.

Primul cuprinde cele dintâi zile de nebunie ale unui orb care se aruncă în dreapta) şi în stânga. Al doilea e acela al 1 demagogiei, din care se naşte anarhia; apoi vine în mod inevitabil despotismul; nu un’ despotism legal şi pe faţa, şi prin urmare răspunzător, ci un despotism nevăzut şi necunoscut, dar totuşi foarte simţit: despotismul desfăşurat de o organizaţie secretă care lucrează cu scrupule cu atât mai puţine, cu cât operează sub scutul mai multor agenţi, a căror înlăturare nu numai că nu-i face nici un rău acestei organizaţii, dar o ajută chiar, scutind-o de a cheltui mijloacele sale cu răsplătirea unor servicii prea îndelungate.

Cine ar putea răsturna o putere nevăzută? Căci puterea noastră e una de felul acesta. Francmasoneria exterioară, de la suprafaţă, nu serveşte decât pentru acoperirea planurilor noastre, planul acţiunii acestei puteri, ba chiar şi locul organizaţiilor sale, vor rămâne totdeauna necunoscute poporului.
Libertatea în sine ar putea fi inofensivă şi ar putea exista într-un stat, fără a aduce vreun rău bunăstării popoarelor, dacă ea s-ar sprijini pe legile credinţei în Dumnezeu şi ale frăţiei omeneşti, străină de acea egalitate care e dezminţită chiar de legile firii, care au statornicit înfrânarea şi supunerea. Având o asemenea credinţă, poporul s-ar lăsa guvernat de către autoritatea parohiilor şi ar merge înainte, umil şi paşnic, sub conducerea păstorului său sufletesc, împăcat cu împărţirea, făcută de Dumnezeu, a bunurilor acestei lumi. Iată de ce trebuie să dărâmăm credinţa, şi să smulgem din sufletul creştinilor însuşi gândul Dumnezeirii şi al Sufletului, pentru a le înlocui cu socoteli şi lipsuri materiale.
Pentru ca cele mai alese suflete ale creştinilor să nu aibă timp să cugete şi să observe, trebuie să-i abatem de la aceste preocupări, împingându-i către grijile industriei şi ale comerţului, în acest fel toate naţiunile îşi vor căuta câştigurile lor şi luptând fiecare pentru propriile foloase, nu-şi vor băga în seamă duşmanul comun. însă, pentru ca libertatea să poată astfel dezbina şi nimici în întregime societatea creştinilor, trebuie să facem din speculaţie baza industriei; astfel niciuna din bogăţiile pe care industria le va scoate din pământ, nu va rămâne în mâinile industriaşilor, ci toate se vor spulbera în speculaţii, adică vor cădea în pungile noastre.
Lupta înfierbântată pentru mărire şi loviturile vieţii economice, vor crea şi au creat deja societăţi dezamăgite, reci şi fără suflet. Aceste societăţi vor avea o deosebita groază de politica superioară şi de religie. Singura lor călăuză va fi calculul, adică banul, pentru care vor avea un adevărat cult din pricina bunurilor materiale pe care le poate procura. Atunci clasele de jos ale popoarelor ne vor urma în lupta noastră împotriva clasei inteligente a creştinilor de la putere, care sunt potrivnicii noştri, şi vor face aceasta nu de dragul binelui şi-nici chiar pentru a pune mâna pe bogăţii, ci numai din ura ce o poarta celor suspuşi.

COMENTARII LA CAPITOLUL IV

Jidanul, care luptă pe ascuns, mărturiseşte că astăzi a ajuns să fie o mare putere nevăzută. Şi, pentru ca să înlăture orice concurenţă, se ridică împotriva credinţei creştine, care iarăşi este o forţă nevăzută. Astfel îşi dezvăluie planul, că trebuie ruinată religia creştină, că trebuie smuls din sufletul nostru spiritul strămoşesc al credinţei şi al preţuirii bunurilor sufleteşti mai presus de cele materiale. El caută să ne otrăvească, să ne cufunde pe nesimţite în mocirla poftei nemăsurate de bani si astfel creştinul să nu-l vadă pe duşmanul tuturor, pe Jidan. Cum să ajungă aici1? Să trezească în noi pofta banului prin speculaţii în industrie, aşa ca valorile să treacă din mână în mână, până se vor înfunda tot în punga evreiască. Odată ce va trezi această poftă nesăbuită. Jidanul va ademeni pe cei mai mulţi creştini de partea sa, şi pe aceştia apoi îi va trimite la lupta creştinilor celor buni şi dezinteresaţi, ca să distrugă astfel şi ceea ce a mai rămas. Să privească fiecare atent luptele politice ce se dau la noi pentru putere, să cerceteze câţi din luptătorii de astăzi sunt pe ascuns în solda capitalului jidovesc, şi atunci, la lumina cea nouă a Protocoalelor, va înţelege multe din caracterul şi metodele luptelor politice din România. Pe această ţară bogată şi-au pus ochii Jidanii; ei voiesc să împiedice consolidarea, să sporească slăbiciunea şi dezordinea, spre a ajunge mai uşor la putere.

CAPITOLUL V

Conţinut: Crearea unei puternice centralizări a guvernământului. Mijloacele Francmasoneriei pentru a pune mâna pe putere. De ce nu se pot înţelege statele. „Preelecţia" jidanilor. Aurul e motorul mecanismelor în state. Monopolurile în negoţ şi industrie, însemnătatea criticii. Instituţiile „aşa cum par a fi". Oboselile pricinuite de cuvântări. Cum se câştigă opinia publică? însemnătatea iniţiativei private. Guvernământul Suprem.

Ce formă de administraţie se poate da unor state în care stricăciunea, corupţia a străbătut pretutindeni, unde nu poţi ajunge la bogăţie decât printr-un fel de surprinderi meşteşugite foarte asemănătoare cu înşelătoria de la jocurile de noroc; unde domneşte neînfrânarea moravurilor; unde moralitatea şi cinstea nu se susţin decât cu pedepse şi legi

aspre, iar nu pentru că ar fi primite de bunăvoie; unde sentimentele faţă de Patrie şi de Religie sunt înăbuşite de credinţe cosmopolite? Ce altă formă de guvernământ să se dea acestei societăţi, decât forma despotică pe care o voi descrie mai departe? Noi vom călăuzi în mod mecanic toate acţiunile vieţii politice ale supuşilor noştri prin legi noi. Aceste legi vor lua înapoi una câte una toate avantajele şi prea marile libertăţi care au fost împărţite de către creştini, iar domnia noastră va pune temeliile unui despotism atât de măreţ, încât va fi în stare, oricând şi oriunde, să impună tăcerea creştinilor care vor voi să ni se împotrivească şi care vor fi nemulţumiţi.
Ni se va spune că despotismul despre care vorbesc nu ţine seamă de progresele moderne. Voi dovedi contrariul.
Atunci când popoarele considerau persoanele domnitoare ca o întruchipare a Voinţei Dumnezeieşti, ele se supuneau fără murmur absolutismul regilor, dar din ziua în care le-am picurat în suflet gândul propriilor lor drepturi, au considerat persoanele domnitoare ca pe nişte simpli muritori de rând. Ungerea Sfântă n-a mai împodobit capetele regilor, deoarece i-am luat poporului credinţa în Dumnezeu; autoritatea a fost târâtă în stradă, adică într-un loc de proprietate publică, iar noi am pus îndată mâna pe ea.
Mai mult încă, arta de a guverna masele şi pe indivizi cu ajutorul unei teorii şi a unor jocuri de cuvinte meşteşugit alcătuite, prin reglementări ale vieţii sociale şi prin tot felul de alte mijloace dibace, pe care creştinii nu le înţeleg deloc, - face şi ea parte din geniul nostru administrativ, crescut în spiritul de analiză, de observaţie şi de o aşa fineţe de concepţii, cum până acum nimeni n-a mai avut şi nu ni se poate asemăna, tot după cum nu ni se poate compara nimeni în alcătuirea planurilor de acţiune politică şi de solidaritate. Numai iezuiţii ar putea să stea alături de noi în această privinţă, dar am reuşit să-i discredităm în faţa mulţimii stupide, din pricină că ei formau o organizaţie vizibilă, ne ascunsă, în timp ce noi rămâneam în umbră cu organizaţia noastră secretă. De altfel, ce-i pasă lumii ce stăpân are? Ce însemnătate are că acesta ar fi şeful catolicismului, sau 1 despotul nostru din sângele Sionului? însă pentru noi, care suntem poporul ales, lucrul acesta are o deosebită însemnătate.
O întovărăşire între toţi creştinii din lume ne-ar putea subjuga pentru câtva timp, dar suntem scutiţi de această primejdie prin rădăcinile adânci de neînţelegere pe care nu le mai poate nimeni smulge din inima lor.
Noi am pus faţă în faţă calculele individuale şi naţionale ale creştinilor, urile religioase şi etnice pe care le-am ţinut aprinse de douăzeci de veacuri. De aceea nu va găsi nici un guvern ajutor nicăieri; fiecare va socoti că o înţelegere împotriva noastră e dăunătoare propriilor sale interese. Noi suntem atotputernici, de noi trebuie să se ţină socoteală. Puterile nu pot încheia nici cea mai neînsemnată înţelegere fără ca noi să nu luăm îndată parte la ea.
Per me reges regnant - „prin mine domnesc regii”. Profeţii noştri au spus că noi suntem aleşi de însuşi Dumnezeu pentru a stăpâni întregul Pământ. Dumnezeu ne-a dat geniul, minţile mari, pentru ca să putem duce la bun sfârşit această sarcină. Dacă s-ar găsi vreun geniu în tabăra duşmană, ar putea lupta împotriva noastră, dar totuşi acest nou ostaş nu preţuieşte mai mult decât unul vechi; cu toate acestea vom lua lupta cu el, şi lupta va fi cruntă, aşa cum omenirea n-a mai văzut până acum. Dar aceşti oameni vor veni prea târziu. Toate rotiţele mecanismului guvernamental depind de un motor care e în mâinile noastre şi acest motor e aurul. Ştiinţa economiei politice, întemeiată de către înţelepţii noştri, ne dovedeşte de multă vreme puterea regească a aurului.
Capitalul, pentru a avea mâinile libere, trebuie să obţină monopolul industriei şi al negoţului; o mână nevăzută e pe cale de a înfăptui aceasta în toate părţile lumii. Această libertate va da puterea politică industriaşilor. Poporul le va fi supus. Trebuie mai degrabă să dezarmăm astăzi popoarele decât să le împingem la război, să le deşteptăm patimile fierbinţi în folosul nostru, decât să-i liniştim, şi mai degrabă sa punem stăpânire pe ideile lor şi să le tălmăcim, decât să ne prefacem că nu le luăm în seamă.
Ţinta de căpetenie a guvernământului nostru e să slăbirea spiritului public al creştinilor prin critică; să-i facem să-şi piardă obişnuinţa de a cugeta, deoarece gândirea dă naştere împotrivirii; să obosim puterile gândului în hărţuieli oratorice.
În toate vremurile, popoarele, ca şi orice om, au luat cuvintele drept fapte, deoarece ele se mulţumesc cu aparenţa lucrurilor şi îşi dau foarte rar silinţa de a cerceta dacă promisiunile în legătură cu viaţa socială au fost îndeplinite. Iată de ce instituţiile noastre vor avea o frumoasă înfăţişare la suprafaţă, care va dovedi poporului îndeajuns binefacerile lor în ceea ce priveşte progresul.
Noi vom împrumuta haina tuturor partidelor, a tuturor tendinţelor, şi vom îmbrăca cu ele pe oratorii noştri, care vor vorbi atât de mult, încât toată lumea va obosită de a-i mai auzi.
Pentru a câştiga opinia publică, trebuie să o buimăcim, răspândind din diferite părţi şi vreme îndelungată atâtea păreri care se bat cap în cap, încât creştinii vor sfârşi prin a se pierde în labirintul acesta şi prin a înţelege că e cu

mult mai bine să n-ai nici o părere în politică. Vor recunoaşte că acestea sunt chestiuni care nu privesc societatea, şi că ele nu sunt menite a fi cunoscute decât de acela care o conduce. Acesta e întâiul secret.
Al doilea secret, necesar pentru a guverna cu succes, constă în a înmulţi în aşa măsură greşelile poporului, apoi obiceiurile, patimile şi regulile vieţii în comun, încât nimeni să nu mai fie în stare să descurce acest haos şi oamenii să ajungă să nu se mai înţeleagă unii pe alţii. Această tactică va mai avea ca urmare neînţelegerea în toate partidele, risipirea forţelor colective care nu vor încă să ni se supună; ea va descuraja orice iniţiativă personală oricât de genială şi va fi mai puternică decât milioanele de oameni printre care a împrăştiat neînţelegerea. Trebuie să îndrumăm educaţia societăţilor creştine în aşa fel, încât mâinile lor să cadă în jos ostenite, într-o neputinţă deznădăjduită, în faţa oricărui lucru care va cere iniţiativă şi voinţa.
Sforţările, eforturile, care sub regimul libertăţii se desfăşoară nestânjenite şi neîngrădite, sunt neputincioase în acest caz, deoarece se izbesc de eforturile libere şi contrarii ale altora. De .aici se nasc apoi dureroase conflicte morale, dezamăgiri şi înfrângeri. Noi vom obosi aţâţ de mult pe creştini de aceasta libertate, încât îi vom sili să ne ofere o stăpânire internaţionala, a cărei natură va fi aşa, încât va putea îngloba fără a le distruge forţele tuturor Statelor lumii; pentru a forma Guvernământul Suprem.
În locul guvernelor de astăzi noi vom pune câte o sperietoare care se va chema Administraţia Guvernământului Suprem. Mâinile sale vor. fi întinse în toate părţile ca nişte cleşti, iar organizaţia sa va fi atât de uriaşă, încât nici un popor nu se va putea feri de ai se supune.

COMENTARII LA CAPITOLUL V

După ce a ajuns să destrame tot ce era sfânt şi întărit
prin legi cinstite în societatea creştină, jidanul din
„Protocoale”, îşi pune întrebarea: cum va guverna el peste
mormanul de ruine, şi răspunde: prin cel mai aprig despotism, dar aşa ca el să rămână tot în umbră; să nu fie văzut, dar mâna lui ascunsă să-i ţină în frâu şi în sărăcie pe creştini. Cum va ajunge să stăpânească opinia publică? Prin presă şi anume: această presă va obosi lumea, căutând să critice tot ce este bun şi să zăpăcească minţile celor mulţi în aşa fel, încât să nu ştie să se mai descurce creştinii în guvernarea propriilor lor afaceri. Al doilea mijloc este să aducă atâta destrăbălare, stricăciune şi păcate în popor, să învrăjbească partidele politice în aşa hal, încât să se producă o criză generală cu neputinţă de rezolvat.
H. Ford, viitorul candidat la Preşedinţia Statelor Unite, arată la pag. 120 din lucrarea sa asupra jidanilor („Der internaţionale Jude” - „Jidanul internaţional”, traducerea germană, vol. I) următoarele în această privinţă:
„Orice influenţă care împinge astăzi pe creştini spre frivolitate şi stricăciune, porneşte din izvoare jidoveşti.

Oare tinerii au inventat acele costume de sport, care au o influenţă atât de nefastă încât în fiecare zi scriitorii simt nevoia de a atrage atenţia? Această modă îşi trage originea din cercurile evreieşti unde nici artă nici scrupule morale nu domnesc. Cinematograful constituie un progres interesant al fotografiei în legătură cu scena; dar cine poartă răspunderea pentru degenerarea cinematografului, care a ajuns o primejdie morală, aşa încât s-a ridicat împotriva-i opinia generală şi astăzi îl condamnă? Cine sunt conducătorii localurilor de petrecere, de dancing şi ai tuturor cercurilor de destrăbălare unde se distrug nervii creştinilor din toată lumea? Luaţi acei tineri gătiţi şi fetele de astăzi cu exteriorul lor obişnuit şi lipsa de simţ a răspunderii, şi de la haina din afară până la intimitatea ideilor şi speranţelor lor nesăbuite, puteţi să-i pecetluiţi cu aceeaşi etichetă; „Educaţi, rătăciţi şi exploataţi de jidani”. Astfel faptele luminează atât de viu raza din Protocoale: «Printr-o educaţie de principii şi teorii, pe care noi le socotim false, pe care însă noi le-am inspirat, am izbutit să rătăcim tineretul creştin, să-l prostim şi să-l demoralizăm»“.
Iar la pag. 123 spune:

„Petreceri, jocuri, localuri de dancing, mode fură gust, briliante false - toate acestea şi altele, care înfloresc, exercitând o presiune nevăzută asupra poporului şi care au ridicat la aşa scumpete nişte fleacuri încât înghit toate izvoarele de venituri; întreaga situaţie s-a dezvoltat sub conducerea jidovească”.
Jidanul din Protocoale vorbeşte de un Guvernământ Suprem, o cârmuire care stă deasupra statelor, aşa cum s-a făcut cu Societatea Naţiunilor unde este ştiut că din umbră uneltesc şi hotărăsc jidanii puternici din Anglia şi Statele-Unite. în afară de această organizaţie, ei mai mărturisesc că întreaga maşină a oricărui Stat se află în mâna lor, pentru că maşina nu merge decât unsă cu bani, şi aurul e al lor.

Iată ce mai spune H. Ford despre sistemul de luptă al jidanilor;
„Întreaga metodă a Protocoalelor poate fi cuprinsă într-un singur cuvânt: dizolvare. Nimicirea a ceea ce s-a făcut până acum, crearea unei perioade de tranziţie lungă şi fără speranţă, în timpul căreia toate tendinţele cele bune să fie zădărnicite, o slăbire treptată a opiniei publice şi a încrederii generale, până când acei ce stau în afara acestui haos vor întinde mâna lor liniştită şi puternică spre a apuca frânele puterii — aceasta este întreaga metodă”.

CAPITOLUL VI

Conţinut: Monopolurile; bogăţiile creştinilor depind de aceste monopoluri. Aristocraţia dezmoştenită de averile funciare. Negoţul, industria şi speculaţia. Luxul. Sporirea salariilor şi scumpirea obiectelor de primă necesitate. Anarhia şi beţia. înţelesul secret al propagandei teoriilor economice.

În curând vom întemeia uriaşe monopoluri, izvoare de bogăţii colosale şi de care vor depinde chiar şi marile averi ale creştinilor într-aşa o măsură, încât vor fi înghiţite de ele, cum se întâmplă cu creditul Statelor a doua zi după o prăbuşire politică.
Domnii economişti care sunt de faţă vor şti să preţuiască însemnătatea acestor combinaţii!...
Trebuie să mărim prin toate mijloacele cu putinţă însemnătatea guvernământului nostru suprem, înfăţişându-1 ca pe ocrotitorul şi răsplătitorul tuturor celor ce i se supun de bună voie.
Nobilimea creştinilor, în ceea ce priveşte puterea ei politică, a pierit, nu mai avem să ne temem de ea; dar ca proprietară de bunuri teritoriale, ea ne poate dăuna în măsura în care izvoarele ei de câştig pot fi independente de noi. Trebuie deci, cu orice preţ, să-i luăm din stăpânire pământurile. Cel mai bun mijloc pentru acest scop e de a mări impozitele pe proprietatea funciară, pentru a îndatora pământul. Aceste măsuri vor ţine proprietatea funciară într-o stare de supunere desăvârşită.
Aristocraţii creştinilor, din tată în fiu, neştiind să se mulţumească cu puţin, vor fi uşor ruinaţi.
În acelaşi timp trebuie să ocrotim negoţul şi industria cu multă putere şi mai ales speculaţia, al cărei rol serveşte de contragreutate industriei; fără speculaţie industria ar înmulţi capitalurile particulare, ar îmbunătăţi agricultura, eliberând pământurile de datoriile create prin împrumuturile băncilor agricole.
Trebuie ca industria să răpească pământului roadele muncii sale ca şi ale capitalului şi, prin speculaţie, să ne dea nouă banii lumii întregi. Fiind astfel aruncaţi în rândurile proletarilor, toţi creştinii se vor pleca înaintea noastră pentru a obţine cel puţin dreptul de a trăi.
Pentru a nimici industria creştinilor, vom mări speculaţia, gustul luxului, al acestui lux care înghite totul. Vom face să se mărească salariile, care totuşi nu vor aduce nici un folos muncitorilor, deoarece vom fi dat naştere în acelaşi timp unei scumpiri a obiectelor de primă necesitate, datorită (vom zice noi) decăderii agriculturii şi a crescătorilor de vite; mai mult chiar, vom submina de-a dreptul şi adânc izvoarele producţiei, obişnuind pe muncitori cu anarhia şi cu băuturile spirtoase, în vreme ce vom lua toate măsurile cu putinţă pentru a îndepărta de pe pământurile lor pe creştinii inteligenţi.
Pentru ca situaţia să nu fie văzută prea devreme sub adevărata ei lumină, vom acoperi adevăratele noastre intenţii sub masca pretinsei dorinţe de a răspândi marile principii economice pe care le predicăm astăzi lumii.

COMENTARII LA CAPITOLUL VI

O parte din mijloacele cu care jidanii pregătesc ruina Economică a creştinilor, ne este arătată în acest capitol. Se vede şi din cuprinsul acestuia, cu câtă stăruinţă şi pricepere au pregătit şi pregătesc ei ruina noastră. Toate relele de care ne plângem noi acum şi pe care le îndurăm cu multe suferinţe, au fost prevăzute şi anume puse la cale.

Israel vorbeşte în acest capitol despre „monopoluri" de mărfuri şi articole trebuincioase, sau cum se aude tot mai des numindu-se, despre „trusturi", adică acapararea în mâna unora a tuturor lucrurilor de primă necesitate. Acei care le pot acapara sunt, se înţelege, jidovii, ca unii care le deţin pe toate. Prin această acaparare preţurile se impun, după bunul lor plac; iar tot ce ar mai fi în mâinile creştinilor e înghiţit, rând pe rând, sau stors tot de ei.

În primul rând cea dintâi acaparare a lor este făcută cu banii sau creditul statelor. Aşa numita finanţa internaţională este menită a conduce politica statelor după interesele neamului evreiesc. Totdeauna, după cum mărturisesc şi ei în acest capitol, în urma frământărilor poli-tise, revoluţii sau războaie, se poate face simţită această putere mare a lor prin aceea, că statele, după asemenea frământări, au nevoie de împrumuturi pentru echilibrarea bugetelor şi acoperirea cheltuielilor mari avute.

De aceea ei arată că trebuie mărit cât mai mult prestigiul şi însemnătatea aşa numitei finanţe internaţionale de care toate statele, spun ei, trebuie să depindă. In ajutorul acestei propagande le stă, se înţelege, tot presa, care, se ştie, este în mâna lor în toată lumea.

Pentru a cunoaşte în adevăr cât de bine este pregătit neamul lui Israel prin aceste „Protocoale" pentru nimicirea noastră, amintim aici, ca o bună pildă, ceea ce s-a petrecut cu ţara noastră la semnarea tratatului de pace.

Se ştie că în urma triumfului nostru şi al aliaţilor noştri în războiul mondial, adevăraţii victorioşi au reuşit a fi jidanii, care prin puterea lor au impus condiţiile de pace cele mai potrivite propăşirii lor de pretutindeni. Astfel şi ţării noastre, luată ca ţintă de cucerire pentru ai, i-au impus pe lângă alte grele condiţii şi „clauza minorităţilor" cu controlul din afară în treburile noastre, şi o Românie unită şi dezrobită nu pentru libera propăşire a românilor, ci pentru înmulţirea şi propăşirea lor, a jidovilor. Contra acestei păci conducătorii noştri s-au împotrivit la început.

Ei bine, presa jidovească, din ţara noastră, care din nenorocire este scrisă în româneşte şi cuprinde şi articole scrise de unii români jidoviţi, a reuşit să zăpăcească minţile multora cu tot felul de ameninţări, dacă nu vom semna tratatul de pace împreună cu cauzele periculoase şi umilitoare.

Coloanele acestor ziare umplute cu cele mai mincinoase ştiri şi telegrame falsificate, anunţau măsuri de constrângere, dacă nu semnează. Iar dacă ar semna, tot acele ziare spuneau, imediat ni s-ar da bani mulţi ca împrumut, mărfuri, iar leul ar ajunge iar la valoarea de mai înainte.

Acestea toate, pe de o parte ameninţări, iar pe de alta făgăduieli, au făcut pe conducătorii noştri să semneze tratatul de pace umilitor.

Zadarnic au aşteptat aceia care au crezut minciunile jidanilor, să se împlinească făgăduielile, căci finanţa jidovească, odată ce-şi împlinise scopul, a continuat să-şi bată joc de interesele noastre, aducând banul nostru la scăderea de acum.

Iată, prin urmare cât de bine şi-au făcut ei interesele, mergând după însuşi planul din Protocoale.

Mai departe, citind cele cuprinse în acest capitol şi uitându-ne în jurul nostru, putem vedea lămurit cum tot, dar cu adevărat tot ceea ce - ei au prezis, se împlineşte acum. Scumpirea cea mare, care creşte pe fiecare zi, provocată, fără a trebui, de ei, a adus la sapă de lemn îndeosebi pe creştini. Toate bunurile, casele, trec mereu în mâna jidovilor. Preţul muncii se ridică tot mai mult, fără ca lucrătorii să folosească ceva, căci preţul celor trebuincioase se scumpeşte şi mai mult. Iată în această privinţă, felul cum lucrează jidovii, prin nenumăratele lor organizaţii printre muncitori.

CAPITOLUL VII

Conţinut: Pentru ce trebuie mărite înarmările. Fierberi, neînţelegeri şi uri în toată lumea. înfrânarea opoziţiei creştinilor, prin războiul universal. Secretul e cheia izbânzii în politică. Presa şi opinia publică. Tunurile americane, japoneze şi chinezeşti.

Înmulţirea înarmărilor şi a personalului poliţienesc e o întregire necesară a planului pe care l-am expus. În toate statele trebuie ca, în afară de noi, să nu se găsească decât mase de proletari, câţiva milionari devotaţi nouă, poliţişti şi soldaţi.
În Europa întreagă, ca şi în celelalte continente, trebuie 1 să întreţinem fierberea, neînţelegerea şi ura. Câştigul ne e îndoit. Pe de-o parte, prin aceasta ţinem la respect toate ţările care vor şti că noi putem, după bunul nostru plac, să ; provocăm dezordinea sau să restabilim ordinea: toate aceste ţări se vor obişnui astfel să ne considere ca un rău necesar. Pe de altă parte, uneltirile noastre ascunse vor încurca toate corzile pe care le vom fi întins în cabinetele de stat, şi aceasta cu ajutorul politicii, al contractelor economice şi al îndatoririlor financiare. Perntru a ne atinge scopul, va trebui să dăm dovadă de o mare viclenie în cursul tratativelor şi a negocierilor; dar în ceea ce se cheamă „limba (atitudinea) oficială” noi vom urmări o tactică opusă şi vom părea a fi cinstiţi şi împăciuitori. în acest fel, popoarele şi guvernele creştinilor, pe care le-am obişnuit să nu privească decât acea faţă a lucrurilor pe care le-o arătăm noi, ne vor lua încă o dată drept binefăcătorii şi mântuitorii neamului omenesc. La orice împotrivire, va trebui să fim în stare să-i facem pe vecini să declare război ţării care ar îndrăzni să ne stea în cale; iar dacă şi aceşti vecini s-ar gândi să se întovărăşească împotriva noastră, va trebui să-i înfrângem pe toţi printr-un război universal, al lumii întregi.
Cea mai sigură^cale spre izbânda în politică e secretul, tăinuirea acţiunilor: cuvântul diplomatului nu trebuie să se potrivească cu fapta lui.
Va trebui să silim guvernele creştine să lucreze după planul nostru larg alcătuit, şi care e deja aproape de ţel. La aceasta ne va ajuta opinia publică, această opinie publică pe care „marea putere”, presa, a pus-o deja pe ascuns în mâinile noastre. într-adevăr, afară de puţine excepţii de care e inutil să ţinem seama, pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere a guvernelor creştine ale Europei, îi vom dovedi unuia dintre ele puterea noastră prin atentate, adică prin teroare; iar tuturor, dacă toate s-ar revolta împotriva noastră, le vom răspunde prin glasul tunurilor americane, chinezeşti ori japoneze.

COMENTARII LA CAPITOLUL VlI

Numai puţin gândindu-ne la cele întâmplate nu demult în Europa, sau la cele ce se întâmplă chiar şi astăzi, ne putem convinge, cu prisosinţă, de felul cum îşi îndeplinesc de bine jidanii, prin planul lor de luptă cele anterior pregătite.
Într-adevăr, începând cu revoluţia franceză, toate revoltele şi toate frământările, ca şi războaiele dintre ţările creştinilor, au fost sau începute de jidani sau întreţinute de ei. Nu este numai o legendă, ci chiar o realitate faptul că în Comuna din Paris de la 1871, erau foarte mulţi jidani, în afară de faptul că, în ascuns şi de departe, lucrau şi alţi jidani. Tot astfel, jidanii au fost provocatorii crâncenului război cu burii din timpul domniei-reginei
Victoria a Angliei (vezi detalii în preţioasa carte a lui Roger Lambelin: „Le regne d’Israel chez les Anglo-Saxons”, editura Bernard Grasset, Paris).
Dar chiar la noi în ţară răscoalele de la 1907 au fost puse la cale şi întreţinute tot de jidani, cu scopul, se . înţelege, de a profita în final de pe urma situaţiei de criză, şi de a căpăta drepturi prin amestecul ţărilor străine. Dovezi despre aceasta sunt nenumărate şi iată anume unele, pe care le culegem din lucrarea dlui Prof Dr. Paulescu „Despre Talmudul, Cahalul şi Francmasoneria jidovească”, la pag. 176.:
„Ne mai având alte resurse, jidanii recurseră la un mijloc extrem, care le-a reuşit întotdeauna şi pretutindeni - adică la revoluţie. Iată în ce termeni, remarcabil de clari şi precişi, Bernard Lazare prezice acest flagel, patru ani înainte de a se fi întâmplat:

„Răzmeriţa rămâne groaza redutabilă a guvernanţilor şi bugetivorilor români. Ei au văzut, în 1888, răscoala de la ţară; au văzut ţăranii răzvrătiţi, năvălind în proprietăţi, aruncând recoltele în gârle, distrugând totul în drumul lor.
„Burghezimea agrarienilor şi a funcţionarilor a înăbuşit sălbatic revolta, omorând şi închizând pe insurgenţi. Dar ea nu a rezolvat astfel problema. Dacă mâine se pregăteşte să încarce cu noi impozite pe clăcaşul său, se va reaprinde torţa. «Poate, dacă aduce la disperare pe jidov, dacă îl scoate din răbdări... acesta se va uni cu muncitorul câmpului şi-l va ajuta să scuture jugul. Dar chiar dacă nu se va uni cu el, într-o zi ţăranul român, revoltat direct sau indirect, va rezolva în România actuala chestie, evreiască, liberându-se pe el însuşi şi eliberând pe Jidani» (citat din autorul evreu B. Lazare: Les Juifs en Roumanie).”
Iată aşadar, cum, cu mulţi ani înainte, jidovii, prin conducătorii lor intelectuali, pregăteau revoluţia ţăranilor ameţiţi şi instigaţi tot de ei, pentru ca astfel să obţină, cum singuri o mărturisesc: „libertatea jidanilor”.
În felul acesta este în afară de orice îndoială că răscoala de la 1907 a fost pusă la cale şi condusă şi la noi de Jidani, ca şi în alte ţări care au avut răscoale, după cum arată d. Paulescu, în aceeaşi lucrare citată, la pag. 193:
„Ei sunt cei care au aranjat mai dinainte revolta şi tot ei sunt acei ce au dat semnalul de începere.
Numai ei au putut să recurgă la instigatori socialisto-anarhişti din ţară şi chiar din străinătate (Bulgaria, Austro-Ungaria, Rusia), - care, după cum o recunosc ei singuri (B. Lazare), sunt în solda lui Israel.
Numai ei nutreau o ură neîmpăcată împotriva proprietarilor rurali, pe care i-au poreclit „oligarhia” şi care au fost ruinaţi şi chiar omorâţi în timpul răscoalelor; într-adevăr aceşti proprietari dându-şi seama de situaţie, împiedicară prin legi ca poporul să cadă în ghiarele jidovilor.
Numai ei ar fi dorit să vadă venind aici armata austriacă, care ar fi impus desigur suveranitatea lui Iuda.”
Se înţelege că aşa este, cu atât mai mult pentru ţara noastră, care atunci le refuza drepturile cetăţeneşti, cu cât chiar şi în acele ţări care le-au dat de multă vreme aceste drepturi şi îi ţin în fruntea treburilor publice, ei tot au încercat şi încearcă să provoace dezastre prin revolte sau războaie. E foarte preţioasă mărturisirea pe care o face în această privinţă, pentru Germania, însuşi marele general, vestitul Ludendorf, într-o carte a sa despre ultimul război şi conducerea lui, la pag. 51:
„Mână în mână cu Franţa şi cu Anglia luară conducerea supremă a poporului jidovesc[1] . Poate această conducere dirijează ambele state. Această conducere privea cel de-al doilea război mondial ca un mijloc de a-şi atinge scopurile politice şi economice şi anume: de a dobândi pentru jidani recunoaşterea lor ca popor în Palestina ridicată la rangul de stat evreiesc; şi de a asigura evreilor în Europa şi în America o supremaţie peste toate statele şi peste toate organizaţiile capitaliste. Aflându-se pe calea ce duce la atingerea acestei ţinte, jidanii din Germania căutau să dobândească şi aici aceeaşi situaţie pe care o au în ţările dominate de ei. De aceea poporul jidovesc avea nevoie de înfrângerea Germaniei”.
Prin urmare şi în Germania, unde se părea că ei se simt ca acasă, se vede totuşi că au procedat ca şi în Rusia şi Franţa.
O astfel de metodă este deci generală, întrucât aşa prevede însuşi planul lor de acţiune pentru dominarea lumii, precum am văzut.
O dovadă şi mai izbitoare, că ei lucrează fără nici o rezervă în toate ţările creştine pentru îngenuncherea lor, ne-o dau şi acum cele ce se petrec între Anglia şi Sovietele jidoveşti din Rusia. Se ştie cât de jidovită a fost şi este politica externă a Angliei, stăpânită de influenţele marilor bogătaşi jidani. Şi, mai ales, se ştie că cea dintâi mare putere aliată care a reluat relaţiile cu Sovietele ruseşti trădătoare, rupând legătura cu Franţa, a fost : Anglia, care le-a sprijinit pe faţă contra Poloniei şi a tuturor aliaţilor. Ei bine, cu toate acestea, Sovietele jidoveşti au urmat planul lor de sfărâmare şi a puterii Angliei, întreţinând revoluţia din Irlanda, iar în colonii îndemnându-i pe indigeni la răscoală.
Toate acestea abia acum le-au constatat oamenii politici ai Angliei. „Pali Mall Gazette” se ridică energic împotriva procedurii Sovietelor care n-au executat în mod loial tratatul comercial:
„Ruşii - spune ziarul englez - au promis că vor înceta orice propagandă politică şi orice sprijin al curentelor revoluţionare din teritoriile britanice. în realitate, ei au fost de rea credinţă când şi-au luat acest angajament, având de pe atunci intenţia să înşele Anglia; au sprijinit cu bani răscoalele împotriva Angliei, în timp ce-i asigurau pe englezi de amiciţia lor şi cereau ajutoare pentru conaţionalii lor înfometaţi. O infamie mai revoltătoare nu s-a mai

[1] În ce priveşte această conducere supremă, Walter Rathenau, ajuns Ministru de Finanţe al Germaniei învinse, scria în „Neue Freie Presse” din 25 dec. 1919: „300 de oameni, care se cunosc unul pe altul, conduc destinele economice ale continentului şi îşi dau succesori din mijlocul lor”.

văzut până acum. Anglia nu doreşte să rupă relaţiile comerciale cu Rusia, dar nişte escroci isteţi nu pot fi trataţi cu aceeaşi politeţe care se cuvine unor diplomaţi cinstiţi.”
Prea târziu se recunoaşte în Anglia greşeala ce s-a făcut prin susţinerea politicii jidoveşti mondiale. Şi încă sunt atâtea motive ca să credem că Anglia, ca şi multe state creştine, nu s-a vindecat încă de iudaism.
Şi în America ei pregătesc aceeaşi situaţie ca şi în Europa, împlinind punct cu punct programul din Protocoale, aşa precum în acest capitol se arată. Iată anume ce spune marele industriaş şi om politic american, miliardarul H. Ford, în aceeaşi lucrare a lui, citată mai înainte:
„Idei rău înţelese despre liberalism, idei vagi despre toleranţă, toate pornind din izvoare europene, pe care Protocoalele le-au murdărit cu desăvârşire, au fost aduse în America, şi aici, sub mantia unui liberalism orb, nebănuit şi fals, şi a unei toleranţe combinată cu mijloacele moderne de manipulare a opiniei publice, s-a ajuns a se subjuga toate instituţiile noastre şi întreaga noastră, viaţă publică în aşa hal încât observatorii europeni rămân uimiţi”, (pag. 124)
Peste tot, aşadar, stăpânesc în mod ascuns, şi prin această stăpânire vor să pregătească ruina statelor creştine, asmuţindu-le pe unele contra altora, deocamdată în Europa, pentru ca apoi, când nu ar putea numai prin acest sistem, să utilizeze, cum spun ei armele americane, japoneze sau chineze.

CAPITOLUL VIII

Conţinut: întrebuinţarea echivocă a dreptului juridic. Colaboratorii regimului francmason. Şcoli particulare, educaţie superioară de asemenea particulară. Economişti şi milionari. Cui trebuie încredinţate posturile cu răspundere din Guvern.

Trebuie să ne însuşim toate armele pe care le-ar putea întrebuinţa duşmanii împotriva noastră. Va trebui să găsim în subtilităţile şi fineţile limbii juridice o îndreptăţire pentru cazul când vom fi siliţi să dăm pedepse care ar putea părea prea îndrăzneţe şi nedrepte, deoarece e nevoie ca acestea să fie exprimate în termeni care să aibă aerul că sunt nişte ’maxime morale foarte înalte, având totodată şi o înfăţişare legală. Stăpânirea noastră trebuie să se înconjoare de toate puterile civilizaţiei, în mijlocul căreia va trebui să lucreze. Va aduna în jurul său publicişti, jurisconsulţi experimentaţi, administratori, diplomaţi, în sfârşit oameni pregătiţi printr-o educaţie superioară în şcoli speciale. Aceşti oameni vor cunoaşte toate tainele vieţii sociale, vor cunoaşte toate felurile de a vorbi întrebuinţând litere i cuvinte politice, vor avea cunoştinţe despre toate dedesubturile firii omeneşti, despre toate corzile sensibile, pe care vor trebui să ştie cânta. Asemenea corzi sunt de pildă înfăţişarea spiritului creştinilor, tendinţele lor, lipsurile, viciile şi calităţile apoi particularităţile lor de clasă şi de condiţie. E de la sine înţeles că aceşti sprijinitori geniali ai guvernământului nostru nu vor fi aleşi dintre creştini, care sunt obişnuiţi să-şi facă munca administrativă ; fără a se îngriji de utilitatea ei. Administratorii creştinilormsemnează hârtiile fără a le citi; ei servesc din interes ori din ambiţie.
Vom înconjura guvernul nostru, cu o întreagă lume de economişti. Iată de ce trebuie jidanii să înveţe, în primul rând ştiinţele economice. Vom fi înconjuraţi de o ceată întreagă de bancheri, de industriaşi, de capitalişti şi mai ales de milionari, deoarece în fond totul va fi hotărât cu ajutorul cifrelor.
Pentru câtva timp, până ce va sosi momentul când nu va fi primejdios să încredinţăm posturile de răspundere ale Statelor fraţilor noştri jidani, - le vom încredinţa unor indivizi al căror trecut şi caracter vor fi de asemenea natură încât să existe o prăpastie între ei şi popor, unor astfel de oameni cărora în caz de abatere de la ordinele noastre să nu le rămână altceva de aşteptat decât condamnarea ori surghiunul, - pentru ca să fie siliţi să ne apere interesele până la ultima suflare.

COMENTARII LA CAPITOLUL VIII

Interesul mare pe care jidanii îl arată pentru a avea de partea lor întotdeauna interpretările cele mai subtile în ştiinţele sociale şi economice, se poate constata şi din faptul că în primul rând au căutat să-şi asigure învăţământul superior din vestita şcoală numită „Ecole des Hautes Etudes sociales” din Paris, pe care foarte mulţi o cred franceză, dar care în realitate este curat jidovească prin profesorii şi conducerea pe care o are.
Prin urmare şcoala înaltă prin care au trecut rând pe rând toţi conducătorii statelor, nu numai din Europa dar din lumea întreagă şi de unde au învăţat a conduce ţările lor, este cu desăvârşire jidovească. E uşor dar de înţeles cum această conducere.
Nu e de mirare deci ca H. Ford, vorbind în cartea sa despre puterea pe care şi-au creat-o astfel jidanii, să spună: „Când studiem o adunare care hotărăşte asupra destinelor omenirii, precum aceea a conferinţei de pace, când urmărim oamenii care stau în cel mai înalt grad sub influenţa jidovească, şi mai ales le cercetăm trecutul lor, atunci aproape fără nici o greutate putem fixa momentul, în care ei au căzut în situaţia fatală, el le-a adus unele foloase de. moment, dar i-a făcut în mod inexorabil sclavi ai unei puteri care evită lumina publicităţii. Spectacolul uimitor de a vedea bărbaţii de stat anglo-saxoni ; împresuraţi şi consiliaţi permanent de către prinţii rasei semite, se explică prin cunoaşterea petelor negre ale acelor oameni şi prin vorbele din Protocoale: „Noi vom face i sa se aleagă Preşedinţi al căror ţrecut conţine vreo afacere ascunsă şi întunecoasă”. (Pag. 179)
Toată lumea vede acum tot mai lămurit influenţa de care dispune poporul jidovesc în oricare împrejurare şi desigur că, dacă nu ar fi această influenţă, multe din ticăloşiile pe care le îndură ţările creştine din partea jidanilor, nu ar mai exista.
Ceea ce este însă mai grav, este faptul că tocmai din cauza acestei influenţe, adevărul, chiar dacă este descoperit pentru unii şi de către unii, este întunecat şi negat de către cei mai mulţi care stau sub influenţa jidovească, ajutaţi fiind în această lucrare criminală de marea indiferenţă cu care chiar popoarele privesc această chestiune deocamdată.

CAPITOLUL IX

Conţinut: Aplicarea principiilor francmasonice la refacerea educaţiei popoarelor. Cuvântul de ordine francmason. însemnătatea antisemitismului. Dictatura francmasoneriei. Cei care servesc francmasoneria. Puterea „inteligentă” şi puterea „oarbă” a regatelor creştine. Comunitatea de vederi dintre putere şi popor. Arbitrariul liberal. Stăpânirea învăţământului şi a educaţiei. Interpretarea legilor. „Metropolitanele”.

Aplicând principiile noastre, fiţi cu luare aminte la caracterul poporului în mijlocul căruia vă veţi găsi şi veţi lucra; o aplicare generală, uniformă, a acestor principii, înainte de a fi refăcut educaţia poporului, nu poate avea succes. Dar, punându-le în practică, n-o să treacă zece ani fără să se fi schimbat chiar şi caracterul cel mai îndărătnic şi fără să avem un popor mult supus nouă.
Când va veni stăpânirea noastră, vom înlocui liberalul nostru cuvânt de ordine - Libertate, Egalitate, Fraternitate - nu cu un alt cuvânt de ordine, ci cu aceleaşi cuvinte reduse la rangul lor de idei; vom zice: „dreptul la libertate, datoria egalităţii, idealul fraternităţii”... Vom apuca taurul de coarne... De fapt, am distrus deja toate guvernele afară de al nostru, deşi de drept exista încă multe. Dacă astăzi câteva state se ridică împotriva noastră, aceasta o fac numai de formă, la dorinţa şi ordinul nostru, deoarece ne e folositor antisemitismul lor pentru a-i guverna pe fraţii noştri mai mici. N-o să vă explic aceasta mai clar, deoarece acest lucru a fost deja dezbătut în numeroase rânduri, în consfătuirile noastre.
În realitate nu mai avem nici o piedică înaintea noastră. Guvernământul nostru Suprem constă în condiţii extra legale, care de obicei sunt cuprinse în cuvântul puternic şi energic: dictatură. Pot spune în deplină cunoştinţă de cauză că astăzi noi suntem legislatori; noi dăm hotărâri judecătoreşti, noi osândim la moarte şi noi graţiem; suntem comandanţii tuturor trupelor noastre. Vom guverna cu o mână oţelită, deoarece ţinem în mâini rămăşiţele unui partid altădată puternic, astăzi subjugat nouă. Ţinem în mâini pofte nemăsurate, lăcomii arzătoare, răzbunări nemiloase, uri neîmblânzite.
De la noi porneşte teroarea care a cotropit totul. Avem în slujba noastră oameni de toate convingerile, de toate doctrinele: restauratori de monarhii, demagogi, socialişti, comunişti şi tot felul de utopişti; am înhămat toată lumea la lucru: fiecare sapă la locul lui ultimele rămăşiţe ale puterii, se sileşte să dărâme tot ce mai stă în picioare. Toate

statele suferă în urma acestor uneltiri, cer liniştea, sunt gata să jertfească totul pentru pace; dar noi nu le vom da pacea atâta timp cât nu vor recunoaşte pe faţă şi cu umilinţă Guvernământul nostru Suprem.
Poporul a început deja să strige că trebuie să se rezolve chestiunea socială cu ajutorul unei înţelegeri internaţionale. Împărţirea poporului în partide i-a pus pe toţi la dispoziţia noastră, deoarece, pentru a susţine o luptă pentru putere, trebuie bani, iar banii sunt toţi ai noştri.
Ne-am putea teme de înţelegerea dintre puterea înţeleaptă a persoanelor domnitoare şi puterea oarbă a poporului, dar am luat toate măsurile cu putinţă împotriva unei asemenea eventualităţi: între aceste două puteri am ridicat un zid, adică o teroare reciprocă. în acest fel puterea oarbă a poporului rămâne sprijinul nostru iar noi îi vom fi singurii călăuzitori; vom şti s-o îndreptăm cu precizie spre ţelul nostru.
Pentru ca mâna orbului să nu se poată lepăda de conducerea noastră, trebuie ca din când în când să intrăm în legătură directa cu el, dacă nu personal, cel puţin prin fraţii noştri cei mai credincioşi. Când vom fi putere recunoscută, vom vorbi noi în persoană cu poporul, în pieţele publice şi-i vom da învăţături despre afacerile politice în înţelesul care ne va fi folositor nouă.
Cum ar putea ei verifica ceea ce îi vom învăţa noi în şcolile de la sate? Iar ceea ce va spune trimisul guvernului sau persoana domnitoare, nu va întârzia să fie cunoscut îndată de statul întreg, deoarece se va răspândi repede prin gura poporului. Pentru a nu nimici înainte de vreme instituţiile creştinilor, noi ne-am atins de ele cu o mână prevăzătoare, am luat în mâini resorturile mecanismelor lor. Aceste resorturi erau aşezate într-o ordine neclintită, dreaptă; noi am înlocuit-o cu o dezordine arbitrară. Ne-am atins de jurisdicţie, de alegeri, de presă, de libertatea individuală şi mai ales de învăţământ şi educaţie, care sunt reazemul vieţii libere.
Am înşelat, năucit şi corupt tineretul creştin, printr-o educaţie bazată pe învăţăminte şi teorii pe care noi le ştim că sunt false şi care sunt răspândite de noi. .
Rămânând deasupra legilor existente, fără a le schimba în esenţa lor, dar desfigurându-le numai, prin interpretări contradictorii, am obţinut rezultate minunate. Aceste rezultate au constatat mai întâi în aceea că comentariile au mascat legile, şi mai târziu le-au ascuns în întregime dinaintea ochilor guvernelor incapabile de a se orienta într-o legislaţie atât de încurcată.
De aici s-a născut teoria tribunalului conştiinţei. Voi spuneţi că lumea se va răscula împotriva noastră cu armele în mâini, dacă va descoperi prea repede despre ce e vorba; pentru acest caz noi avem, în ţările din Occident, o armă atât de îngrozitoare, încât cele mai îndrăzneţe suflete vor tremura înaintea ei: metropolitanele se vor fi introdus până atunci în toate capitalele, pe care le vom azvârli astfel în aer, cu toate organizaţiile şi toate documentele lor.

COMENTARII LA CAPITOLUL IX

În acest capitol, conducerea ocultă a neamului evreiesc hotărăşte că, în primul rând, cei aleşi dintre ei, care au conducerea destinelor jidoveşti între popoarele creştine, nu trebuie să facă pentru toate popoarele aceeaşi acţiune, adică să lucreze după un calapod unic pentru toată lumea, ci trebuie să întrebuinţeze mijloace diferite, după, natura poporului în mijlocul căruia lucrează fiind siguri că astfel nu vor greşi.
La venirea stăpânirii lor peste toată lumea, stăpânire pe care o aşteaptă din moment în moment şi de care sunt foarte siguri, ei spun că vor înlocui cuvântul de ordine de azi cuprins în deviza: „Libertate, Egalitate şi Fraternitate”, nu printr-un alt cuvânt, dar printr-un alt înţeles, şi anume acel înţeles care le poate uşura stăpânirea, adică: dreptul la libertate, datoria egalităţii şi idealul fraternităţii.
Ce înseamnă această deosebire, care la prima vedere pare a fi numai între cuvinte? Până în momentul trecerii puterii în mâinile Jidanilor, libertatea, egalitatea şi fraternitatea puteau să fie un ţel către care lumea creştină, mergând orbeşte, de-atâtea ori s-a prăbuşit în grele frământări; dar din momentul ce puterea trece în mâinile jidanilor, libertatea, egalitatea ca şi fraternitatea, urmează a fi acordate popoarelor numai în măsura în care sunt de obicei acordate drepturile şi executate datoriile, adică după bunul plac al celor ce deţin puterea, adică a lor.
În marşul triumfător către stăpânirea lumii, ei spun că astăzi, cu toate că, de drept, mai sunt încă guverne ale popoarelor, de fapt, acestea sunt tot în mâinile lor; iar dacă unele iau măsuri contra jidanilor şi chiar fac

antisemitism, aceasta în loc să le facă rău, le face bine, pentru că, în felul acesta, conducătorii jidanilor pot să ţină în ' frâu masele jidoveşti, care, fără această frică în sân, poate nu i-ar mai asculta orbeşte, aşa cum au ei nevoie.

Peste aceste guverne ei spun că au un guvern al lor, superior, care conduce destinele lumii în mod ascuns dar puternic. Puterea aceasta, mărturisesc ei, o au din aceea că ţin în mâinile lor, prin banii ce-i au, pe toţi oamenii ambiţioşi, pătimaşi, plini de vicii sau pătaţi, ajutându-le ambiţiile, răzbunările şi poftele, în felul acesta ei spun că au în mâna lor tot felul de conducători de ţări şi popoare, care, prin greşelile şi ticăloşiile lor, înteţite de dânşii, vor aduce tot mai mult popoarele la revoltă, până când acestea vor cere de la neamul lui Israel, recunoscut ca puternic, scăparea. Atunci acesta nu i-o va da până ce toate popoarele nu-i vor recunoaşte pe faţă şi cu umilinţă stăpânirea. Este aşadar în această mărturisire dovada nemăsuratei trufii deşarte, de care este stăpânit neamul evreiesc.
Mai este preţios de însemnat că ceea ce le asigură jidanilor tăria, este împărţirea popoarelor creştine, în orice ţară, în multe partide care se ceartă şi se mănâncă între ele, slăbindu-se astfel, pe de-o parte, iar pe de alta punându-se în slujba jidanilor, prin aceea că luptele lor şi frământările se întreţin numai cu multe cheltuieli, care se fac cu banii jidanilor.
Singura frică pe care o au jidanii vine din partea regilor, care prin independenţa şi puterea pe care le-o dau drepturile de moştenire a tronurilor, pot să le facă mult rău. Dar, spun ei, au luat şi iau măsuri şi împotriva lor, izolându-i, cum mărturisesc ei, de popor. în primul rând aceasta reuşesc s-o facă cu ajutorul presei, care este în mâinile lor şi care ponegreşte pe regi în ochii poporului. Un exemplu din cele mai bune ni-l pune la, îndemână presa jidovească din însăşi ţara noastră, care, de un timp încoace, folosind tocmai ambiţiile şi răzbunările oamenilor politici care râvnesc în orice chip puterea, nu mai încetează de-a aduce cele mai neruşinate acuzaţii şi ponegriri M.S. Regelui nostru, care cu atâta glorie ne-a condus în războiul de dezrobire. Să se citească ziarele jidoveşti: „Lupta”, „Presa”, „Adevărul”, „Dimineaţa”, „Aurora”, „Facla”, „Lumea”, „Opinia” şi multe altele, şi se va vedea cum îşi execută de bine şi metodic jidanii planul lor, precum şi felul cum ştiu întrebuinţa în folosul i lor toate patimile şi greşelile acelor Români, care nu iubesc mai presus de aceste patimi însăşi ţara lor.
Pentru ca să ajungă la ţelul urmărit, jidanii au pornit mai întâi la despărţirea poporului de conducător, ridicând un zid de minciuni între aceste două puteri. în felul acesta, poporul, silit a nu vedea decât ceea ce jidanii prin presa şi propaganda lor îl fac să vadă, ajunge a fi- cum îl numesc ei cu dispreţ -, un aderent orb al lor, pe care-l duc de mână unde vor ei.
Ca nu cumva orbul acesta să se poată lepăda de conducerea aceasta, jidanii iau în ajutor pe acei rătăciţi, pătaţi sau ambiţioşi, dintre fiii poporului, care sunt credincioşi poruncilor lui Israel, datorită banilor. Aceştia 1 urmează să ameţească poporul cu o dragoste prefăcută, pentru a câştiga încrederea şi a ajunge astfel să conducă ţara după poruncile jidanilor.
Israel mai spune că întâlnind în calea sa diferite aşezăminte puternice ale neamurilor creştine, fără a le nimici dintr-odată, ca să nu se simtă, a reuşit să le zdruncine puternic prin ideile greşite şi făţarnice cu care le-a înveninat. Astfel a făcut în primul rând cu aşezământul Bisericii, pe care încă de la început l-a atacat cu tot felul de erezii şi schisme, prin care i-a urmărit slăbirea. Iată numele celor mai importante erezii pe care le-a răspândit şi sprijinit încă de la începutul erei creştine: „Erbionismul”; „Elkesaismul”, propovăduit de către eretici creştini care, ca şi jidanii, ţineau sărbătoarea Sâmbetei în loc de a Duminicii, şi nu făceau propagandă creştină, deci nu lucrau pentru creştinism; „Nazarenismul” predicat de creştini care se circumcideau ca şi jidanii; „Gnosa jidovească”, despre care evanghelistul Ioan spune că a pornit din „Sinagoga Satanei”; „Arianismul”, erezie care atacă Sfânta Treime; apoi „Unitarii”, „Manicheismul”; „Albigenii” ş.a., până ce s-a ajuns la „Protestantism”, care cu Luther cu tot este jidovesc, iar în zilele noastre am ajuns la ,”Anabaptiştii”, „Adventişti”, „Pocăiţi” etc. (VeziDr. Paulescu).
În privinţa „Protestantismului „ iată unele mărturii preţioase găsite tot în cartea Dr-ului Paulescu:
„Rivalul lui Maimonide, rabi Solomon (fiul lui Isaac din Troyes, cunoscut sub numele de Rachi), - precum şi Tosafiştii (savanţi talmudişti) făcură pe Nicolae din Lyra, care făcu pe Luther (Renan). Într-adevăr franciscanul Nicolae din Lyra, de origine israelită, împrumută de la aceşti evrei multe din argumentele sale contra Bisericii - şi aceste argumente fură transmise lui Luther (Drumont).
Evreul Bernard Lazare însuşi spune: „Reforma (adică Protestantismul”) şi-a luat rădăcinile din izvoarele ebraice”.
Asemenea şi evreii A. Weil şi Heine, spun:
„Orice catolic care devine protestant face un pas către iudaism” (Weil).

„ Un protestant este un catolic care părăseşte idolatria trinitară, pentru a merge către monoteismul jidovesc”. ’ (Heine).
Se vede lămurit, prin urmare, cum în primul rând aşezământul Bisericii este atacat de jidani. După acesta urmează acela al Şcolii, al Justiţiei, al Armatei etc.
În privinţa învăţământului şi a educaţiei, pe care, spun ei, urmează să o stăpânească, trebuie să ţinem seamă de acţiunea de corupţie pe care jidanii o induc în mijlocul tineretului. Prostituţia în toate ţările, dar mai ales în ţara noastră, este în mâinile»jidanilor. Iată anume ce spune Verax în prea interesanta sa lucrare despre evreii din ţara noastră („La Roumanie et Ies Juifs”):
„Prostituţia este un comerţ esenţialmente jidovesc. în Moldova, mai mult de nouă zecimi din numărul caselor publice sunt ţinute de jidoavce. Pezevenchii jidani fac traficul cu carne vie pe o scară foarte întinsă; ei exportă fete tinere la Constantinopol, la Cairo, ...până în Shang-Hai şi la Buenos-Aires, - după cum rezultă din mai multe procese ce au făcut vâlvă”.
Dar nu numai în ţara noastră ci în toate ţările ei procedează la fel pentru lărgirea corupţiei şi ruinarea astfel a sănătăţii trupului şi a sufletului creştin. Toate publicaţiile, fotografiile, piesele de teatru şi cinematograf cu cuprins ruşinos, toate sunt puse la cale şi întocmite de jidani.
Ceea ce este mai primejdios şi direct criminal, este mijlocul cu care mărturisesc ei în sfârşitul acestui capitol, că vor scăpa, de revolta omenirii creştine, atunci când aceasta se va fi deşteptat şi va fi înţeles ceea îi pregăteşte jidovimea. Anume, spun ei: vom scăpa de furia creştinilor, aruncându-le în aer toate oraşele mari, cu ajutorul drumurilor subpământene ce le avem în mâinile noastre în aceste oraşe, astfel că vom îngropa în ruinele lor toată puterea cu care ne-ar putea lovi.
Aşadar, asasinatul va pune vârf la toate.

CAPITOLUL X

Conţinut: Forţa lucrurilor în politică. „Genialitatea” mulţimii de jos. Ce promite lovitura de Stat francmasonă. Votul obştesc. Stima de sine însuşi. Conducătorii francmasonilor. Călăuza genială a francmasoneriei. Otrava liberalismului. Constituţia e şcoala neînţelegerilor dintre partide. Epoca republicană. Preşedinţii sunt creaturile francmasoneriei. Responsabilitatea preşedinţilor. „Panamaua”. Rolul camerei deputaţilor şi al preşedintelui. Francmasoneria e o putere legiuitoare. Noua constituţie republicană. Trecerea la „autocraţia” francmasonă. Momentul proclamării „regelui universal”. Inocularea bolilor şi a altor nenorociri ale francmasoneriei.

Încep astăzi repetându-vă ceea ce v-am mai spus altădată, ,şi vă rog să vă aduceţi aminte că guvernele şi popoarele nu ’văd decât aparenţa, înfăţişarea de la suprafaţă a lucrurilor. Cum ar putea ei să le descurce înţelesul ascuns, când reprezentanţii lor se gândesc la petreceri înainte de orice? E de mare însemnătate pentru politica noastră să cunoaştem acest amănunt; ne va fi în ajutor când vom trece la discutarea diviziunii puterii, a libertăţii cuvântului, a presei, a libertăţii de conştiinţă, a dreptului de asociaţie, a egalităţii înaintea legii, a inviolabilităţii proprietăţii, a locuinţei, a impozitului şi în sfârşit la discutarea puterii retrospective a legilor. Toate aceste chestiuni sunt de aşa natură încât nu trebuie sa te atingi de ele de-a dreptul şi pe faţă, înaintea poporului. în cazul când eşti silit să iei contact cu ele, nu trebuie înşirate una câte una, ci trebuie să declarăm în bloc că principiile dreptului modern sunt recunoscute de către noi. însemnătatea acestei omiteri constă în aceea, că un principiu căruia nu i-ai spus pe nume, îţi lasă libertatea de a exclude din ei câte ceva fără ca aceasta să se observe, pe când dacă le-am enumera, ar trebui să le primim fără rezervă.
Poporul are o dragoste deosebită şi o mare stimă pentru geniile politice şi răspunde tuturor actelor de violenţă ale acestora prin cuvintele: „...E ticălos, grozav de ticălos, dar cât e de dibaci!... e numai un joc abil, dar cât e de bine jucat, cât e de obraznic!...”
Noi încercăm să atragem toate naţiunile la zidirea unui nou edificiu fundamental, al cărui plan îl avem gata. Iată de ce trebuie ca, înainte de toate, să dăm dovadă de această îndrăzneală şi de această putere de spirit, care, prin persoana actorilor noştri, va sfărâma toate piedicile din calea noastră. Când vom fi dat lovitura noastră de stat, vom spune popoarelor: „Totul mergea îngrozitor de rău, toţi au suferit mai mult decât poate îndura un om. Noi vom îndepărta pricinile suferinţelor voastre, adică naţionalităţile, graniţele şi diversitatea banilor. Bineînţeles că sunteţi

liberi de a ne jura sau nu credinţă, însă puteţi voi oare face aceasta cu bună dreptate, dacă o faceţi înainte de a fi văzut ceea că vă dăm noi?...” Atunci ne vor slăvi şi ne vor purta în triumf într-o însufleţire înebunită de nădejdi. Votul universal, din care am făcut arma ridicării noastre la putere, şi cu care am obişnuit, prin diferite reuniuni şi tovărăşii, până şi unităţile cele mai mici ale membrilor omenirii -, îşi va juca o ultimă dată rolul, pentru a exprima dorinţa întregii omeniri de a ne cunoaşte mai îndeaproape înainte de a ne judeca.
Iată de ce trebuie să împingem toată lumea spre votul universal, fără deosebire de clasă şi de cens electoral, pentru a putea întrona absolutismul majorităţii, pe care nu-1 poţi obţine de la clasele censitare inteligente. După ce vom fi obişnuit în acest fel toată lumea cu ideea propriei sale valori, vom nimici însemnătatea familiei creştine si valoarea ei educativă, nu vom lăsa să se ridice individualităţile, cărora mulţimea, călăuzită de noi, nu le va îngădui să apară şi nici chiar să vorbească: ea e obişnuită să nune asculte decât pe noi, care îi plătim supunerea şi atenţia. în acest fel vom face din popor o forţă atât de oarbă, încât nu va fi în stare să se mişte în nici o parte, fără a fi călăuzit de agenţii noştri, puşi în locul conducătorilor săi. El se va supune acestui regim, deoarece va şti că de aceşti noi conducători vor depinde câştigurile sale, darurile gratuite şi toate felurile de bunătăţi.
Un plan de guvernare trebuie să iasă gata dintr-un singur cap, deoarece ar fi incoerent, fără legătură, dacă mai multe minţi şi-ar împărţi sarcina de a-1 stabili. De aceea, noi putem cunoaşte un plan de acţiune, dar nu trebuie să-1 discutăm, pentru a nu distruge caracterul genial, legătura dintre părţile sale, puterea practică şi înţelesul tainic al fiecăruia din punctele sale. Dacă e discutat şi schimbat prin votul obştesc, atunci planul va păstra urma tuturor concepţiilor false ale spiritelor care nu vor fi pătruns adâncimea şi legătura scopurilor urmărite. Planurile noastre trebuie să fie puternice şi bine concepute. De aceea noi nu trebuie să aruncăm munca genială a conducătorului nostru în picioarele mulţimii, şi nu trebuie s-o încredinţăm nici chiar unei societăţi restrânse.
Aceste planuri nu urmăresc deocamdată răsturnarea aşezămintelor moderne. Ele le vor schimba numai economia şi prin urmare toată dezvoltarea lor, care se va îndrepta astfel potrivit planurilor noastre.
Lucruri aproape identice există, sub numiri diferite, în toate ţările: Reprezentanţa, Ministerele, Senatul, Consiliul de Stat, Corpul Legislativ şi Corpul Executiv. Nu trebuie să vă explic mecanismul legăturilor dintre aceste aşezăminte, deoarece îl cunoaşteţi prea bine; observaţi numai că fiecare din aceste aşezăminte corespunde unei anumite funcţiuni importante a Statului, şi vă rog să mai observaţi că ceea ce e important nu e aşezământul ci funcţiunea: aşadar funcţiunile iar nu instituţiile sunt importante. Instituţiile, aşezămintele, şi-au împărţit toate funcţiile guvernului: funcţii administrative, legislative, executive. De aceea lucrează ele în organismul Statului ca şi organele din corpul omenesc. Dacă stricăm vreo parte a maşinii Statului acesta se va îmbolnăvi, ca şi corpul omenesc, şi va muri.
Când am introdus în organismul Statului otrava liberalismului, toată constituţia sa politică s-a schimbat: Statele s-au îmbolnăvit de o boală mortală: descompunerea sânge lui; nu ne mai rămâne decât să aşteptăm sfârşitul agoniei lor.
Din liberalism s-au născut guvernele constituţionale care au înlocuit, pe seama creştinilor, autocraţia salvatoare cu Constituţia, care, după cum o ştiţi bine, nu e altceva decât o şcoală de discordii, de neînţelegeri, de discuţii, de deosebiri de vederi şi de frământări sterpe ale partidelor; într-un cuvânt, e şcoala a tot ceea ce face ca un Stat să-şi piardă individualitatea şi personalitatea. Atât tribuna cât şi presa, a condamnat pe conducători la inacţiune şi slăbiciune; ea a făcut astfel din ei nişte elemente puţin necesare, nefolositoare; prin aceasta se explică răsturnarea lor. Epoca republicană a devenit atunci posibilă, am înlocuit pe guvernator cu o caricatură a guvernului, cu un preşedinte luat din mulţime. Aici zăcea fundamentul minei săpate de noi sub poporul creştinilor, sau mai bine zis sub popoarele creştinilor. Într-un viitor apropiat vom întemeia responsabilitatea preşedinţilor de republică.
Atunci vom putea introduce fără teamă anumite schimbări, de care nu va răspunde decât această creaţie a noastră. Ce ne pasă nouă dacă rândurile celor ce aleargă după putere vor deveni mai rari, dacă se vor produce, în lipsă de preşedinţi, încurcături capabile de a dezorganiza în întregime tara?...

Pentru a ajunge la acest rezultat, vom unelti alegerea de preşedinţi care au în trecutul lor o pată ascunsă, vreo „panama” oarecare. Teama de descoperire, dorinţa proprie fiecărui om ajuns la putere de a-şi menţine privilegiile.

Foloasele şi onorurile legate de condiţia lor, vor face din ei servitorii credincioşi ai poruncilor noastre. Camera deputaţilor va acoperi, va apăra, va alege preşedinţi, dar îi vom retrage dreptul de a propune legi, de a le schimba, acest drept va fi dat preşedintelui responsabil, care va fi o jucărie în mâinile noastre.
Puterea guvernului va deveni fără îndoială ţinta tuturor atacurilor. Noi îi vom da, pentru a se apăra, dreptul de a apela la hotărârea poporului, fără de a trece prin intermediarul reprezentanţilor săi, adică dreptul de a recurge la

servitorul nostru orb în majoritate. Afară de acestea, vom da preşedintelui dreptul de a declara război. Vom motiva acest drept spunând că preşedintele ca şef al întregii armate a ţării, trebuie s-o aibă la dispoziţia sa pentru a apăra noua Constituţie republicană, al cărei reprezentant răspunzător va fi.
În aceste împrejurări, şeful sanctuarului va fi în mâinile noastre şi nimeni, afară de noi, nu va mai conduce puterea legiuitoare.
Vom mai retrage Camerei, introducând noua Constituţie republicană, dreptul de interpelare, sub pretextul de a apăra secretul politic. Vom restrânge prin noua Constituţie numărul reprezentanţilor la minimum, lucru care va avea urmarea de a micşora cu atât, mai mult pasiunile politice şi pasiunea pentru politică. Dacă, în ciuda oricăror aşteptări, ele se trezesc chiar în acest număr mic de reprezentanţi, le vom reduce la nimic, printr-un apel la majoritatea poporului...
De preşedintele republicii va depinde numirea preşedinţilor şi a vice-preşedinţilor Camerei şi ai Senatului. In locul sesiunilor parlamentare constante, vom mărgini şedinţele Parlamentelor la câteva luni. Mai departe, preşedintele, ca şef al puterii executive, va avea dreptul de a convoca sau a dizolva Parlamentul, şi, în cazul dizolvării, de a amâna momentul unei noi convocări. Dar pentru că urmările tuturor acestor acţiuni, în realitate ilegale, să nu cadă asupra responsabilităţii, stabilite de către noi, a preşedintelui (lucru care ar fi dăunător planurilor noastre), vom îndemna pe miniştri şi pe ceilalţi funcţionari care înconjoară pe preşedinte, să treacă peste hotărârile acestuia, prin măsuri luate pe răspundere proprie; în acest fel, ei vor fi vinovaţi şi răspunzători în locul său... Este mai bine de a încredinţa acest rol mai ales Senatului, Consiliului Miniştrilor, decât unui singur individ.
Preşedintele va interpreta după dorinţa noastră legile existente, care pot fi interpretate în mai multe feluri; el le va anula când îi vom spune noi că trebuie; va avea dreptul de a propune legi provizorii şi chiar o nouă schimbare a Constituţiei, sub pretextul binelui suprem al statului.
Aceste măsuri ne vor da putinţa de a nimici încetul cu încetul, pas cu pas, tot ceea ce vom fi fost siliţi să introducem în Constituţiile statelor, înainte de apucarea frânelor puterii; vom trece astfel pe nesimţite la suprimarea oricărei Constituţii, când va fi sosit timpul de a grupa toate guvernele sub autocraţia noastră.
Recunoaşterea autocraţiei noastre poate sosi şi înainte de suprimarea Constituţiei, dacă popoarele, obosite de neorânduielile şi caracterul uşuratic al conducătorilor lor, vor ajunge să strige: „Alungaţi-i şi daţi-ne un rege universal, care să ne poată uni împreună şi să distrugă cauzele neînţelegerilor noastre: graniţele raţiunilor, religiile, calculele statelor; un rege care să ne dea acea pace şi acea odihnă pe care n-o putem obţine de la conducătorii şi reprezentanţii noştri”.
Ştiţi foarte bine că pentru a face posibile asemenea dorinţei, trebuie să tulburăm în mod neîntrerupt, în toate ţările, legăturile dintre popor şi guvern, pentru a ajunge să obosim întreaga lume prin dezbinare, duşmănie, ură şi chiar prin martiriu, foame, răspândirea bolilor, mizerie, - pentru ca creştinii să nu vadă altă scăpare decât de a recurge la suveranitatea noastră absolută şi întreagă.
Dacă dăm popoarelor timp să răsufle, momentul prielnic nu va sosi poate niciodată.

COMENTARII LA CAPITOLUL X

Numai cine nu vrea, nu vede pânza de păianjen cu care conducerea jidovească ne încurcă viaţa publică.
Prin orice mijloace, ei pun în calea neamurilor creştine toate ispitele şi desfrânările, alături de otrăvirea prin băuturi alcoolice, prăbuşind astfel moralitatea prin corupţie. Ei vor să ajungă a slăbi mai întâi cât mai mult orice rezistenţă, să zăpăcească mulţimea în aşa fel, încât aceasta singură să primească apoi, cu mulţumire şi speranţă, domnia lui Israel. Vor ca în felul acesta să se poată crede că sunt în adevăr nişte binefăcători ai omenirii.
Stăpânirea aceasta o vor avea - spun ei - prin domnia majorităţii poporului, adică numărul va fi acela care le va asigura puterea, întrucât, aşa precum arată în începutul „Protocoalelor” cei mai mulţi indivizi, din totalitatea indivizilor din omenire, sunt răi, vicioşi, fără multă inteligenţă sau cultură, care pot fi uşor stăpâniţi prin frica de autoritate şi puterea ei, şi care se iau după aceia care le fac pe plac. De aceea ei au luptat şi luptă pretutindeni pentru votul universal, sau numai încă universal, întrucât prin el pot fi înlăturate capetele luminate ale creştinilor, care, înainte prin votul restrâns pe venit, după felul de cultură şi stare socială a fiecăruia, răzbăteau mai uşor la conducere, adică acolo unde jidanii vor să fie numai ei.

După introducerea zăpăcelii şi răsturnarea valorilor naţionale din fiecare stat, urmează în planul lor introducerea republicii, pe care, după cum se vede au introdus-o în atât de multe state. Prin republică ei pot conduce mai, bine, întrucât republicile sunt conduse de oameni aleşi, la intervale scurte de timp, (3-4 ani), de mulţimea stăpânită de jidani, precum s-a văzut mai înainte, prin presă şi conducerea lor ascunsă. Preşedinţii de republică la rândul lor, însemnează că sunt de asemenea stăpâniţi de jidani. Şi ei spun anume că, pentru a fi mai siguri de oamenii lor de paie, vor împinge la preşedinţia statelor, oameni care au vreo pată în trecutul lor.
În felul acesta jidanii, care prin banii, presa şi influenţa lor ascunsă şi puternică pot face să se aleagă preşedinţii statelor, îi vor ţine pe aceştia în mână şi vor face cu ei ce vor voi, întrucât, astfel, îi denunţă pentru păcatele lor, care, cu ajutorul puterii francmasonice, numai de ei sunt cunoscute. De frica de a-şi pierde binefacerile puterii, aceşti oameni ai jidanilor, vor juca după cum le vor cânta stăpânii lor.
Iată prin urmare de ce luptă cu atâta înverşunare jidovii prin presa lor contra regilor, şi de ce s-au muncit şi au izbutit să prăbuşească atâţia împăraţi şi regi, punând în locul lor preşedinţi de republică.
De regi şi împăraţi, care nu pot atârna de voinţa lor, întrucât moştenesc tronurile, le este frică jidanilor.
Iată ce spune în această privinţă H. Ford, la pag. 158 din cartea sa, mai înainte citată:
„Iudaismul va mai tolera monarhi, câtă vreme îi va, mai întrebuinţa. Probabil cel din urmă tron pe care îl va evacua, va fi tronul englez; căci, dacă pe de o parte conştiinţa britanică se simte onorată de a fi patronul
iudaismului şi a se împărtăşi din binefacerile acestei protecţii -, pe de altă parte, după concepţia evreiască, este un fapt prielnic de a întrebuinţa această putere mondială la atingerea scopurilor jidoveşti. O mână spală pe alta; dar această tovărăşie va dura atâta vreme, până ce Iuda va fi gata să dea Britania peste cap, ceea ce aproape poate să facă în fiecare moment. Sunt destule semne că se aflǎ înaintea executării acestei misiuni.”
Nu mai puţin luptă jidanii şi la noi pentru răsturnarea tronului. Astfel nu se pot explică atacurile pe care mereu le aduc familiei regale prin presa lor, precum şi îndrumările cu scop republican pe care, prin aceeaşi presă, le dau acelor aşa numite „partide româneşti”, care cred că folosesc această, presă pentru politica lor, dar care, în realitate, sunt ele folosite pentru politica jidanilor.
Acolo unde au reuşit să introducă republica, pentru a fi siguri de ea, au făcut să se voteze legi care opresc cu desăvârşire orice formă de manifestaţie pentru revenirea la guvernarea monarhică. Astfel de legi sunt în Franţa, Germania, Cehoslovacia, să, nu mai vorbim de Rusia. Prin pedepsele aspre prevăzute în aceste legi, se caută a se împiedica pentru totdeauna deşteptarea poporului.
Şi, ca să se vadă cât de apropiate de scopurile jidoveşti sunt aceste legi, amintim că, acum în urmă, pe baza legii de apărare a republicii, jidanii au izbutit - spun ei prin „Presa”, „Dimineaţa” etc. - ca să împiedice purtarea în Cehoslovacia a crucii numite „svastica”, care, precum se ştie, este simbolul luptătorilor creştini contra jidanilor!... In felul acesta se apără, - zic ei proştilor care cred -, republica...
Dar ceea ce este deosebit de interesant în acest capitol este planul amănunţit al alcătuirii pe care jidanii vor ă-o dea statelor prin diversele şi puternicele lor influenţe. Şi trebuie să recunoaştem că în adevăr planul acestor alcătuiri este cu desăvârşire înţelept.
Am mai văzut şi din cele de mai înainte că monarhii sunt o mare piedică pentru planurile de stăpânire iudaică, întrucât aceştia nu sunt răspunzători în faţa nimănui pe pământ, scapă de sub stăpânirea şi puterea de control a jidovilor. De aceea ei introduc în planurile viitoarelor republici o mare răspundere pentru preşedinţii de republică.
Ca să ajungă mai bine să stăpânească lumea, ei spun că vor face să se aleagă preşedinţii de republică de către Camerele Deputaţilor, însă acestor Camere le vor ridica cu timpul dreptul de a propune sau schimba legile, acest drept trecându-l numai asupra preşedinţilor de republică. In felul acesta, cum zic ei, guvernele vor atrage toate atacurile, iar pentru a fi scăpate de-o răspundere efectivă, se va introduce peste tot apelul la popor, adică ceea ce se numeşte referendum şi se şi aplică în Elveţia. Poporul, care va hotăra deci soarta preşedinţilor şi a guvernelor lor, va fi, cum cred jidanii, „servitorul lor orb” şi nu va hotărî altfel decât cum vor voi ei. Iar pentru ca să le poată arunca unele în contra altora în războaie crunte, dreptul de a declara război îl vor lăsa numai preşedinţilor, adică uneltelor lor supuse.
Mai departe se arată lămurit, în sfârşitul acestui capitol, cum încetul cu încetul, jidovii vor reduce tot mai mult drepturile şi garanţiile constituţionale, pentru ca astfel să facă loc unei guvernări autocrate, care, se înţelege, trebuie să fie a lor, printr-un un rege al lui Israel. Iar ca să ajungă aici, ei spun că trebuie, odată cu reducerea garanţiilor constituţionale, să sape tot mai adânc. prăpastia dintre popoare şi guvernele lor. De aceea putem vedea, mai ales la noi în ţară, cum prin presa, prin oamenii şi partidele politice din mâinile lor, seamănă mereu cea mai mare

neîncredere şi deznădejde în popor la orice împrejurare. Şi acţiunea aceasta o fac zi de zi şi din ce în ce mai puternic, întrucât aşa precum spun ei în sfârşitul capitolului, nu trebuie să ne lase timp ca să ne trezim, căci atunci momentul prielnic poate fi pierdut pentru totdeauna.
Gândind la aceasta ori de câte ori vedem frământările sterile dintre partide, ne putem da seama cât de aproape sunt jidanii de victorie.

CAPITOLUL XI

Conţinut: Programul noii Constituţii. Câteva amănunte în legătură cu lovitura de Stat plănuită. Creştinii sunt nişte oi. Francmasoneria secretă şi reşedinţele sale de la suprafaţă.

Consiliul de Stat va fi menit să sprijine puterea guvernului. Sub înfăţişarea unui corp legiuitor, el nu va fi în realitate decât un comitet de redacţie a legilor şi decretelor guvernului.
Iată care e programul noii Constituţii pe care o pregătim. Vom crea Legea, Dreptul şi Tribunalul: 1) sub forma de propunere a corpului legislativ; 2) prin decrete ale Preşedintelui (republicii) sub formă de ordine generale; prin acte ale Senatului şi prin decizii al Consiliului de Stat, sub forma de ordine ministeriale; 3) în cazul când am găsi că e folositor, sub forma de lovitură de Stat Acum, după ce am stabilit în mod aproximativ acest modus agendi, să ne ocupăm cu amănuntele măsurilor care ne vor servi să terminăm transformarea Statului în înţelesul pe care l-am spus. Ne vom ocupa de libertatea presei, de dreptul de asociaţie, de libertatea conştiinţei, de principiul electiv, şi de multe alte lucruri care vor trebui să dispară din repertoriul omenirii, sau să fie cu desăvârşire schimbate de îndată ce noua Constituţie va fi proclamată. Numai în acest moment vom putea publica toate ordinele noastre, deodată. Mai târziu, orice schimbare simţitoare va fi primejdioasă şi iată pentru ce: dacă această schimbare se face în înţelesul unei asprimi neîndurate, ea poate aduce după sine o deznădejde pricinuită de teama de noi schimbări de acelaşi fel; dacă, dimpotrivă, schimbarea se îndeplineşte în înţelesul unor îngăduinţe ulterioare, se va zice că noi înşine ne-am recunoscut greşelile, iar acest lucru ne va întuneca faima înaltei înţelepciuni a puterii noastre, sau se va zice că ne-a fost teamă şi că am fost siliţi să facem concesii, pentru care nimeni nu ne va mulţumi, deoarece toţi vor crede că au avut drept la ele... Atât una cât şi cealaltă din aceste eventualităţi, ar fi deci păgubitoare pentru noua Constituţie. Noi vrem ca din ziua proclamării ei, când popoarele vor fi năucite de lovitura de stat care se va fi operat, când vor fi încă sub puterea terorii şi a nedumeririi, noi vrem ca din acel moment să recunoască cu toţii: că noi suntem atât de puternici, atât de invulnerabili, atât de tari, încât nu vom sta în nici un caz la tocmeală cu dânşii; că nu numai nu vom da nici o însemnătate părerilor şi dorinţelor lor, dar că suntem gata şi avem putinţa să înăbuşim cu o autoritate indiscutabilă orice încercare, orice manifestare a acestor dorinţe şi păreri; că am ştiut pune mâna dintr-o singură lovitură pe tot ceea ce ne era necesar, şi că nu vom împărţi în nici un caz puterea noastră cu ei... Atunci îşi vor închide ochii şi vor aştepta desfăşurarea lucrurilor.
Creştinii sunt o turmă de oi, iar noi suntem pentru ei nişte lupi. Şi ştiţi ce păţesc oile când pătrund lupii în staul!
De asemenea, vor închide ochii înaintea oricărui lucru, deoarece le vom promite că le înapoiem toate libertăţile luate, atunci când duşmanii păcii vor fi potoliţi, iar partidele reduse la neputinţă.
Nu mai trebuie să spunem că vor aştepta multă vreme această întoarcere spre trecut...
Pentru ce am fi oferit şi inspirat creştinilor toată politica aceasta, fără a le da putinţa de a o înţelege, pentru ce dacă nu pentru a câştiga pe ascuns, ceea ce neamul nostru împrăştiat nu putea câştiga pe faţă? Acest lucru 3, servit ca bază a organizării francmasoneriei noastre secrete, care nu e cunoscută, şi ale cărei planuri nici nu sunt măcar bănuite de dobitoacele creştine, atrase de noi în organizaţia văzută a francmasoneriei, pentru a depărta astfel de la noi privirile bănuitoare ale fraţilor lor.
Dumnezeu ne-a dat nouă, poporului său ales, răspândirea pe întregul glob al Pământului, dar din această slăbiciune a rasei noastre, s-a născut puterea care ne-a adus astăzi pe pragul dominaţiei universale.
Nu ne-a mai rămas decât puţin de zidit pe aceste teme.

COMENTARII LA CAPITOLUL X!

După ce în primele zece capitole, autorul Protocoalelor arată mijloacele de distrugere a statelor creştine, de la cap. XI asistăm, la ridicarea, pe ruinele creştine, a statului universal jidovesc. Din lectura acestui capitol se desprinde

toată făţărnicia, tot sistemul de minciuni şi întreg planul criminal la care astăzi lucrează jidanii ca să destrame actuala organizaţie a lumii. Autorul declară că tot ce scrie astăzi presa jidovită din toată lumea despre libertate, despre democraţie, despre o mai justă repartiţie a bunurilor pământeşti, despre votul universal, despre efortul necesar pentru a, aduce fericirea celor mulţi şi nevoiaşi, toate acestea sunt bune pentru „brutele de creştini” care nu pricep nimic real, şi care trebuie ameţiţi cu făgăduieli deşarte. El mărturiseşte că toate aceste vorbe goale vor trebui să dispară din lume, din-momentul în care jidanii vor ajunge la putere. Această ’uzurpare a puterii se va face printr-o îndrăzneaţă lovitură, care dintr-odată va doborî tot ce a mai rămas din puterea statelor creştine, lovitură, care. va mătura toate teoriile false semănate de jidani, ca să distrugă solidaritatea ne-evreilor; şi atunci, curăţat câmpul şi de rezistenţă şi de piedicile rătăcirilor provocate cu rea credinţă, ei, jidanii atotputernici, vor da lumii îngenunchiate o nouă organizaţie cu caracter absolutist. Creştinătatea înmărmurită de aşa o întorsătură şi aşteptând îndreptarea răului de la noii guvernanţi, nu va mai fi în stare să opună vreo rezistenţă, după ce a fost redusă la mizeria sufletească şi materială, de jidanii care astfel şi-au pregătit venirea la putere. „Creştinii, zice autorul, sunt o turmă de oi şi noi suntem lupii printre ele. Şi ştiţi ce se întâmplă oilor când ajung lupii în turmă”. Această mărturisire e cu atât mai preţioasă cu cât constatăm că se aplică exact acolo unde evreii au pus mâna pe putere, adică în Rusia nenorocită, amăgită cu promisiuni până au realizat un regim absolutist, şi acum zăcând în agonie sub cea mai barbară tiranie. Cine se îndoieşte de stăpânirea exclusiv jidovească din Rusia, să citească capitolul XIX, intitulat „Pecetea jidovească pe Rusia cea roşie” din cartea: „Jidanul internaţional”, scrisă de miliardarul american Henry Ford, candidat la Preşedinţia Statelor Unite. Cine se mai îndoieşte de planul jidanilor de a instala dominaţia întregii lumi, să compare mărturisirea de la sfârşitul acestui capitol, despre propria lor forţă „care i-a adus astăzi pe pragul dominaţiei universale” şi cuvintele din proclamaţia, publicată de Roger Lambelin în „Le Regne d’Israel chez les Anglo-Saxons”, pag. 130, care începe cu expresia”FH ai lui Israel; am ajuns la pragul dominaţiei universale!” (vezi pag. 43-44); să citească şi instrucţiunile Francmasoneriei date lui Garibaldi în 1860, unde conducătorii acestei societăţi secrete, toţi jidani şi jidoviţi, recunosc că de fapt ei conduc lumea din umbră, şi atunci cititorul se va convinge de adevărul istoric, că: evreii sunt cauza actualei crize prin care trece omenirea.

CAPITOLUL XII

Conţinut: înţelesul francmasonic al cuvântului libertate. Viitorul presei în regatul francmasonilor. Controlul presei. Agenţiile corespondenţilor de presă. Ce e progresul pentru francmasoni? Solidaritatea francmasonilor în presa de astăzi. Aţâţarea cerinţelor „sociale” ale provinciilor. Noua stăpânire nu va face greşeli.

Cuvântul libertate, care poate fi tălmăcit în deosebite înţelesuri, noi îl vom defini astfel:

Libertatea e dreptul de a face ceea ce îngăduie legea. O astfel de tălmăcire a acestui cuvânt, făcută atunci când îi va fi sosit vremea, va pune toată libertatea în mâinile noastre, deoarece legile vor nimici sau vor crea ceea ce o să ne fie plăcut urmând programul prezentat mai sus.

Cu presa vom lucra în felul următor:

Ce rol joacă astăzi presa? Ea serveşte la aţâţarea patimilor şi la întreţinerea egoismelor de partid. Ea e plină de deşertăciuni, nedreptăţi şi minciuni, iar cea mai mare parte a oamenilor nu-i înţelege deloc menirea. Noi o vom înjuga şi îi vom pune oprelişti puternice, vom aplica acelaşi sistem şi cu celelalte lucrări tipărite, căci la ce ne-ar servi subjugarea presei, dacă nu ne vom pune la adăpost şi de focul broşurii şi al cărţii? Vom transforma publicitatea - care ne costă astăzi scump, deoarece numai prin ea putem cenzura ceea ce se scrie în ziare, - într-un izvor de venit pentru statul nostru. Vom înfiinţa un impozit special asupra presei. Vom obliga să ni se plătească o cauţiune atunci când se înfiinţează ziare sau tipografii. Astfel va fi scutit guvernul nostru de orice atac din partea presei. Iar când se iveşte vreun prilej, vom aplica amenzi fără milă. Timbre, cauţiuni şi amenzi, toate acestea vor aduce statului venituri uriaşe.

E drept că ziarele de partid ar putea trece uşor peste asemenea pierderi băneşti. Le vom desfiinţa, îndată ce ne vor ii atacat a doua oară. Nimeni nu se va putea atinge nepedepsit de aureola atotputerniciei guvernământului nostru. Pretextul pentru a desfiinţa un ziar, va fi că organul în chestiune aţâţă spiritele fără motiv şi fără a avea dreptate. Vă rog să nu treceţi cu vederea că printre ziarele care ne vor ataca, vor fi şi dintre cele întemeiate de noi, dar ele vor ataca numai acele puncte, ale căror schimbări le vom dori.

Nimic nu va putea fi adus la cunoştinţa lumii fără supravegherea noastră. Acest rezultat e deja atins din zilele noastre, prin faptul că toate ştirile şi noutăţile sunt primite de către mai multe agenţii, care le adună din toate părţile

lumii. Aceste agenţii vor fi atunci fără deosebire numai ale noastre şi nu vor da în vileag decât ceea ce le vom îngădui noi.
Dacă deja de pe acum am ştiut să câştigăm spiritele societăţilor creştine în aşa măsură, încât aproape toţi privesc întâmplările lumii prin sticla colorată a ochelarilor pe care li i-am pus noi pe nas, dacă deja de pe acum nu există uşi zăvorâte care să ne împiedice cunoaşterea acelor-lucruri pe care creştinii le numesc prosteşte secrete de stat -, ce va fi atunci, când vom fi stăpânii recunoscuţi ai universului, în persoana regelui nostru universal?...
Oricine va voi să fie editor, bibliotecar sau proprietar de tipografie ori de alt aşezământ de industrie a tiparului, va trebui să primească o diplomă, care, în cazul că posesorul ei s-ar face vinovat de vreo nelegiuire oarecare, va fi numaidecât luată înapoi. Cu asemenea măsuri, instrumentul gândirii va deveni un mijloc de educaţie în mâinile stăpânirii noastre, care nu va mai îngădui gloatelor poporului să bâtă câmpii asupra binefacerilor progresului. Care dintre noi nu ştie oare că aceste binefaceri închipuite duc de-a dreptul la nişte visuri absurde? Din aceste visuri s-au născut raporturile anarhice ale oamenilor între ei şi stăpânire, deoarece progresul, sau mai bine zis ideea progresului, a dat naştere ideii tuturor emancipărilor, fără a le îngrădi deloc... Toţi aceia pe care noi îi numim liberali, sunt anarhişti, dacă nu în fapte, cel puţin în gândul lor. Fiecare dintre ei urmăreşte iluziile libertăţii şi cade în anarhie, protestând pentru simpla plăcere de a protesta,,.
Dar să revenim la presă. O vom îngreuna, ca şi tot ceea ce se tipăreşte, cu impozite în timbre de fiecare foaie tipărită, cu cauţiuni; cărţile cu mai puţin de 30 de pagini vor fi taxate dublu. Le vom înregistra în categoria broşurilor, pentru că, pe de o parte, vom reuşi prin aceasta să reducem numărul revistelor, care sunt otrava cea mai primejdioasă, iar pe de altă parte această măsură va sili pe scriitori să producă lucrări atât de lungi, încât vor fi puţin citite, mai ales din cauza scumpetei lor. Dimpotrivă, ceea ce vom edita noi înşine pentru călăuzirea minţilor în direcţia pe care o vom stabili, va fi ieftin şi citit de toată lumea. Impozitul va înăbuşi deşartă dorinţă de a scrie, iar teama de pedeapsă va face ca literaţii să depindă de noi.
Dacă se vor găsi persoane care doresc să scrie împotriva noastră, nu se vă găsi în schimb nimeni care să le tipărească scrierile. înainte de a primi o lucrare pentru tipărit, editorul va trebui să meargă la autorităţi pentru a obţine încuviinţarea de a o face. în acest fel vom cunoaşte dinainte cursele care ni se întind şi le vom zădărnici dând dinainte lămuriri asupra subiectului tratat.
Literatura şi-ziaristica sunt cele două forţe educatoare mai însemnate, de aceea guvernământul nostru va trebui să fie proprietarul celor mai multe ziare. Prin aceasta, înrâurirea dăunătoare a presei private va fi îndepărtată, iar noi vom câştiga o influenţă uriaşă asupra spiritelor. Dacă încuviinţăm să apară zece ziare noi, îndată vom întemeia treizeci de-ale noastre, şi aşa mai departe.
Publicul nu va bănui nimic. Toate ziarele editate de noi, vor fi în aparenţă de tendinţele şi părerile cele mai potrivnice, lucru care va trezi încrederea în ele şi va atrage în jurul lor pe duşmanii noştri nebănuitori; aceştia vor cădea în cursă vor fi nevătămători.
Organele cu caracter oficial vor sta în rândul întâi. Ele vor veghea totdeauna asupra intereselor noastre, de aceea influenţa lor va fi aproape nulă.
În rândul al doilea vor sta oficioasele, al căror rol va fi de a atrage pe nepăsători şi pe cei fără vlagă.
În al treilea rând vom pune aşa numita opoziţie a noastră. Cel puţin un ziar din acestea va fi cu desăvârşire potrivnic ideilor noastre. Duşmanii noştri vor lua pe acest fals opozant drept un tovarăş de luptă şi ne vor descoperi astfel uneltirile lor.
Ziarele noastre vor fi de toate tendinţele: unele aristocratice, altele republicane, revoluţionare sau chiar anarhiste, bineînţeles atâta timp cât va dăinui Constituţia.
Ele vor avea, ca zeul indian Vişnu; o sută de mâini, dintre care fiecare va grăbi schimbarea societăţii; aceste mâini vor călăuzi opinia în direcţia care duce la scopul nostru, deoarece un om prea întărâtat pierde putinţa de a raţiona şi cade uşor sub puterea sugestiei. Neghiobii care vor crede că repetă părerea ziarului partidului lor, vor repeta şi răspândi părerea noastră, ori aceea care ne va plăcea. Ei îşi vor închipui că urmează organul partidului lor, pe când de fapt nu vor servi decât steagul pe care îl vom fi ridicat noi pe seama lor.
Pentru a conduce în aceasta direcţie armata noastră de ziarişti, va trebui să organizăm cu o deosebită grijă aşezământul acesta. Sub numele de birou central al presei, vom pune la cale şedinţe literare, în care agenţii noştri vor da cuvântul de ordine şi diferitele semnale, fără ca cineva să bage de seamă. Discutând şi contrazicând iniţiativa noastră în mod superficial, fără a intra în miezul lucrurilor, ziarele noastre vor susţine o polemică prefăcută cu

organele oficiale, pentru a ne da prin aceasta putinţa de a ne pronunţa şi mai limpede decât am putea-o face în primele noastre declaraţii oficiale.
Aceste atacuri vor mai face ca supuşii noştri să se creadă siguri de a putea vorbi liber; pe de altă parte agenţii noştri vor putea spune pretutindeni, că organele care se declară împotriva noastră nu fac altceva decât să clevetească, deoarece nu pot găsi pricini adevărate pentru combaterea serioasă a măsurilor noastre.
Prin aceste mijloace, nevăzute de către opinia publică, dar sigure, vom câştiga în orice caz atenţia şi încrederea publică. Prin ele vom întărâta şi vom linişti, după cum trebuie, spiritele în chestiunile politice, le vom convinge sau le vom amăgi, scoţând de sub tipar fie adevărul, fie minciuna, adeverind sau dezminţind faptele, după înrâurirea ce o au asupra publicului, pipăind totdeauna cu mare grijă locul, înainte de a pune piciorul pe el... îi vom învinge pe duşmanii noştri fără doar şi poate, deoarece ei nu vor avea la îndemână organe prin care să-şi poată spune cuvântul până la sfârşit, în urma măsurilor pe care le-am arătat. Astfel nici nu va mai trebui să-i combatem cu temeinicie.
În caz de necesitate, vom combate cu tărie prin ziarele noastre oficioase, baloanele de încercare lansate tot de noi, prin presa noastră din categoria a treia.
Încă de pe acum, cel puţin în cadrele presei franceze, există o solidaritate francmasonică. Toate organele presei sunt legate între ele prin secretul profesional; ca şi străvechii auguri, nici unul din membrii ei nu ar destăinui secretul şi cunoştinţele sale dacă nu se porunceşte. Nici un ziarist nu s-ar încumeta să trădeze această taină, deoarece nici unul dintre ei nu va fi primit în rândurile scriitorilor dacă nu are vreo pată ruşinoasă în trecutul său, care să poată fi îndată descoperită în caz de necredinţă. Atâta vreme cât aceste păcate sunt ţinute în taină de către anumiţi oameni, scriitorul prin faima sa, poate atrage în jurul lui opinia majorităţii ţării, care-1 va urma cu însufleţire.
Socotelile noastre se întind cu deosebire asupra provinciei. Trebuie să aţâţăm acolo nădejdi şi dorinţe potrivnice celor din capitală, căreia îi vom spune că acestea sunt nădejdile şi dorinţele adevărate ale provinciilor, deşi e lesne de înţeles că izvorul dezbinărilor nu porneşte decât de la noi. Căci, atâta timp cât nu ne vom bucura de o putere deplină, vom simţi adesea nevoia de a înăbuşi glasul capitalelor prin acela al majorităţii, al poporului din provincii, care e pus la cale de către agenţii noştri. Va trebui ca, în momentul psihologic, capitalele să nu mai aibă cuvântul asupra faptului împlinit, din simplul motiv că acesta va fi deja primit de către majoritatea poporului, de către provincii.
Când vom intra în noua orânduire de stat, care va pregăti domnia noastră, nu vom putea lăsa să se descopere prin presă necinstea publică; va trebui să se creadă că noua stăpânire a mulţumit atât de bine pe toată lumea, încât au dispărut chiar şi crimele... Cazurile de izbucnire a criminalităţii, nu vor trebui să fie cunoscute decât de victime şi de martorii lor întâmplători.

COMENTARII LA CAPITOLUL XII

Din cuprinsul acestui capitol ideile principale care se desprind sunt două: înţelesul francmasonic al libertăţii aplicat îndeosebi asupra presei, şi rolul acesteia care, stăpânită prin monopol de jidani, asigură domnia acestora.
Presa, care astăzi este mijlocul de apărare al tuturor libertăţilor până la anarhie, va fi îngrădită atunci când va veni stăpânirea lor, făcându-se legi care vor permite aceasta, întrucât libertatea, aşa cum o înţeleg ei în timpul, domniei lor, este dreptul de a face numai aceea ce este îngăduit de legi. Anume, ei vor împiedica controlul opiniei publice, care se poate face astăzi cu ajutorul tiparului, pe deoparte punând taxe mari asupra tipăriturilor de orice fel, iar pe, de alta prin obligaţia ce o vor institui de a se cere înainte de apariţia oricărei scrieri revizuirea ei de către autorităţi. Prin aceste mijloace vor reuşi ca tot ceea ce ar putea să le împiedice domnia prin trezirea opiniei publice, să nu vadă lumina presei.
Până atunci însă, ei au lucrat din răsputeri şi au câştigat peste tot marea majoritate a presei din lumea întreagă, ascultând de sfaturile date lor de toţi marii conducători ce i-au avut şi în primul rând de fondatorul „Alianţei Israelite Universale”, Cremiere, care le spune:’
„Priviţi totul ca nimic. Banii ca nimic. Consideraţia sau dispreţul ca nimic. Priviţi presa ca totul, pentru că având presa vom avea tot restul” (Emile Cazanove: „La revolution antijuive le demain inevitable et a breve echeance”).
Prin urmare: înăuntru, prin continua şi susţinuta presă care se furişează vrând în sufletul cititorilor, se lucrează pentru slăbirea Statului, a Armatei, a, Bisericii, etc., iar în afară, tot prin presa lor, din toate ţările, se pregăteşte un curent duşmănos de asemenea acestor instituţii, pentru ca la timp, când vor crede ei că pot face şi la noi ca în Rusia, toată lumea să fi fost pregătită pentru a înţelege prăbuşirea noastră. Astfel se explică cum s-a născocit acum câteva

luni, - ca şi în alte rânduri, - că în România ar fi izbucnit revoluţia, iar unele ţări, ca Anglia şi Franţa, au şi trimis delegaţi care să cerceteze cele întâmplate la noi...
Iată dar cum putem înţelege de bine şi lămurit cele ce se spun în acest capitol şi cum se potriveşte de bine, în toate punctele, planul lor de lucru, cu însăşi idealitatea ce o trăim. Şi tot astfel se poate înţelege cine anume sapă la temelia iubirii dintre fraţi, asmuţind provinciile ţării unele contra altora şi anume pe placul cui se face de către acei politicieni români care folosesc presa jidovească cu credinţa că o fac pentru interesele lor politice, dar care în realitate le slujesc pe ale Jidanilor, conform poruncilor din Protocoale, pe care ni le arată acest capitol unde se vorbeşte de sprijinirea autonomismului şi a vrajbei între provincii.
Pentru a nu se uita aceasta, reamintim cuvintele următoare din acest capitol al Protocoalelor: „Socotelile noastre se întind cu deosebire asupra provinciei. Trebuie să aţâţăm acolo nădejdi şi dorinţe potrivnice celor din capitală, căreia îi vom spune că acestea sunt nădejdile şi dorinţele adevărate ale provinciilor, deci e lesne de înţeles că izvorul dezbinărilor nu porneşte decât de la noi. Căci atâta timp cât nu ne vom bucura încă de o putere ’deplină, vom simţi adesea trebuinţa de a înăbuşi glasul capitalelor prin acela al majorităţii, al poporului din provincii, care e pus la cale de către agenţii noştri”. (Protocolul XII).
Scrise cu zeci de ani înainte de unirea tuturor românilor ce bine se potrivesc aceste planuri cu cele ce se petrec acum la noi!... '

CAPITOLUL XIII

Conţinut: Necesitatea pâinii zilnice. Chestiunile politice. Chestiunile industriale. Petrecerile. Casele publice. Adevărul e unul singur. Marile probleme.

Necesitatea pâinii zilnice îi face pe creştini să tacă şi să fie servitorii noştri plecaţi. Agenţii noştri creştini din presă, vor discuta, la porunca noastră, măsurile şi schimbările care ne-ar fi cam greu să le dăm publicităţii dintr-odată, pe neaşteptate, iar noi, în acest timp, folosindu-ne de zgomotul pricinuit de aceste discuţii, vom înfăptui măsurile dorite şi le vom prezenta publicului ca un fapt împlinit. Nimeni nu va avea îndrăzneala de a cere nimicirea celor hotărâte, mai ales că vor fi prezentate ca fiind un progres. De altfel presa va atrage îndată atenţia publicului spre chestiuni noi (căci după cum ştiţi, noi am obişnuit oamenii de a căuta totdeauna ceva nou). Câţiva neghiobi, închinându-şi că sunt uneltele sorţii, se vor năpusti asupra acestor noi chestiuni, fără a şti că ei nu înţeleg nimic din ceea ce vor să discute. Chestiunile politicii nu sunt deschise nimănui, în afară de aceia care i-au dat naştere, încă înainte cu multe veacuri, şi care o conduc.
Din toate acestea puteţi vedea că, prefăcându-se a cere părerea mulţimii, noi nu facem altceva decât să ne uşurăm înfăptuirea planurilor noastre, şi puteţi de asemenea observă că noi căutăm aprobarea nu a faptelor, ci a cuvintelor noastre rostite în cutare prilej. Noi spunem pretutindeni şi totdeauna, că în toate măsurile noastre ne conducem după nădejdea unită cu siguranţa de a fi folositori binelui tuturor.
Pentru a abate ochii oamenilor prea îngrijoraţi de chestiunile politice, vom scoate ia iveală chestiunile industriale înainte de aşa zisele chestiuni politice noi. îi vom lăsa să-şi descarce furiile lor asupra acestui subiect. Gloatele se vor învoi a rămâne linişte, a se odihni de închipuita lor activitate politică, cu care i-am obişnuit noi înşine, pentru ca să putem lupta prin mijlocirea lor cu guvernele creştine), cu condiţia de a avea noi ocupaţii; în aceste noi ocupaţii le vom îndrepta apoi aproape pe aceleaşi căi politice. Pentru aceste gloate să nu ajungă la nimic prin cugetare, îi vom opri a mai gândi prin petreceri, prin jocuri, prin desfătări, prin înlănţuiri de patimi şi prin case publice... îndată vom propune apoi prin presă concursuri de artă şi de tot felul de sporturi: aceste preocupări vor îndepărta pentru totdeauna spiritele de la chestiunile unde am avea de luptat cu ele. Oamenii, dezobişnuindu-se din ce în ce mai mult de a gândi liber, prin ei înşişi, va ajunge să vorbească exact aşa cum gândim noi, deoarece noi vom fi singurii care vom da noi îndrumări cugetării... prin mijlocirea anumitor persoane care, bine înţeles, nu vor fi bănuite de a avea legături cu noi.
Rolul utopiştilor liberali va fi pentru totdeauna sfârşit, atunci când va fi recunoscut regimul nostru. Până atunci ne vor aduce foloase. De aceea îi vom îndemna pe oameni să conceapă tot felul de teorii fantastice, noi, sau aşa zise progresiste; căci am sucit cu o mare uşurinţă capetele acestor nemernici de creştini, cu ajutorul acestui cuvânt progres, şi nu găseşti nici unul printre ei care să înţeleagă că sub acest cuvânt se ascunde o greşeală, afară de cazurile când e vorba de descoperiri materiale, deoarece adevărul e unul singur şi neschimbat, şi mai poate prin

urmare să progreseze. Progresul, ca idee greşită, serveşte la întunecarea adevărului, pentru ca nimeni să nu-1 cunoască, în afară de noi, aleşii lui Dumnezeu, păzitorii lui.
Când domnia noastră va fi sosit, oratorii noştri vor vorbi poporului despre marile probleme care au frământat omenirea pentru a o aduce în sfârşit la regimul nostru mântuitor. Cine va mai bănui atunci, că toate aceste probleme au fost născocite de către noi, după un plan politic pe care nimeni nu 1-a ghicit în decursul lungilor veacuri?

COMENTARII LA CAPITOLUL XIII

În acest capitol făuritorul planurilor jidoveşti, comunică teoria întregului sistem, cu ajutorul căruia au reuşii ei, în bună parte, să fie stăpâni pe opinia publică, iar, întrucât mai e nevoie să mai cucerească încă teren în această opinie, de asemenea, indică continuarea aceluiaşi sistem, care până acum le-a dat rezultate aşa de bune.
Ei afirmă un mare adevăr, şi anume că, tot ceea ce s-a obişnuit a se numi în cugetarea, omenească progres, privitor la felul şi ideile de conducere ale omenirii, este o mare minciună, deoarece despre progres nu poate fi vorba decât numai în domeniul fizic şi material, iar nu şi în acela al ideilor, care nu pot fi stăpânite de legea progresului ci numai de aceea a adevărului, unul şi acelaşi pentru toate timpurile şi locurile. Acest adevăr a fost şi este însă ascuns de ei în toate domeniile de cugetare omenească, prin zăpăceala pe care au reuşit s-o strecoare cu ajutorul tiparului, stăpânit în cea mai mare parte de dânşii. Astfel e destul să ne amintim de Baruch Spinoza, Henri Heine, Lord Beaconsfeld, Karl Marx, Georges Brandeis, Max Nordau, în străinătate; iar la noi un Dobrogeanu-Gherea (Solomon Solomonovici Katz), -care au ameţit lumea cu rătăcirile şi născocirile lor-pentru ca să înţelegem câţ de multă dreptate au jidanii când afirmă în acest capitol următoarele:
„Progresul, ca o idee greşită, serveşte la întunecarea adevărului, pentru ca nimeni să nu-l cunoască, în afară de noi, aleşii lui Dumnezeu, păzitorii lui.
Când domnia noastră va fi sosit, oratorii noştri vor vorbi poporului despre marile probleme care au frământat omenirea, pentru a o aduce în sfârşit la regimul nostru mântuitor. Cine va mai bănui atunci că toate aceste probleme au fost născocite de către noi, după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit în tot cursul lungilor veacuri?”
Numai că înainte de a ajunge Israel la domnia-i universală, lumea a început să se trezească. Intre mulţi alţii, iată ce observă autorul cărţii „L'Esprit Juif” (Spiritul jidovesc), Maurice Murei la pag. 316-317:
„Descreştinarea lumii la aceasta se reduce în definitiv acţiona jidanilor contemporani.
Noi am asistat la rechizitoriile lui Karl Marx, Brandeis şi Nordau, contra căsătoriei creştine. I-am văzut atacând familia, acest scut al societăţii noastre, în care ei detestă în primul rând o instituţie creştină, apoi orice izvor al aristocraţiei, cauza primă aproape ireductibilă, a inegalităţii dintre oameni”.
Aşa au început să-i vadă oamenii cinstiţi şi aşa trebuie să ajungă a-i vedea toată lumea, iar nu aşa cum filosofii interesaţi încearcă să ni-i arate, uneori chiar de la înălţimea catedrelor pe care le ocupă, dar nu le cinstesc.

CAPITOLUL XIV

Conţinut: Religia viitorului. Robia viitoare. Imposibilitatea de a cunoaşte tainele religiei viitorului. Pornografia şi viitorul cuvântului tipărit.

Când va fi sosit domnia noastră, nu vom recunoaşte nici o altă religie afară de aceea a Dumnezeului nostru unic, de care e legat destinul, deoarece noi suntem poporul ales, prin care chiar acest destin e unit cu soarta lumii. Din acest motiv va trebui să nimicim toate credinţele. Faptul că prin această nimicire a credinţei se sporeşte numărul ateilor din zilele noastre, nu ne va stânjeni străduinţele, ci va servi ca pildă generaţiilor care vor asculta predicile noastre asupra religiei lui Moise, al cărei sistem stoic şi bine conceput va fi izbutit să cucerească toate popoarele. Vom spune tuturor că în aceasta constă adevărul ei mistic, în care zace toată forţa ei educatoare. Atunci vom publica la toate prilejurile articole în care vom asemăna regimul nostru mânuitor cu cele ale trecutului. Binefacerile unei odihne câştigate după veacuri de frământări, vor scoate la iveală însuşirea binefăcătoare a stăpânirii noastre. Greşelile administraţiilor creştinilor vor fi zugrăvite de noi în culorile cele mai vii. Vom da naştere la o aşa de mare scârbă faţă de aceste administraţii apuse, încât popoarele vor prefera odihna robiei în locul drepturilor mult trâmbiţatei libertăţi, care le-a zăpăcit atât de mult, care le-a răpit mijloacele de trai, care le-a făcut să fie exploatate

de către o ceată de aventurieri neştiutori de ceea ce fac... Nefolositoarele schimbări de guvern la care îndemnam noi pe creştini atunci când voiam să săpăm sub temeliile lor de guvernământ, vor fi obosit la această vreme atât de mult popoarele, încât ele vor prefera să îndure orice din partea noastră, numai să scape de noi frământări. Vom arăta cu stăruinţa greşelile istorice ale guvernelor creştine, care, în lipsa adevăratului bine, au ameţit omenirea în cursul atâtor veacuri, urmărind un bine social iluzoriu, fără a-şi da seama că planurile lor înrăutăţesc, în loc să îmbunătăţească legăturile sociale ale vieţii omeneşti...

Filosofii noştri vor discuta toate greşelile credinţelor creştine dar nimeni şi niciodată nu va discuta religia noastră sub adevărata ei înfăţişare, deoarece nimeni nu o va cunoaşte cu adevărat, afară de ai noştri, care nu vor îndrăzni vreodată să-i descopere tainele...

În ţările zise înaintate, am dat naştere unei literaturi nebune, murdare, mârşave. Aceasta o vom răspândi câtva timp chiar şi după ce am ajuns la putere, pentru a scoate mai mult la iveală deosebirea dintre discursurile, dintre programele noastre, şi aceste nemernicii...

Înţelepţii noştri, crescuţi pentru a-i conduce pe creştini, vor alcătui discursuri, planuri, memorii, articole, care ne vor da înrâurire asupra acestor oameni şi ne vor îngădui să-i îndreptăm către ideile şi cunoştinţele pe care noi vom voi să si le însuşească.

COMENTARII LA CAPITOLUL XIV

Pentru a înţelege mai bine planurile jidanilor de a domina lumea şi cum proiectează a-şi organiza puterea lor viitoare, după ce vor fi dărâmat actualul regim social creştin, aducem la cunoştinţa cititorului următoarea apreciere a lui H. Ford, luată din prefaţa cărţii sale, citată mai înainte. El spune: „Chestiunea evreiască nu atinge numai lucruri cunoscute de toţi, precum stăpânirea prin finanţe şi comerţ, cucerirea puterii politice, monopolizarea tuturor bogăţiilor şi influenţarea după bunul plac a întregii prese din Statele Unite; ci această chestiune pătrunde în domeniul vieţii culturale şi astfel devine o chestiune vitală a tuturor Americanilor”.

În acest capitol, ca şi în restul „Protocoalelor”, autorul consideră jidanii ca „popor ales”, nu numai printr-un capriciu al lui Jehova, ci pentru că ei „au calităţi superioare”, faţă de care creştinii apar ca nişte „brute”, ca nişte dobitoace. Această îngâmfare care datează de la Moise, s-a transmis jidanilor, de la împrăştierea lor în toată lumea, prin comentariile rabinilor, prin Talmud. în timpurile din urmă, ei afirmă cu mai multă tărie că au rămas poporul ales, şi deci au dreptul de a stăpâni ei singuri toată turma creştinilor de pe glob. Din atare concepţie a pornit cartea evreului Isak Blumchen, apărută în 1914, intitulată,: „Le droit de la race superieure”, (Dreptul rasei superioare), unde autorul arată cum în natură şi viaţă socială, stă sub influenţa atotputernică jidovească; şi dacă poporul francez s-a lăsat astfel a fi dominat, înseamnă că nu este demn să trăiască liber: deci jidanii singuri au dreptul să stăpânească - Franţa, precum de fapt au şi făcut dovada.

Odată aruncată în lanţuri semite întreaga viaţă materială a societăţii creştine, jidanii vor stărui şi mai mult să-i distrugă bunurile ei sufleteşti, şi anume: credinţa strămoşească, moralitatea şi încrederea într-o îndreptare din partea vreunei guvernări creştine. Ateismul, lipsa de orice credinţă în Dumnezeu, este otrava cu care evreul caută să surpe tăria sufletului creştinesc. Faţă de asemenea uneltiri, tot corpul nostru preoţesc are datoria, şi faţă de Altar şi faţă de Patrie, să dezvăluie în predici, în adunări, în cercul lor de influenţă socială, tot pericolul ce ne aşteaptă din partea jidanilor.

În afară de credinţa creştină, mai rămâne de distrus moralitatea, pentru ca turma nejidanilor să cadă mai uşor pradă lui Israel. Cum se poate stinge simţul moral din sufletul creştin? Printr-o literatură tot mai murdară, în Franţa cel mai neruşinaţi autor, ascuns sub masca naturalismului, a fost jidanul Emil Zola. Traducerea românească a romanelor lui, prin care a pervertit simţul moral la atâţia tineri, se vinde prin editura altor Jidani, numiţi Alcalay şi Herz. Iată cum evreul de peste graniţă găseşte în ţară pe evreul român, gata să se facă instrument de corupţie şi destrămare morală a societăţii noastre.

Lumea creştină adusă în starea-să nu mai creadă în nimic, să nu mai aibă nici o morală şi condusă în toate trebuinţele ei materiale de banul jidovesc, uşor va cădea pradă acelei organizaţii ascunse, unitare şi atotputernice, care se numeşte ‚Alianţa Universală Israelită”. Când aceasta va ajunge la putere, vor schimba jidanii tactica faţă de creştinii supuşi? Autorul răspunde: nu imediat. Va mai lăsa să treacă câtva timp pentru a prelucra şi mai bine materialul brut al creştinilor, pentru a le preface sufletul ca să accepte definitiv şi pentru totdeauna domnia jidovească. Prin care tactică? Printr-o critică atât de distrugătoare a tuturor guvernărilor creştine de mai înainte,

încât lumea, ameţită de propagandă jidovească, şi obosită de atâtea revoluţii, produse numai de evrei, va fi mai mulţumită să sufere robia lui Israel decât să mai încerce alte sisteme de guvernământ.
Iată de ce conducătorii evreismului de pe glob, încă de la mijlocul secolului trecut, au declarat ca cel mai mare duşman al lor: Monarhia şi Religia Creştină, Tronul şi Altarul. (A se vedea la pag. 7-8, Proclamaţia Evreului Cremieux, fost Ministru de Justiţie în Franţa, care a întemeiat Alianţa Universală Israelită, şi care a fost atât de convins de utilitatea operei lui spre a ridica pe jidani în fruntea creştinătăţii, încât a lăsat cu limbă de moarte să i se scrie pe mormânt, ca singur titlu de glorie: întemeietor al Alianţei Universale Israelite).

CAPITOLUL XV

Conţinut: Viitoarea lovitură de Stat mondială. Condamnările la moarte. Soarta viitoare a francmasonilor creştini. Caracterul mistic al puterii. înmulţirea societăţilor francmasonice. Administraţia centrală a înţelepţilor. Afacerea Azeff. Francmasoneria e călăuza tuturor societăţilor secrete. Însemnătatea succesului public. Colectivismul. Victimele. Condamnarea la moarte a francmasonilor. Căderea prestigiului legilor şi al autorităţii. De ce suntem noi un popor ales? Legile stăpânirii viitoare vor fi scurte şi limpezi. Supunerea înaintea autorităţii. Măsuri împotriva abuzului de putere. Cruzimea pedepselor. Limită de vârstă pentru judecători. Liberalismul judecătorilor şi al puterii. Averea lumii. Absolutismul francmasoneriei. Dreptul de casaţie. „Aspectul patriarhal" al viitorului guvernământ. îndumnezeirea stăpânirii noastre. Dreptul celui mai tare este singurul drept. Regele lui Israel va fi patriarh al lumii.

Când vom începe în sfârşit să luăm puterea în mână, cu ajutorul loviturilor de Stat, pregătite în aceeaşi zi, şi după ce vom fi hotărât desfiinţarea tuturor guvernelor existente (iar până atunci va mai trece multă vreme, poate un veac întreg), vom căuta să împiedicăm uneltirile şi comploturile împotriva noastră. în acest scop, vom osândi la moarte pe toţi aceia care vor întâmpina venirea noastră la putere cu armele în mâini. De asemenea orice înfiinţare de noi societăţi secrete, va fi pedepsită cu moartea. Acelea care există în zilele noastre, care ne sunt cunoscute, care ne-au servit şi ne servesc încă, vor fi desfiinţate, iar rămăşiţele trimise în continentele depărtate de Europa. Astfel ne vom purta cu francmasonii creştini, care au ajuns să ştie prea multe lucruri, aceia pe care îi vom cruţa pentru un motiv oarecare, vor trăi sub o veşnică ameninţare a surghiunului.
Vom publica o lege care va sili pe toţi foştii membri ai societăţilor secrete să părăsească Europa, centrul stăpânirii noastre.
Hotărârile guvernului nostru vor fi definitive şi fără drept de apel.
În societăţile creştine, în care am vârât aşa de adânci rădăcini de neînţelegere şi protestantism, nu poate fi restabilită atitudinea decât prin măsuri nemiloase, doveditoare a unei puteri neclintite: nu trebuie să luăm în seamă jertfele căzute pentru binele viitor. Rolul fiecărui guvern care recunoaşte ca există, nu e numai de a culege roadele privilegiilor sale, ci de a-şi împlini datoriile, şi de a ajunge la un bine, fie chiar cu preţul celor mai mari jertfe. Pentru ca un guvern să ajungă a fi neclintit, trebuie să-şi mărească aureola puterii sale, iar această aureolă nu se câştigă decât printr-o măreaţă inflexibilitate a puterii care trebuie să poarte semnele unei atotputernicii mistice, ale alegerii lui Dumnezeu. Aşa era până în vremile din urmă, autocraţia rusească - singurul nostru duşman serios din întreaga lume, alături de Papalitate. Aduceţi-vă aminte de pilda Italiei înecate în sânge, care nu s-a atins nici de un fir de păr de-al lui Sylla, cel care a vărsat acest sânge: Sylla, prin puterea sa s-a ridicat până la dumnezeire în ochii poporului chinuit şi jertfit de către el, iar întoarcerea lui îndrăzneaţă în Italia, îl făcu şi mai inviolabil... Poporul nu se atinge de acela care-1 hipnotizează prin îndrăzneala şi tăria lui de suflet.
Aşteptând însă venirea noastră la putere, vom înfiinţa şi vom înmulţi societăţile francmasonice în toate ţările din lume; vom atrage în ele pe toţi aceia care sunt sau pot fi nişte buni agenţi. Aceste societăţi, aceste „loji", vor fi biroul nostru principal de informaţii şi îndrumări, şi mijlocul cel mai influent (al activităţii noastre). Vom centraliza toate aceste societăţi într-o administraţie cunoscută numai de noi şi compusă din înţelepţii noştri. „Lojile" vor avea câte-un reprezentant, în dosul căruia se va ascunde administraţia despre care am vorbit, iar acest reprezentant va fi acela care va da cuvântul de ordine şi va alcătui programul de muncă. Vom face din aceste societăţi furnicarul tuturor elementelor revoluţionare şi liberale. Ele vor fi alcătuite din oameni luaţi din toate straturile societăţii. Planurile politice cele mai tăinuite ne vor fi aduse astfel la cunoştinţă şi vor cădea în mâna şi sub conducerea

noastră din prima zi a apariţiei lor. Printre membrii acestor „loji” vor fi aproape toţi agenţii poliţiei naţionale şi internaţionale (ca în afacerea Azeff), deoarece foloasele ce ni le aduc ei, nu pot fi înlocuite de către noi, având în vedere faptul că politia poate nu numai să ia măsuri împotriva nesupuşilor, dar să şi acopere faptele noastre, să găsească pretexte de nemulţumiri etc... Aceia care intră în societăţile secrete sunt de obicei nişte ambiţioşi, aventurieri şi în general oameni superficiali, cu care nu ne va fi greu să ne înţelegem pentru înfăptuirea planurilor noastre.

Dacă se nasc dezordini într-un stat, aceasta înseamnă că a fost necesar să-1 tulburăm, pentru a nimici o solidaritate prea mare. Dacă se înjghebează un complot în sânul său, conducătorul acestei uneltiri va fi unul dintre cei mai credincioşi servitori ai noştri. E natural că noi singuri, fără amestecul altora, suntem aceia care conducem francmasoneria, deoarece noi ştim unde mergem şi cunoaştem scopul final al fiecărei fapte, în vreme ce creştinii nu ştiu nimic, nici chiar rezultatul imediat; ei se mulţumesc de obicei cu un succes momentan, de amor propriu, în înfăptuirea planului lor, fără a observa măcar că acest plan nu porneşte din iniţiativa lor, ci le-a fost sugerat de noi.

Creştinii se înscriu în „loji” din curiozitate sau cu nădejdea de a gusta din praznicul public cu ajutorul lor, iar unii chiar numai pentru a-şi putea expune înaintea unui public visurile lor irealizabile, care nu se sprijină pe nimic: sunt însetaţi de emoţia succesului şi a aplauzelor, cu care noi nu suntem niciodată zgârciţi. Noi le dăm acest succes, pentru a ne folosi de mulţumirea de sine care e legată de el, graţie căreia oamenii primesc sugestiile noastre fără a băga de seamă, fiind în acelaşi timp cu totul convinşi că exprimă fără greş ideile lor proprii şi că nu ar putea fi în stare să şi le însuşească pe ale altora. Nu vă puteţi închipui cât de uşor pot fi aduşi la o naivitate inconştientă cei mai inteligenţi creştini, cu condiţia de a-i face mulţumiţi de ei înşişi, iar în acelaşi timp cât e de uşor să-i descurajezi prin cel mai mic insucces, fie chiar numai prin încetarea aplauzelor, şi astfel să-i robeşti unei supuneri slugarnice numai pentru a putea obţine noi succese...

Pe cât de mult dispreţuiesc ai noştri succesul, pentru ca în schimb să-şi poată, impune planurile, pe atât de mult sunt gata creştinii să-şi jertfească toate planurile, numai pentru a obţine succese. Acest fel de a vedea, ne uşurează foarte mult sarcina de a-i conduce. Aceşti tigri la înfăţişare, au sufletul unei turme de oi, iar capetele le sunt cu desăvârşire goale. Le-am dat drept cal de bătaie, cum dai unui copil o jucărie, visul absorbirii individualităţii omeneşti de către unitatea simbolică a colectivismului. încă n-au ajuns să înţeleagă, şi nu curând vor înţelege, că această jucărie care le-a răpit cu totul atenţia, e o încălcare făţişă a celei mai importante legi a naturii, care, din prima zi a Creaţiei, a făcut pe fiecare fiinţă deosebită de cealaltă, tocmai pentru a-şi putea afirma individualitatea.

Faptul că i-am putut orbi în aşa măsură, nu ne dovedeşte oare deosebit de limpede, cât de puţin dezvoltat e spiritul lor faţă de al nostru? Acest lucru e cea mai de căpetenie garanţie a succesului nostru. Cât de clarvăzători erau înţelepţii noştri bătrâni spunând că, pentru a atinge un scop, nu trebuie să te opreşti în faţa mijloacelor şi nu trebuie să-ţi precupeţeşti numărul victimelor jertfite! Noi n-am numărat jertfele dobitoacelor creştine şi, cu toate că am sacrificat şi mulţi de-ai noştri, am dat poporului nostru pe acest pământ o putere pe care n-ar fi îndrăznit s-o viseze vreodată. Jertfele noastre, relativ puţin numeroase, l-au scăpat de pieire.

Moartea e sfârşitul de neînlăturat al fiecăruia. Mai bine să grăbim moartea acelora care pun piedici operei noastre, decât să murim noi, cei care am dat naştere acestei opere. Noi osândim la moarte şi executăm pe francmasoni aşa, încât nimeni, afara de fraţii lor, nu poate să bănuiască ceva, nici chiar victimele condamnării noastre; ei mor toţi, când trebuie, ca de moarte naturală... Ştiind aceasta, ceilalţi tovarăşi nu îndrăznesc să protesteze. Aceste măsuri au înlăturat din sânul francmasoneriei orice armă de împotrivire şi protestare. Tot predicând creştinilor liberalismul, noi ţinem poporul evreiesc şi pe agenţii noştri într-o supunere desăvârşită.

Prin înrâurirea noastră, executarea legilor creştinilor e redusă la minimul posibil. Prestigiul şi tăria legilor sunt zdruncinate de interpretările liberale, pe care le-am introdus noi în ele. La cauzele şi chestiunile de politică şi de principiu, tribunalele hotărăsc, aşa cum le prescriem noi, văd lucrurile sub lumina în care le arătăm noi. Noi ne servim pentru aceasta de persoanele cu care se va crede că n-avem nimic comun, de opinia ziarelor, şi încă de alte mijloace. înşişi senatorii şi administraţia superioară primesc orbeşte sfaturile noastre. Spiritul cu desăvârşire animalic al creştinilor, nu e capabil de analiză şi observaţie, şi cu atât mai puţin e în stare să prevadă la ce sfârşit poate să ducă un anumit fel de a prezenta chestiunile.

În această deosebire dintre felul nostru de a cugeta şi acela al creştinilor, se poate vedea limpede însuşirea noastră de popor ales şi semnul care ne deosebeşte de ceilalţi oameni. Spiritul creştinilor e instinctiv, animalic. Ei văd, dar nu prevăd şi nu inventează (afară de lucrurile materiale). Din aceasta se vede uşor că însăşi natura ne-a sortit să conducem si să îndrumăm lumea. Când va fi sosit vremea stăpânirii noastre, şi când vom putea arăta binefacerile

guvernării noastre, vom schimba toate legile: ele vor fi scurte, limpezi, neclintite, fără comentarii, aşa că oricine le va putea înţelege uşor. Trăsătura de căpetenie a acestor legi va fi supunerea faţă de stăpânire, împinsă până la măreţie. Atunci vor înceta toate abuzurile, în urma responsabilităţii tuturor până la cel din urmă, înaintea autorităţii superioare a reprezentantului puterii. Abuzurile de putere ale funcţionarilor inferiori vor fi pedepsite atât de aspru, încât fiecăruia îi va pieri cheful de a-şi încerca puterile. Vom pândi cu ochii neclintiţi oricare act de administraţie, de care depinde mersul maşinii guvernamentale, deoarece necinstea din administraţie dă naştere tuturor celorlalte nelegiuiri: toate cazurile de ilegalitate orice abuz vor fi pedepsite aşa ca să formeze o pildă. Sustragerile de bani, complicitatea solidară dintre funcţionarii administraţiei, vor înceta după cele dintâi exemple de pedepse rodnice, adică crude, pentru cea mai mică încălcare a legilor, deoarece orice asemenea încălcare pătează bunul nume al stăpânirii. Osânditul, dacă va fi prea aspru pedepsit pentru greşeala sa, va fi ca un soldat căzut pe câmpul de luptă administrativ, pentru Autoritate, Principii şi Lege, nu pot îngădui ca interesul particular să covârşească funcţia publică, chiar din partea acelora care conduc mersul societăţii. Judecătorii noştri vor şti că, vrând să se laude cu o prostească milă, ei încalcă legile drepţii, care au fost făcute pentru a întări pe oameni pedepsindu-le greşelile, iar nu pentru ca judecătorii să-şi arate bunătatea inimii lor. E îngăduit să se folosească oamenii de aceste însuşiri în viaţa particulară, dar nu pe teren public, care e temelia educaţiei vieţii omeneşti.

Judecătorii noştri nu vor servi decât până la vârsta de cincizeci de ani, deoarece, mai întâi, bătrânii ţin cu prea mare încăpăţânare la părerile lor vechi şi sunt mai puţin gata de a se supune noilor ordine, şi apoi, vom putea pe calea aceasta să reînnoim personalul mai uşor: acela care va voi să-şi păstreze slujba, va trebui să asculte orbeşte pentru a merita această favoare. în general, judecătorii noştri vor fi aleşi de către noi numai dintre aceia care ştiu prea bine că sarcina lor e de a pedepsi şi de a aplica legile, iar nu de a face liberalism în dauna statului, cum fac astăzi creştinii. Mutările vor contribui şi ele la slăbirea solidarităţii colective a colegilor, şi îi vor lega pe toţi de interesele guvernelor de care va depinde soarta lor. Noua generaţie de judecători va fi crescută în aşa fel, încât va socoti ca admisibile abuzurile care ar putea aduce vreo atingere ordinii stabilite în legăturile dintre supuşii noştri.

În zilele noastre judecătorii creştini, neavând o idee exactă despre menirea lor, arată milă pentru toate crimele, deoarece stăpânitorii de azi, numind pe judecători, nu-şi iau grija de a le inspira simţământul datoriei şi conştiinţa operei pe care sunt chemaţi a o îndeplini. Ca acele animale care îşi trimit puii în căutarea prăzii, tocmai aşa fac creştinii dându-le supuşilor posturi aducătoare de un bun câştig, fără a se îngriji să le explice cu ce scop a fost întemeiat acel post. Iată de ce se nimicesc guvernele creştine prin propriile lor puteri, prin faptele propriei lor administraţii.

Să scoatem aşadar, din rezultatele acestor fapte, o lecţie mai mult pentru viitoarea noastră stăpânire. Vom expulza liberalismul din toate posturile de căpetenie ale administraţiei noastre, de care va atârna educarea celor mai mici în vederea ordinei noastre sociale. Nu vor fi îngăduiţi a ocupa aceste posturi decât aceia pe care îi vom fi crescut noi înşine pentru guvernământul administrativ. Ni se poate spune însă că concedierea foştilor funcţionari va costa mult visteria. Răspundem că, mai întâi, li se va găsi dinainte un serviciu particular pentru a înlocui pe acela ce-l pierd; în al doilea rând, toţi banii din lume fiind strânşi în mâinile noastre, guvernământul nostru nu va trebui să se teamă vreodată de' cheltuieli prea mari.

Absolutismul nostru va fi consecvent în toate. Iată de ce marea noastră voinţă va fi respectată şi împlinită fără murmur, ori de câte ori vom porunci ceva. Ea nu va ţine seamă de nici o împotrivire, de nici o nemulţumire; va înăbuşi orice revoltă prin pedepse exemplare.

Vom desfiinţa dreptul de casaţie, de care vom dispune noi singuri, conducătorii, deoarece nu trebuie să lăsăm să se nască în popor gândul că o judecată nedreaptă ar putea fi dată de către judecătorii numiţi de noi. Dacă totuşi s-ar întâmpla ceva asemănător, vom casa noi înşine sentinţa, dar vom pedepsi tot odată atât de straşnic pe judecătorul care nu şi-a cunoscut datoria şi menirea, încât asemenea cazuri nu se vor mai repeta. Stărui în a vă spune încă odată că noi vom cunoaşte fiecare pas al administraţiei noastre, care e de ajuns să fie astfel supravegheată, pentru ca poporul să fie mulţumit de noi, deoarece el are dreptul să ceară de la un bun guvernământ un bun funcţionar.

Guvernământul nostru va avea înfăţişarea unui scut părintesc, patriarhal, din partea stăpânitorului nostru. Poporul şi supuşii vor vedea în el un părinte care se îngrijeşte de toate necazurile, de toate faptele, de toate legăturile dintre supuşii săi, ca şi de legăturile lor cu stăpânirea. Atunci se vor pătrunde atât de mult de gândul că le este peste putinţă de a se lipsi de acest scut şi de această îndrumare, dacă vor să trăiască în pace şi bună înţelegere, încât vor recunoaşte autocraţia domnitorului nostru cu o veneraţie apropiata de adorare, mai ales când vor ajunge să se convingă că funcţionarii noştri nu-i înlocuiesc puterea lui cu a lor, ci nu fac altceva decât să ducă orbeşte la

îndeplinire poruncile sale. Ei vor fi foarte mulţumiţi că am orânduit totul în viaţa lor, cum fac părinţii înţelepţi, care vor să-şi crească copiii în simţământul datoriei şi al supunerii. Căci popoarele, faţă de tainele politicii noastre, sunt ca nişte copii veşnic minori, atât ele cât şi conducătorii lor de acum...

După cum vedeţi, eu bazez despotismul nostru pe drept şi datorie: dreptul de a pretinde îndeplinirea datoriei e cea dintâi datorie a unei stăpâniri, care e un părinte pentru supuşii săi. Această stăpânire are în mâinile ei dreptul celui mai tare, şi trebuie să se folosească de el pentru a conduce omenirea către ordinea stabilita de natură, către supunere. Totul se supune în această lume, dacă nu oamenilor, cel puţin împrejurărilor sau propriei sale naturi, şi în orice caz, celui mai tare. Să fim dar noi cei mai tari în vederea binelui.

Va trebui să ştim să jertfim, fără a şovăi, câţiva indivizi izolaţi, care vor fi păcătuit împotriva ordinii stabilite, căci pedepsirea exemplară a răului are în sine o mare putere educatoare.

Când regele lui Israel îşi va pune pe capul sfinţit, coroana pe care i-o va oferi Europa, atunci va deveni patriarhul lumii. Jertfele necesare făcute de el, din cauza utilităţii lor, nu vor atinge niciodată numărul celor jertfiţi în cursul veacurilor, din pricina nebuniei măririlor,, de către rivalitatea guvernelor creştine.

Regele nostru va fi într-o veşnică înţelegere cu poporul; îi va adresa cuvântări de la tribună, pe care renumele le va purta odată peste tot cuprinsul Pământului.

CAPITOLUL XVI

Conţinut: Universităţile reduse la neputinţă. înlocuirea clasicismului. Educaţia şi profesiunea. Proslăvirea autorităţii „guvernatorului" în şcoli. Desfiinţarea învăţământului liber. Noile teorii, independenţa gândirii, învăţământul prin imagini.

Cu scopul de a nimici toate forţele colective în afară de ale noastre, vom desfiinţa Universităţile, prima etapă a colectivismului, şi vom întemeia altele într-un nou spirit. Conducătorii şi profesorii lor vor fi pregătiţi în taină pentru opera lor, prin programe de acţiune secrete şi amănunţite, de la care nu se vor putea abate intru nimic. Vor fi numiţi cu o deosebită băgare de seamă şi vor fi în întregime dependenţi de guvernământ. Ideea greşită pe care o au cei mai mulţi oameni despre chestiunile politice, dă naştere la utopişti şi la cetăţeni răi; puteţi vedea voi înşivă ce a făcut din creştini educaţia lor generală. A trebuit să introducem în educaţia lor toate acele principii care au slăbit atât de mult ordinea lor socială. Atunci însă când vom veni noi la putere, vom înlătura din educaţie toate obiectele de învăţământ care pot pricinui frământări, şi vom face din tineret nişte copii care ascultă de autorităţi, iubind pe acela care-i îndrumă, ca pe un sprijin şi o nădejde de pace şi linişte.

Vom înlocui clasicismul, ca şi orice studiu al istoriei vechi, care cuprinde mai multe pilde rele decât bune, prin studiul programului viitorului. Vom şterge din amintirea oamenilor toate faptele veacurilor apuse, care nu ne sunt plăcute, nepăstrând decât pe acelea care zugrăvesc greşelile guvernelor creştine. Viaţa practică a ordinii sociale naturale, legăturile oamenilor între ei, obligaţia de a ocoli pildele rele şi egoiste, care seamănă sămânţa răului, şi alte asemenea chestiuni pedagogice, vor sta în fruntea programului de învăţământ, deosebit pentru fiecare meserie, şi care nu va generaliza învăţământul fără nici un rost. Acest fel de a pune chestiunea are o însemnătate deosebita.

Fiecare clasă socială trebuie să fie crescută într-o aspră îngrădire, după menirea şi lucrul care o aşteaptă. întâmplătoarele genii au ştiut şi vor şti totdeauna să se strecoare din clasa lor în una mai înaltă; însă a lăsa liberă trecerea tuturor nechemaţilor, dintr-o clasă într-alta, a îngădui acestora să ocupe locuri care aparţin prin naştere şi profesiune unei alte clase mai sus puse, numai de dragul prevenirii nedreptăţirii geniilor, e o adevărată nebunie. Ştiţi prea bine la ce sfârşii au ajuns creştinii prin această strigătoare absurditate.

Pentru ca stăpânirea să ocupe locul ce i se cuvine în inimile şi spiritele supuşilor săi, va trebui tot timpul să se arate întregului popor, în şcoli şi în pieţele publice, care-i este însemnătatea, care îi sunt datoriile şi întrucât aduce activitatea ei binele poporului.

Vom desfiinţa orice învăţământ liber. Studenţii vor avea dreptul de a se întruni, împreună cu părinţii lor, ca la club, în aşezămintele şcolare: în timpul acestor adunări, în zilele de sărbătoare, profesorii vor ţine conferinţe aşa zise libere, asupra legăturilor care trebuie să-i unească pe oameni între ei, asupra legilor imitaţii, asupra nenorocirilor pricinuite de concurenţa neînfrânată, şi în sfârşit asupra filosofiei noilor teorii, necunoscute încă lumii. Vom face

din aceste teorii o dogmă şi ne vom servi de ea pentru a-i converti pe oameni la credinţa noastră. Când voi fi sfârşit expunerea programului nostru de lucru pentru zilele de acum şi pentru viitor, o să vă arăt şi baza acestor teorii.
Într-un cuvânt, ştiind, prin experienţa mai multor veacuri, că oamenii trăiesc şi se conduc după idei, şi că aceste idei nu sunt semănate în minţile oamenilor decât cu ajutorul educaţiei, dar cu un egal succes la toate vârstele, (bineînţeles cu procedee diferite), - vom absorbi şi vom întrebuinţa în folosul nostru ultimele licăriri de cugetare independentă, pe care de altfel le îndreptăm deja de mult spre materiile şi ideile care ne trebuie. Sistemul înăbuşirii gândirii e deja în vigoare, în aşa numitul învăţământ prin imagini, care are menirea de a transforma pe oameni în animale blânde, care nu cugetă ci aşteaptă reprezentarea în imagini a lucrurilor pentru a le înţelege... în Franţa, unul din cei mai buni agenţi ai noştri, Bourgeois, a proclamat deja noul program de educaţie prin imagini.

COMENTARII LA CAPITOLUL XVI

Spre a înţelege şi mai bine cele două feţe ale politicii jidoveşti din lume, vom arăta care sunt metodele întrebuinţate spre a dărâma tot ce este organizaţie creştină actuală; şi care sunt metodele recomandate spre a clădi organizaţia viitoare jidovească.
Acest anunţ se referă la învăţământ şi educaţia politică.
Astăzi jidanii susţin că trebuie să funcţioneze învăţământul liber pe toate treptele lui, de la şcoala primară până la Universitate. Cum grevele studenţeşti au împiedicat mersul învăţământului universitar, gazetele lor, sau cele jidovite, precum: Adevărul, Dimineaţa, Presa, Lupta, Aurora, Facla etc., s-au şi folosit îndată de acest bun prilej de a cere să se înfiinţeze Universităţi libere, unde să se poată propaga ştiinţa, oprită prin greve la Universităţile de Stat. Care este planul ascuns? Să se înlăture puţin câte puţin controlul Statului şi astfel să se poată asemăna ex cathedra toate ideile subversive, care ar prepara bolşevismul în ţara noastră[2].
Astăzi Jidanii, în presa lor naţională - zic „naţională” pentru că ei formează o naţiune aparte în mijlocul Statului unde se află (vezi cartea lui Theodor Herzl)[3], - în presa lor naţională sau jidovită din România, exploatează cu rea credinţă ideea sănătoasă a democraţiei şi răscolesc în toţi ambiţioşii şi nepricepuţii pofta sălbatică de a guverna. Democraţie înseamnă guvernarea poporului prin adevăraţii lui reprezentanţi, şi pentru ca această guvernare să ducă la binele obştesc, trebuie ca reprezentanţii să fie pregătiţi-pentru meşteşugul greu al cârmuirii celor mulţi. Ei bine, jidanii de la noi nu ţin seama de această cerinţă; împing, asmut, aţâţă pe toţi nechemaţii să pretindă puterea. Aşa ştiu ei să falsifice ideea democraţiei, vorbind în numele poporului pe care îl plătesc din băncile lor. Aşa lucrează astăzi, când n-au ajuns încă să pună mâna pe putere ca în Rusia.
Să vedem cealaltă faţă a politicii jidoveşti, când vor fi la putere:
I. Cum vor organiza atunci învăţământul? O mărturisesc singuri. Vor desfiinţa orice învăţământ liber pe care astăzi îl susţin. De ce? Pentru că ajunşi stăpâni în stat, ei înţeleg să înăbuşe orice putinţă de a-şi mai dezvolta mintea creştinii şi masa poporului evreu. Luminarea mulţimii, obiceiul de a gândi trebuie să rămână numai la puţini învăţaţi jidani, care singuri vor conduce statul. Restul poporului va fi turma cârmuită de cei puţini. Aşa vor aplica ei în statul lor democraţia, pe care astăzi o cântă în jurnalele lor naţionale jidovite.
Să intrăm în amănuntele metodei lor. Spre a face pe creştinii să piardă exerciţiul gândirii abstracte, spre a-l face să nu se mai poată ridica la o cugetare, atunci când îi lipseşte din faţă obiectul la care îşi frământă mintea, jidanul mărturiseşte, că prin influenţa lui, s-a introdus în şcoli aşa numitul „Anschaungsunterrich”, învăţământul prin imagini, care constă în faptul că şcolarului i-ar aduce înaintea ochilor desenul sau fotografia lucrului despre cum este vorba. Acest învăţământ poate să folosească copiilor începători, dar leneveşte imaginaţia şi o reduce tot mai simţitor, la adulţi; încât, cu timpul, într-adevăr dezobişnuieşte pe omul matur de a mai gândi abstract. Cine a introdus în Franţa această metodă? Leon Bourgeois, acela care a prezidat Liga Naţiunilor, organ atotputernic internaţional, de apărare a intereselor jidoveşti în lumea întreagă. Iată cum jidanii, prin aceiaşi creştini-instrument, ştiu, sub felurite forme, să-şi promoveze interesele lor în toate direcţiile, cu o singură ţintă finală: domnia lor exclusivă pe tot globul.

---

[2] . Cum însă, până astăzi, jidanii n-au încă la noi, în România, un învăţământ liber destul de dezvoltat, ei au găsit că e absolut necesar să ne năpădească şcolile de stat, întâi, pentru ca să poată învăţa carte toţi ai lor, şi, pe urmă, pentru ca prin aceasta să ne îndepărteze pe noi de la izvoarele adevăratei lumini.
[3] . „Suntem un popor, un popor”, - Cf. „Theodor Heryl’s YionischeSchriften” editate de Prof. Leon Kellner, pag. 48.

Care va fi atitudinea jidanului faţă de învăţământul clasic? îl va desfiinţa. Pentru ce? Pentru că învăţământul clasic formează un suflet întreg, senin, armonios, pentru că dezvoltă caracterul, pentru că face oameni în înţelesul adevărat, etern preţuit, al cuvântului. Acest rezultat nu intră în planurile jidanului; el vrea să trăiască pe pământ nu oameni, ci robi ai materialismului fără suflet, ai pasiunilor josnice. Numai aşa vor putea înţelepţii Sionului conduce mai bine pe creştinii îndobitociţi. Dar ştergerea clasicismului din program nu este suficientă; trebuie falsificată şi istoria naţională a fiecărui popor, pentru ca tineretul să nu se mai înviorează prin exemplele de virtute cetăţenească ale strămoşilor, ci să se amărască şi să-şi piperniceascã sufletul în duhul cel rău al criticilor aduse de jidani istoriei naţionale. Autorul Protocoalelor mărturiseşte: „Vom şterge din amintirea oamenilor toate faptele veacurilor apuse, care nu ne sunt plăcute, nepăstrând decât pe acelea care zugrăvesc greşelile guvernelor creştine”.. Cum vor ajunge la această falsificare? Punând mâna pe editarea şi scrierea cărţilor de istorie naţională din fiecare ţară. La acest rezultat s-a ajuns în Franţa, după cum mărturiseşte Isak Blumchen, în cartea lui: Le droit de la race superieure, (Dreptul rasei superioare), pag. 5-10:

„În şcoala primară, la liceu, la Sorbona, în marile instituţii de învăţământ superior, se formează toate clasele naţiunii; acolo gloata prinde cele câteva noţiuni, după care va trăi toată viaţa, acolo burghezimea adună cele câteva idei pe care le socoteşte toată viaţa ca adevăruri definitive. Noi am acaparat cu pricepere toate gradele instrucţiunii publice, înainte de a dezvălui scopul nostru politic. Universitatea, consiliile ei, programele, sunt în mâinile noastre. Cele mai modeste manuale de clasă primară, ca şi la Şcoala Normală Superioară ca şi la Şcoala Politehnică, oamenii noştri controlează totul şi hotărăsc despre toate. O mare parte din editori, care publică cărţi şcolare, sunt evrei; iar profesorii indigeni care sunt în solda lor, trebuie să se poarte după gândirea noastră. Sorbona întreagă ne este devotată. Colegiul Franţei tremură înaintea noastră.

„...Noi am curăţit istoria Franţei de toate mândriile ei glorioase. Prin voinţa noastră, indigenii Francezi nu mai cunosc sau se leapădă de secolele din trecutul lor, care au precedat ridicarea noastră la putere. Ei cred că Franţa era înainte cufundată în barbarie, în fanatism, în robie, în mizerie, până când jidanii liberaţi s-au hotărât s-o elibereze. Istoria Franţei nu este decât istoria cuceririi de către jidani a Franţei, începând prin intervenţia lojelor masonice la finele secolului XVIII şi sfârşind în apoteoză cu secolul XX.

„...întrebaţi, la sosirea recruţilor în cazărmi, pe tinerii care, după serviciul militar, vor compune corpul electoral; ei au să spună că Ludovic XI erau toţi trai imbecili, pătimaşi şi cruzi; ei vor spune că Ioana de Arc a fost un general al lui Napoleon, ei nu vor mai şti să spună că evreii au venit din Palestina prin mahalalele jidoveşti ale oraşelor din Germania şi Rusia: căci două sute de mii de institutori, supravegheaţi de aproape, o să-i înveţe că un evrei este un normand, un provencal sau un loren de religie particulară, tot aşa de bun şi de adevărat francez ca şi autohtonii”.

Mai departe, autorul, arătând că majoritatea hotărâtoare a profesorilor de la Ecole des Hautes Etudes Sociales este compusă din jidani (pag. 7-8), continuă:

„Ei bine, noi am făcut din Sorbona un cuib jidovesc (gheto), din Universitate un cuib jidovesc, din marile şcoli ale Franţei tot atâtea cuiburi jidoveşti. La Şcoala de înalte Studii Sociale, care este un gheto, tinerii francezi din clasele de sus sau avute, învaţă a gândi, învaţă a trăi viaţa publică, învaţă a-şi mode la gândirea după gândirea evreiască, învaţă a şterge instinctele lor moştenite, în faţa voinţei evreieşti, şi se exercită a juca singurul rol ce le permitem să aibă, şi anume rolul de servitori zeloşi, de slugi desăvârşite ale lui Israel.”

Din aceste citate reiese şi puterea de care se bucură jidanii în învăţământul francez şi îndrăzneaţă falsificare, prin care modelează sau mai bine zis jidovesc spiritul francez. Aceeaşi influenţă nefastă se observă şi în alte ţări cu o înaintată cultură. Astfel Ford, în cartea sa: „Jidanul internaţional”, pag. 86, spune cum evreii atotputernici au scos din ediţiile de şcoală ale lui Shakespeare toate pasajele unde sunt descrişi jidanii în toată murdara goliciune a sufletului lor. Lipseşte deci din „Neguţătorul din Veneţia” tipul cămătarului feroce, care merge cu consecinţa (juridică) până la comiterea crimei de a tăia carne din corpul datornicului care nu poate plăti; lipseşte deci tipul clasic al lui Shylock. Tot astfel au obţinut jidanii să se scoată din biblioteca din Boston tabloul lui Sargent, care reprezenta o sinagogă în ruine.

Cum se manifestă aceleaşi tendinţe de a jidovi cultura românească? Din fericire jidanii nu au ajuns la noi să stăpânească învăţământul ca în Franţa; dar caută prin toate mijloacele să-şi atragă simpatiile tineretului, cum a . făcut Banca Marmorosch - Blank, aducând înlesniri de trai şi studenţilor români de la Paris; caută prin toate mijloacele să atragă intelectuali, profesori universitari, academicieni, de partea lor, făcându-le reclama care satisface vanitatea dar adoarme conştiinţa de român, punându-i în consiliile de administraţie ale diferitelor bănci şi mai ales la societatea aşa zisă „Cultura Naţională” finanţată de Blank, a pornit şi ideea de a se scrie o - monografie

despre toate oraşele din România Mare. înţelegeţi, iubite cititor, în ce sens: Cu aceleaşi tendinţe de falsificare, pe care e mărturiseşte , Isak Blumchen pentru Franţa, şi cum ne-a dat o dovadă recentă jidanul român Iosef Bercovitz, scriind teza lui de doctorat în Drept, intitulată „Chestiunea Israeliţilor în România”, Paris, 1923. Aici autorul a reuşit, prin falsificarea istoriei, să facă pe francezi a crede că jidanii din România constituie elementul autohton, care a trăit din negura vremurilor alături de urmaşii coloniştilor lui Traian.

Din aceste fapte şi din mărturisirile lor proprii, aşa cum sunt cuprinse în Protocoale, rezultă tot mai limpede că chestiunea evreiască nu are numai un caracter economic, ci era şi o latură culturală. Dacă nu luăm măsuri contra tendinţelor ascunse de iudaizare, susţinute de aurul jidovesc, şi contra numărului crescând de evrei în şcolile noastre; dacă nu punem în faţa puhoiului evreiesc, care ne-a năpădit toate şcolile, un zăgaz puternic, prin „numerus clausus”[4] , vom ajunge cu trup şi suflet slugă jidanilor.

Cum vor face educaţia politică a poporului când vor veni la putere? Astăzi jidanii fac pe fiecare nepregătit să creadă că este capabil şi deci are dreptul să ţină frânele cârmuirii. Sub regimul lor, ei mărturisesc că. vor şterge orice urmă de democraţie şi libertate, că vor împărţi poporul în categorii sociale după principiul diviziunii muncii, că fiecărei categorii i se va da o învăţătură specială şi limitată, că nu se va permite trecerea individului dintr-o categorie într-alta. Orice învăţământ care poate dezvolta facultatea de a generaliza, de a vedea lucrurile în întregul lor, atare învăţământ va fi desfiinţat, pentru a nu învăţa pe creştin să gândească mai departe. A generaliza este o ocupaţiune a omului politic şi cum politica va fi rezervată numai înţelepţilor Sionului, cultivaţi la o şcoală savantă şi secretă, orice învăţământ spre generalizare va fi strict interzis. Creştinii, îngrădiţi ca vitele în clase sociale pe veci închise, vor forma turma veşnic condusă de jidani.

CAPITOLUL XVII

Conţinut: Baroul. Înrâurirea preoţilor creştini. Libertatea conştiinţei. Regele jidanilor patriarh şi papă. Mijloace de luptă împotriva Bisericii de astăzi. Problemele presei contemporane. Organizarea poliţiei. Poliţia voluntară. Spionajul după modelul aceluia al societăţii jidoveşti. Abuzurile de putere.

Baroul, cariera de avocat, dă naştere la oameni reci, cruzi, încăpăţânaţi, fără principii, care stau la orice prilej pe un teren impersonal, pur legal. Sunt obişnuiţi a suci toate lucrurile în folosul apărării, iar nu în acela al binelui social. De obicei ei nu refuză nici o apărare, se străduiesc să obţină achitarea cu orice preţ, agâţându-se de subtilităţile jurisprudenţei: prin aceasta demoralizează tribunalul. Iată de ce, nepermiţând această profesiune decât în limite strâmte, vom face din membrii ei funcţionari executivi. Avocaţii, ca şi judecătorii, vor fi lipsiţi de dreptul de a comunica cu pârâţii; ei vor primi cauzele de la tribunal, le vor cerceta după memoriile şi documentele rapoartelor judecătoreşti, şi îşi vor apăra clienţii după interogarea lor în faţa tribunalului, odată ce faptele au fost limpezite. Vor primi onorarii independente de calitatea apărării. în acest chip vom avea o apărare cinstită şi imparţială, călăuzită nu de interes, ci de convingere. Aceasta va face să înceteze, între altele, corupţia actuală a asesorilor (judecători), care vor înceta de a mai scăpa de pedeapsă pe aceia care îi plătesc.

Ne-am îngrijit deja să discreditam clasa preoţilor creştini şi să le dezorganizăm astfel misiunea, care ne-ar putea astăzi stânjeni mult, înrâurirea ei asupra poporului scade din zi în zi. Astăzi libertatea conştiinţei e pretutindeni proclamată. Prin urmare nu mai e decât un anumit număr de ani care ne desparte de căderea desăvârşită a religiei creştine; celelalte religii le vom dărâma şi mai uşor, dar e încă prea devreme să vorbim despre aceasta. Vom aşeza puterea bisericească şi preoţimea, în nişte cadre atât de strâmte, încât înrâurirea lor va fi nulă faţă de aceea pe care au avut-o altădată.

Când va veni momentul de a distruge pe veşnicie curtea papală, atunci degetul unei mâini nevăzute va arăta popoarelor această curte. Dar când popoarele se vor azvârli asupra ei, noi vom apărea ca apărători ai acestei curţi,

---

[4] Aceste două cuvinte „numerus clausus”, au apărut la noi odată cu mişcarea de apărare naţională, a tuturor studenţilor romani, din anii 1922-1923. Ele înseamnă „Numerus clausus” introdus încă din 1919 înUngaria, prin lege, a fost de curând introdus la mai multe şcoli superioare din Viena, în urmă, tocmai când punem cartea sub tipar, a fost primit de Comisia învăţământului din Parlamentul Poloniei. Iată ce scrie despre aceasta ziarul Journal de Pologne” din Varşovia, (reprodus de ziarul „Universul” din 28 iunie 1923). Comisia învăţământului din Dietă, a votat ieri, după o lungă luptă, legea numită „numerus clausus”, cu 16 voturi contra 13.

Reamintim în ce constă această lege. Şcolile superioare, Academii şi Universităţi, nu sunt înzestrate îndeajuns ca să poată da învăţătură tuturor acelora care o doresc, şi în fapt există facultăţi unde domină „minorităţile naţionale” şi în special evreii. Legea lui „numerus clausus” constă în a fixa ca, vor fi admişi în Universităţi şi facultăţi un număr de studenţi, provenind din minorităţile naţionale, proporţional cu procentul reprezentat de aceste minorităţi în totalul populaţiei.

pentru a nu îngădui vărsarea de sânge. Prin această diversiune vom pătrunde înăuntrul cetăţii papale, din care nu vom mai ieşi până ce nu o vom fi nimicit în întregime.
Regele jidanilor va S adevăratul papă al lumii, patriarhul bisericii internaţionale.
Dar, atâta timp cât nu vom-fi crescut tineretul în noile credinţe de tranziţie, şi apoi în a noastră, nu ne vom atinge pe faţă de Bisericile existente, ci vom lupta împotriva lor prin critică, aţâţând neînţelegerile.
În general presa noastră contemporană va dezvălui afacerile de stat, religiile, neputinţa creştinilor, şi toate acestea în termenii cei mai necinstiţi, cu scopul de a le înjosi în toate felurile, cum numai rasa noastră de geniu o ştie face.
Regimul nostru va fi apologia stăpânirii lui Vişnu, care îi serveşte de simbol; cele o sută de mâini ale noastre, vor ţine fiecare un resort al maşinii sociale. Noi vom vedea totul, fără ajutorul poliţiei oficiale, care, aşa cum am alcătuit-o noi pe seama creştinilor, împiedică vederea guvernelor de astăzi. în programul nostru, o treime a supuşilor va supraveghea pe ceilalţi numai din simţământul datoriei, pentru a servi de bună voie statul. Atunci nu va fi ruşinos să fii spion şi denunţător; dimpotrivă, va fi demn de laudă.
Agenţii noştri vor fi aleşi atât din înalta societate, cât şi din clasele de jos, din mijlocul clasei administrative, apoi dintre N editori, tipografi, librari, funcţionari comerciali, lucrători etc...
Această poliţie lipsită de drepturi, neautorizată de a acţiona prin ea însăşi, şi prin urmare fără putere, nu va face altceva decât să dovedească şi să denunţe; verificarea mărturisirilor şi arestările vor depinde de un grup responsabil de controlori ai afacerilor poliţiei; iar arestările însăşi vor fi făcute de corpul jandarmilor şi al poliţiei municipale.
Acela care nu-şi va fi făcut raportul asupra celor auzite şi văzute de el în legătură cu chestiunile de politică, va fi considerat tot atât de vinovat de tăinuire şi complicitate, ca şi cum ar fi săvârşit el însuşi aceste două crime.
După cum astăzi fraţii noştri sunt obligaţi, sub propria lor responsabilitate, să-şi denunţe comunităţii pe renegaţii lor, sau pe persoanele care întreprind ceva împotriva comunităţii, - tot astfel, în regatul nostru universal, va fi obligatoriu pentru toţi supuşii noştri să servească Statului în acest fel.
O asemenea organizaţie va înlătura abuzurile puterii, ale corupţiei, şi tot ceea ce sfaturile şi teoriile noastre asupra drepturilor supraomeneşti au introdus în obiceiurile creştinilor... Dar cum am fi putut ajunge pe altă cale la înmulţirea cauzelor de dezordine în administraţia lor? Prin ce alte măsuri?... Unul dintre cele mai importante mijloace de felul acesta, sunt agenţii însărcinaţi cu restabilirea ordinei. Acestora li se va lăsa putinţa de a-şi arăta şi desfăşura capriciile şi pornirile lor rele, de a abuza de putere şi mai ales de a primi mită.

COMENTARII LA CAPITOLUL XVII

În acest protocol, autorul jidan arată cum trebuie dărâmate două instituţii pe care se reazemă întreaga societate creştină: Justiţia şi Biserica.
Cum la împărţirea dreptăţii, alături de judecători, contribuie într-o largă măsură şi avocaţii, cum aceştia interpretează legile, sau cel puţin prin pledoariile lor ajută pe magistraţi a găsi cea mai potrivită soluţie în procesele mai grele; asupra acestui preţios auxiliar al Justiţiei îşi îndreaptă privirea scrutătoare jidanul dizolvant. Instituţia avocaturii, ca auxiliar al Justiţiei, trebuie pervertită prin rea credinţă, prin apărarea fără scrupul a oricărei cauze, prin stimularea acelei ambiţii de avocat, care-l împinge pe acesta să câştige cauze mai ales nedrepte. Prin atari mijloace prestigiul Justiţiei scade, lumea îşi pierde încrederea în triumful dreptăţii. Acolo trebuie să ajungă creştinii.
Acesta este planul depărtat al lui Israel. De aceea vedem tot mai mulţi jidani înscriindu-se în barourile noastre. Când vor pătrunde şi în magistratură, nu ca să câştige bani, ca în avocatură, ci că să exercite puterea cum fac astăzi în Statele-Unite, atunci Justiţia se va prăbuşi prin aceşti agenţi ai Sionului, care lucrează conform planului general de distrugere, expus în Protocoale.
Din cele expuse până aici, rezultă clar, că politica jidănească caută să dărâme în societatea creştină principiul autorităţii. Odată dărâmată această putere, uşor se va clădi pe ruinele ei Statul lui Israel.
Autoritatea are două laturi: una politică, alta religioasă-morală.

I. Având înaintea ochilor. aceste două fortăreţe, întemeietorul Alianţei Israelite Universale, jidanul Cremieux, fost Ministru de Justiţie în Franţa, spunea în „Apelul” său din 1860, că trebuie distrusă puterea Monarhilor şi a Papilor.
Cum se distruge autoritatea politică, am văzut din metodele recomandate în Protocoale. Care este rezultatul? Ni-l dezvăluie în toată întinderea lui, sfârşitul războiului mondial. Trei mari împărăţii: Rusia, Germania şi Austro-Ungaria, au dispărut din Europa. Că sfărâmarea monarhiei habsburgice a venit în profitul neamului românesc, aceasta ne bucură din suflet pe toţi românii; dar nu se poate tăgădui că dispariţia Austro-Ungariei ca putere .monarhică intră in planul jidovesc, cu atât mai mult că s-a slăbit prin aceasta influenţa catolicismului în Europa Centrală. Că la surparea celor trei împărăţii a fost şi o mână jidovească de dedesubt, ne-o dovedesc faptele care au urmat: în Rusia s-a instalat bolşevismul, care este opera jidanilor; în Germania s-au ridicat la putere jidanii: dovadă manifestaţiile de antisemitism conduse de unul din cei mai mari generali ai timpului, de mareşalul Ludendorff; de asemenea e o dovadă asasinarea lui Rathen? Jidan atotputernic în viaţa economică a Germaniei, fost ministru de finanţe, când se discută chestiunea reparaţiunilor în conferinţa de la Genova; altă dovadă de influenţă jidovească în Germania, lat-o: Jidanul Hugo Preuss este autorul Constituţiei germane votată în 1919, când Germania zăcea la pământ, zdrobită prin victoria aliaţilor. În Austro-Ungaria, după războiul mondial nu s-a putut înălţa puterea iudaismului, pentru că din monarhia habsburgică nu au mai rămas decât două modeste frânturi. Ba chiar în una din acele frânturi, redusă la justa măsură istorică, Ungaria, a izbucnit bolşevismul inaugurat de Bela Kuhn, care nu este altul decât un Kohen jidan curat.
Pentru dărâmarea autorităţii politice şi în celelalte ţări, lucrează evreii pe ascuns,după metodele maestrului din Protocoale, tot aşa cum lucrează şi în România, întregită: prin presa jidovită; prin întreţinerea ţărănismului anarhic; prin atentate teroriste, prin atacuri tâlhăreşti zilnice, însoţite de victime, funcţionari români, aşa cum le-a dezvăluit Ministrul de Interne.
Toate aceste manifestări nu sunt decât punerea în practică a doctrinei din Protocoale. O mână ascunsă le conduce.
II. Mai greu de distrus este autoritatea Bisericii creştine. Aici acţiunea corozivă merge mai încet: nu prin mijloace făţişe, violente, ci prin propagandă discretă, pornită de la Direcţia ocultă a lojelor francmasonice. De acolo se îndreaptă atacul distrugător, după cum a recunoscut însuşi Papa Leon XIII în scrisoarea trimisă lui Paul Rosen, (publicată în Anexa acestei cărţi).
Spre a convinge cititorii de acest adevăr, reproducem părţi din instrucţiunile date de Garibaldi, în 1860, de către Direcţia supremă a francmasoneriei, cu privire la purtarea acestui membru faţă de Biserică în general. Iată câteva fragmente luate din instrucţiunile publicate în întregime la sfârşitul acestei cărţi:
„Clericalii (adică preoţimea), infamii ucigaşi ai omenirii, opun, precum vezi, frate, Virtuţii noastre, Moralei noastre, Autorităţii noastre —, Proprietatea lor, Religia lor, Autoritatea lor, şi tocmai contra acestor trei duşmani de moarte ai francmasoneriei vei avea să lupţi de acum înainte ca şef de armată (în organizaţia francmasonă).
„...Din aceşti trei inamici infami, Religia trebuie să fie ţinta permanentă a atacurilor tale ucigătoare; pentru că un popor niciodată nu a supravieţuit Religiei lui; pentru că distrugând Religia lui vom avea ca pradă în mâinile noastre şi Legea (ordinea de drept) şi Proprietatea; pentru că stabilind asupra acestor asasini (preoţimea) religia masonică, noi vom fi regenerat actuala societate.
„...Te vei sili, frate, să aduci la organizaţia noastră cel mai mare număr de elemente duşmănoase Bisericii, duşmănoase ideilor şi instituţiilor creştine, pe toţi revoltaţii contra Bisericii, care ne este vrăjmaşă, pe toţi necredincioşii de toate felurile”.
Spre a atinge scopul, adică distrugerea Bisericii şi a moralei creştine, Garibaldi, francmasonul, primeşte următoarea instrucţiune în ce priveşte calitatea oamenilor de care se va servi:
„Te vei sili să faci loc în organizaţia noastră tuturor ambiţioşilor care ţin să ajungă la onoruri şi putere, tuturor declasaţilor şi secăturilor care umblă după o poziţie socială, tuturor oamenilor de petreceri şi bonvivanţilor, lacomi de bucurii materiale, negustorilor şi industriaşilor setoşi de câştig, literaţilor savanţilor însetaţi de renume.
Şi pentru că francmasoneria are o politică ce nu cunoaşte hotare, instrucţia dată neofitului Garibaldi, continuă precum urmează:
„Sileşte-te să atragi în organizaţia francmasonică oamenii inteligenţi şi influenţi din fiecare ţară, studiază-i, ghiceşte-le tendinţele şi înclinările lor.
Arată-ni-i nouă, noi îi vom face să ajungă şi să aibă succese, după ce vom fi pus stăpânire pe inteligenţa lor, pe voinţa şi libertatea lor, pentru a dispune de ei după placul nostru.”

Când ne gândim la efectul acestei politici, şi ne îndreptăm ochii către situaţia din ţara noastră, ne putem explica uşor pentru ce atâţia ambiţioşi, atâţia vanitoşi, atâţia arivişti, fac pe indiferenţii, pe umanitariştii, sau sunt chiar filosemiţi în lupta începută de întreaga suflare românească contra jidanilor cotropitori. Ei sunt sau interesaţi să tacă, aşteptând să fie ridicaţi de subsuoară la situaţii pe care nu le merită; sau sunt de-a dreptul plătiţi de aurul jidănesc.
În afară de mâna ascunsă a francmasoneriei, jidanii se servesc în acţiunea lor de distrugerea principiului autorităţii, de forţa impunătoare a presei, criticând şi ponegrind tot ce este instituţie creştină. Mărturiseşte însuşi autorul Protocoalelor: „în genere, presa noastră contemporană va dezvălui afacerile de Stat, religinile, neputinţa creştinilor, şi toate acestea în termenii cei mai necinstiţi, cu scopul de a le înjosi în toate felurile, aşa cum numai rasa noastră de geniu o ştie face”, (cap. XVII).
Până să-şi întroneze Israel domnia-i necontestată, deocamdată conducerea jidovească secretă caută să arunce asupra ţărilor vizate, mase compacte de populaţie jidovească. Cum? Prin două mijloace:
Prin organizaţia lor secretă şi prin stăpânirea poliţiei din ţările respective.
În ce priveşte primul mijloc, iată ce scrie Henry Ford în cartea lui „Der internaţionale Jude” („Jidanul internaţional”), traducerea germană, voi. II, pag. 31-32:
„Nici un guvern din lume, nici puterea vreunei Biserici nu ar putea să strămute un sfert de milion, o jumătate de milion, un milion întreg de oameni dintr-o parte a Pământului în altă parte, cum face un general cu armatele lui. Numai jidanii pol să facă aceasta; pentru ei nu este decât o chestie de tonaj. Din Polonia se pregăteşte acum. o strămutare de populaţie evreiască către Apus. O parte din această masă de oameni este direct îndreptată spre America de Sud; altă parte va fi puţin aclimatizată în Statele Unite şi apoi va fi transportată în vapoare către Sudul Americii”.
În ce priveşte imigraţia în Statele Unite, aceasta se face aşa încât guvernul nu o poate controla, şi populaţia creşte cu jidanii din toată lumea, fără ca guvernul să voiască şi să poată opri acest val otrăvitor al vieţii americane. În această privinţă Ford, în cartea mai sus citată, la pag. 9, scrie: „Câţi jidani sunt în Statele Unite? Nimeni nu ştie. Cifrele adevărate sunt cunoscute numai de autorităţile jidoveşti. Guvernul Statelor Unite poate să facă statistici aproape asupra a tot ce priveşte populaţia. Dar, imediat ce încearcă să stabilească sistematic numărul jidanilor care imigrează şi al acelora care locuiesc de mai multă vreme în ţară, atunci intervine celălalt guvern, jidovesc, din Washington, împiedică o asemenea lucrare. Aceasta se întâmplă de vreo câţiva de ani încoace; până acum celălalt guvern, jidovesc, s-a arătat mult mai tare decât guvernul oficial”.
Ce fac aceşti jidani? Ford, la pag. 10, răspunde: „Ei sunt, în Statele Unite, conducătorii organizaţiilor de lucrători, care se închină la steagul roşu şi cântă internaţionala comunistă”.

CAPITOLUL XVIII

Conţinut: Măsuri de siguranţă. Supravegherea conspiratorilor. O pază pe faţă ruinează puterea. Paza regelui jidanilor. Prestigiul mistic al puterii. Arestarea la cea dintâi bănuială.

Când vom simţi necesitatea de a întări măsurile de apărare poliţienească, (care ruinează atât de repede prestigiul puterii), vom pune la cale dezordini fără nici un rost, manifestaţii de nemulţumire aţâţate de către buni oratori. Cei ce vor nutri aceleaşi simţăminte ca şi noi, se vor alătura lor. Acestea ne vor servi de motiv pentru a pune la cale percheziţii şi supravegheri, făcute de către agenţii pe care îi avem în poliţia creştină.
Cum cea mai mare parte dintre conspiratori lucrează din dragoste pentru artă, din dragoste pentru flecarii, noi nu-i vom tulbura înainte de a înfăptui ceva din planul lor; ne vom mulţumi de a introduce în mijlocul lor elemente de supraveghere... Nu trebuie să uităm că prestigiul puterii scade, dacă se descoperă adesea comploturi împotriva sa: aceasta atrage după sine o mărturisire a neputinţei sale, sau, ceea ce e şi mai rău, a nedreptăţii propriei sale cauze. Voi ştiţi prea bine că noi am nimicit prestigiul, bunul nume al domnitorilor creştini, prin dese atentate puse la. cale de către agenţii noştri, miei orbi din turma noastră; e foarte uşor, cu ajutorul câtorva fraze liberale, să împingi pe creştini la crimă, cu condiţia numai să-i dai o culoare politică. îi vom sili pe conducători să-şi recunoască neputinţa prin măsurile de siguranţa luate pe faţă, iar cu acest mijloc vom izbuti să ruinăm prestigiul puterii.

Guvernul nostru va fi apărat de către o gardă aproape nevăzută, deoarece noi nu îngăduim nici măcar gândul că ar ' putea exista împotriva lui vreo uneltire, contra căreia n-ar fi în stare să lupte şi care să-1 silească să se ascundă.
Dacă am îngădui acest gând, cum au făcut-o şi o fac încă creştinii, am iscăli o sentinţă de moarte; dacă nu însăşi aceea a suveranului nostru, atunci cel puţin aceea a dinastiei sale dintr-un viitor apropiat.
După aparenţele strict observate, guvernământul nostru nu se va folosi de puterea sa decât în vederea binelui poporului, iar nicidecum pentru foloasele lui personale ori dinastice. Iată de ce, observând această înscenare, puterea lui va fi respectată şi păzită chiar de către supuşii săi; va fi adorat de către poporul care va avea credinţa că bunăstarea fiecărui cetăţean depinde de el, căci de el va depinde ordinea din economia socială
A-l păzi pe rege pe faţă, înseamnă a recunoaşte slăbiciunea organizaţiei guvernamentale.
Regele nostru, când va fi în mijlocul poporului, va fi totdeauna înconjurat de o ceată de bărbaţi şi femei care vor fi luaţi drept nişte simpli curioşi, ocupând, ca din întâmplare, primele rânduri din jurul său, şi care vor împiedica şi potoli rândurile celor din urmă, ca pentru a face să se respecte ordinea cuvenită. Prin aceasta vor da o pildă de stăpânire de sine. Dacă se va găsi în popor vreunul care se sileşte să aducă regelui o jalbă, deschizându-şi un drum prin mulţime, primele rânduri vor trebui să primească această plângere şi, sub ochii celor ce-au adus-o, s-o dea regelui, pentru că toţi să ştie că ceea ce i se adresează ajunge la destinaţie, şi că există prin urmare un control făcut de însuşi regele. Aureola puterii pretinde ca poporul să-şi poată zice: „Dacă ar şti regele", sau „Regele o va şti".
Înfiinţând garda de pază oficială, dispare prestigiul mistic al puterii; fiecare om îndrăzneţ, va crede că e temut şi că e stăpân pe această putere, peste a cărei pază el se crede în stare de a trece; uneltitorul, cunoscându-şi forţa şi dibăcia, pândeşte prilejul de a săvârşi un atentat împotriva acestei puteri. Cu toate că noi nu propovăduim printre creştini asemenea fapte totuşi vedem la ce rezultate au dus măsurile de apărare luate în văzul tuturor!...
Vom aresta pe criminali la cea dintâi bănuială, mai mult ori mai puţin fondată: teama de a ne înşela nu poate fi un motiv pentru a da putinţa de a fugi oamenilor bănuiţi de un delict sau o crimă politică, faţă de care vom fi cu adevărat nemiloşi. Dacă în crimele obişnuite s-ar mai putea, forţând puţin înţelesul lucrurilor, să se admită cercetarea motivelor care au împins la săvârşirea lor, - nu poate fi în schimb nici un fel de îngăduinţă pentru persoanele care se ocupă de chestiuni pe care nimeni, afară de guvern, nu le poate înţelege câtuşi de puţin. Chiar mai mult: adevărata politică nu sunt capabile de a se înţelege toate guvernele.

COMENTARII LA CAPITOLUL XVIII

În acest Protocol autorul se ocupă cu organizarea puterii regale în Statul universal al lui Israel, şi face o critică regimului creştin actual, în ce priveşte poliţia. El mărturiseşte cum îh prezent jidanii, prin organizaţia lor ocultă şi o corupţie sistematică, au ajuns de fapt stăpânii poliţiei în toate ţările creştine, cum o mânuiesc cu aşa dibăcie, încât guvernanţii nu mai văd nimic din realitate, cum au ca „servitori ai lor în poliţie, elemente creştine". Numai prin această tactică se explică faptul că în Statele Unite se revarsă o tot mai îngrozitoare masă de jidani, veniţi din Polonia, deşi ordonanţe ale poliţiei oficiale americane caută să împiedice imigraţia. In zadar luptă oficialitatea. O mână, ascunsă îi transportă din Europa, îi susţine cu bani, îi strecoară pe furiş în teritoriul şi cetăţenia americană, spre marea îngrijorare a adevăraţilor Americani[5]. Acelaşi fapt se petrece pe o scară tot mai întinsă şi în România, prin lipsa de prevedere a oamenilor noştri politici şi prin venalitatea funcţionarilor noştri administrativi[6] .
Având în mână poliţia, jidanii o întrebuinţează după cum le dictează interesele exclusive ale politicii lor de rasă. Căutând să clatine sau să dărâme din temelii - după situaţia locală - prestigiul autorităţii creştine, ei organizează atentate, servindu-se de creştini ca instrumente de executare,după cum mărturiseşte autorul Protocoalelor: „Voi ştiţi

---

[5] Vezi: Ford, „Der Internationale Jude", partea II, pag. 132: „Când s-a adus înaintea Congresului legea privitoare la imigraţie, o zdrobitoare majoritate a fost pentru restricţiile cuprinse în proiect. Congresul a luat o hotărâre având în vedere situaţia de fapt şi călăuzit de consideraţii patriotice Abia s-a luat hotărârea, si imediat s-au încălzit sârmele telegrafice de protestele jidoveşti şi s-au umplut trenurile către Washington cu agenţii jidani"... Cuvântul jidan" a fost scos din lege şi astfel scopul urmărit de leguitor a fost zădărnicit. „Nimeni afară de jidani nu mai protestase". Aceeaşi influenţă nefastă a jidanilor s-a manifestat şi la denunţarea convenţiei comerciale cu Rusia (vezi încheierea de la finele acestei cărţi). Ford urmează: „iată două dovezi de o putere enormă şi o hotărâre fără nici un scrupul, care fără să ţină seama de urmări pentru ţara noastră, s-a dezvăluit în ochii întregii lumi americane".

[6] Aceluia care se îndoieşte de exactitatea acestei afirmaţii, îi amintim următoarea apreciere a marelui român, care a fost Costache Negri: Jidovimea, adică a şaptea parte din populaţia noastră totală, este cea mai tristă lepră cu care ne-a osândit slăbiciunea, neprevederea şi venalitatea noastră". Cf. Iorga,"Istoria evreilor în ţările noastre", din 1913, pag. 39.

prea bine că noi am nimici prestigiul, bunul nume, al domnitorilor creştini, prin dese atentate puse la cale de către agenţii noştri, miei orbi din turma noastră; e foarte uşor,cu ajutorul câtorva fraze liberale, să împingi pe creştini la crimă,cu condiţia numai să-i dai o culoare politică". Rugăm pe cititor să compare textul citat cu următorul fragment, luat din cartea „Le droit de la rase superieure", a lui Isak Blumchen pag. 44, care fragment pune în adevărata lumină cruzimea distructivă a Jidanilor din cele mai vechi timpuri, până când au uzurpat puterea în Rusia, unde se poartă cu aceeaşi ură neîmpăcată împotriva a tot ce nu este jidan, cum o simţeau şi pe vremea lui Moise:
„Noi suntem poporul ales.
Căci este scris în tratatul Hid: „Dumnezeu a dat Jidanilor puterea asupra bogăţiilor şi asupra vieţii tuturor popoarelor". Domnul ne-a dat pe mana noastră viaţa Filistenilor, a Amaleciţilor, a Madianiţilor, a Amoniţilor, a Moabiţilor, a acelor din Beihel şi a acelora din Robba şi a acelora din Galgata. Noi i-am exterminat; noi i-am sugrumat, noi i-am răstignit pe cruce, noi i-am spânzurat, noi i-am tăiat în bucăţi, noi i-am ars de vii în statui de aramă, noi i-am sfârtecat de vii cu ferăstraie şi grape de fier". (Pentateuh. Cartea Regilor).
Domnul ne-a dat pe mână viaţa Ţarilor, a marilor duci, a guvernatorilor, a generalilor din Rusia, şi noi facem cu ei în mod continuu un mare masacru.
Aşa scria jidanul la 1914; toată lumea ştie cum se poartă jidanii, ca bolşevici ajunşi la putere, de la 1917 înainte...

CAPITOLUL XIX

Conţinut: Dreptul de a prezenta cereri şi proiecte. Uneltirile revoluţionare. Crimele politice judecate de către tribunale. Reclama pentru crimele politice.

Dacă noi nu îngăduim ca fiecare să se ocupe direct de politică, vom încuraja în schimb orice raport, orice cerere care ar ruga guvernul să îmbunătăţească starea poporului: aceasta ne va permite să vedem lipsurile şi închipuirile supuşilor noştri, cărora le vom răspunde fie cu îndeplinirea cererilor făcute, fie cu o respingere bine cugetată, care va dovedi greşeala de judecată a celor ce le-au alcătuit.
Uneltirile răzvrătitoare nu sunt altceva decât lătratul unui căţeluş împotriva unui elefant. Pentru un guvern bine organizat nu din punct de vedere poliţienesc, ci social, lătratul acestui căţeluş n-are însemnătate şi se produce numai pentru că dobitocul nu-şi cunoaşte locul şi însemnătatea lui. Va fi de-ajuns să se dovedească, printr-un bun exemplu, importanţa unuia şi a celuilalt, pentru că aceşti căţei să înceteze de a mai lătra şi să înceapă să dea din coadă de îndată ce zăresc elefantul.
Pentru a răpi crimei politice faima ei de faptă vitejească, o vom pune înaintea judecătorilor pe aceeaşi treaptă cu furtul, omorul şi orice altă nelegiuire mârşavă şi josnică. Atunci opinia publică va confunda în gândul, ei* această categorie de crime cu ruşinea tuturor celorlalte, şi le va privi cu acelaşi dispreţ. Noi ne-am propus (şi cred că am izbutit) să împiedicăm pe creştini de a lupta în acest fel împotriva uneltirilor răzvrătitoare.
În acest scop, prin presă, în cuvântările noastre publicate în manuale de istorie bine alcătuite, am făcut reclamă pentru aşa zisa jertfire de sine făcută de către cei răzvrătiţi în vederea binelui obştesc. Aceasta reclamă a mărit numărul liberalilor şi a aruncat mii de creştini în rândurile turmei noastre.

COMENTARII LA CAPITOLUL XIX

Acest capitol dovedeşte odată mai mult făţărnicia jidanilor şi atitudinea ce şi-au fixat câtă vreme nu au ajuns la putere.
Pe când în statele creştine actuale, ei sunt liberali, progresişti, radicali, socialişti, comunişti, anarhişti; în organizaţiile lor proprii, curat şi exclusiv jidoveşti, sunt cei mai habotnici conservatori. Ei înţeleg să aţâţe, să întreţină veşnic aprinsă lupta între partidele creştine dintr-o ţară, pentru că din neînţelegere răsare slăbiciunea, şi slăbiciunea este gunoiul unde creşte mai uşor ciuperca iudaismului. Dar, în Statul viitor al lui Israel aşa ceva nu va mai fi admis, pentru că politica va fi ocupaţia câtorva aleşi şi din vreme iniţiaţi, pe când restul populaţiei va forma

turma supuşilor, precum o defineşte un jurnal italian, pornit să distrugă, la placul Evreilor, autoritatea spirituală a Bisericii creştine: „Poporul este măgarul util, docil şi bastonat”.
În Statul lui Israel, se va şterge din concepţia supuşilor noţiunea crimei politice. In Dreptul Public creştin actual, crima curent politică nu are o notă infamantă pentru autor; pentru că porneşte dintr-o convingere politică, deosebită de a guvernanţilor, se poate scuza prin motive de înalt altruism întru atingerea unui grad mai ridicat de progres social sau politic De aceea judecata unor asemenea fapte se va face cu indulgenţa cuvenită.
Întemeindu-se pe atari consideraţii, jidanii, prin presa lor naţională sau prin cea jidovită, exploatează circumstanţele atenuante ale crimei, le dau proporţii covârşitoare, denaturează faptul, şi dintr-un vinovat fac un martir. Astfel înţeleg să inducă în eroare opinia publică, să-i falsifice judecata, să-i imprime un mod de a gândi şi simţi, care convine exclusiv planului lor depărtat, dezvăluit în Protocoale.
Ţinta este una şi aceeaşi, numai mijloacele diferă: destrămarea coeziunii sociale creştine şi răspândirea unei dezorientări generale. Dar sub regimul lor politic, aşa cum speră ei să conducă lumea sub domnia lui Israel[7] tot astfel vor glorifica crima politică, tot astfel vor crea martiri din criminali? Vor avea aceleaşi accente de compătimire făţarnică, vor vorbi tot aşa în numele umanităţii, vor căuta să cucerească prin falsificare abilă simpatiile publicului pentru criminal, cum a făcut presa jidovească şi jidovită de la noi în favoarea jidanului Max Goldstein, atentatorul de la Senat, ori a lui N.D. Cocea, ziaristul cumpărat de jidani pentru a batjocori familia noastră regală? Nu! Atare atitudine este bună numai în statele creştine; asemenea reclamă se face numai spre a întrebuinţa cât m,ai mulţi creştini naivi şi necunoscători, ca instrumente, cu care Iuda dărâmă zilnic din edificiul organizaţii nejidăneşti.
În Statul lui Israel vor face tocmai contrariul: vor asimila crima politică cu crimele obişnuite, de drept comun, după cum mărturiseşte maestrul jidov în acest Protocol.

CAPITOLUL XX

Conţinut: Programul financiar. Impozitul progresiv. Percepţiunea progresivă în timbre. Casa de fonduri a hârtiilor de valoare şi stagnarea banilor. Curtea de Conturi. Desfiinţarea formalităţilor de reprezentare. Stagnarea capitalurilor. Emisiunea banilor. Schimbul aurului. Schimbul costului muncii Bugetul. împrumuturile Statului. Seria de hârtii cu interese de 1%. Hârtiile industriale. Conducătorii creştinilor: favoriţii? Agenţii francmasonilo.

Astăzi vom vorbi despre programul financiar pe care l-am păstrat pentru sfârşitul raportului meu, ca fiind punctul cel mai greu, culminant şi hotărâtor al planurilor noastre, începând să vă vorbesc despre el, vă voi aduce aminte ceea ce v-am mai spus odată, sub formă de aluzie, că suma actelor noastre se rezolvă printr-o chestiune de cifre.
Când vom pune mâna pe putere, guvernul nostru absolut se va feri, în interesul său propriu, de a încărca prea mult masele poporului cu dări; el nu-şi va uita de rolul său de părinte şi apărător. Dar, cum organizaţia guvernamentală costă scump, va trebui totuşi să găsim mijloacele trebuincioase. Iată de ce trebuie pregătit echilibrul financiar cu o deosebită grijă.
În guvernământul nostru, regele va avea ficţiunea legală a proprietăţii legale a tot ceea ce se găseşte în statul său (lucru uşor de înfăptuit): el va putea deci recurge la confiscarea legală a tuturor sumelor de bani pe care le va crede necesare pentru a regulariza circulaţia bănească a statului. Se vede din acestea că impunerea va trebui să consiste mai întâi dintr-un impozit progresiv asupra proprietăţii. In acest fel, impozitele vor fi încasate fără greutate şi fără a ruina pe cetăţeni, într-o proporţie la sută relativă cu posesiunea. Cei bogaţi trebuie să înţeleagă că datoria lor este de a pune o parte din belşugul lor, la dispoziţia statului, de vreme ce acesta le garantează siguranţa asupra restului şi dreptul unui câştig cinstit, - zic al unui câştig cinstit, deoarece controlul asupra proprietăţii va înlătura un jaf legal.
Această reformă socială trebuie să pornească de sus, deoarece i-a sosit vremea şi e necesară, ca o garanţie a păcii. Impozitul asupra omului sărac, e o sămânţa de revoluţie şi e dăunătoare statului, care pierde venituri mari pentru a alerga după câştiguri mici. Afară de aceea, impozitul asupra capitaliştilor va micşora creşterea bogăţiilor

[7] În Protocolul XXI întâlnim aceasta afirmaţie: „Când ne vom urca pe tronai lumii...” (pag. 173).

persoanelor particulare, în mâinile cărora le-am îngrămădit astăzi pentru a contrabalansa forţa guvernamentală a creştinilor, adică finanţele statelor.
Un impozit progresiv va aduce un venit cu mult mai mare decât impozitul proporţional de astăzi, care nu ne foloseşte decât la provocarea de tulburări şi de nemulţumiri printre creştini.
Puterea pe care se va sprijini regele nostru, va consta în echilibru] şi garanţia păcii. Capitaliştii trebuie să jertfească o mică parte din veniturile lor, pentru a asigura funcţionarea maşinilor guvernamentale. Lipsurile statului trebuie acoperite de către aceia cărora bogăţiile lor le îngăduie s-o facă fără greutate.
Această măsură va nimici ura celui sărac împotriva bogatului, în care el va vedea o putere financiară folositoare statului un sprijinitor al păcii şi al bunăstări. Pentru ca bogaţii care vor trebui să facă aceste plăţi noi, să nu fie prea nemulţumiţi, li se va da câte o dare de seamă asupra destinaţiei acestor sume, afară, bineînţeles, de sumele care vor fi împărţite pentru trebuinţele tronului şi ale aşezămintelor administrative.
Domnitorul nu va avea proprietăţi personale, de vreme ce toată averea din stat e a lui; dacă nu, una ar contrazice pe cealaltă: veniturile personale ar anula dreptul de proprietate asupra posesiunilor tuturor. Rudele persoanei domnitoare, în afară de moştenitorii săi, care sunt şi ei întreţinuţi pe cheltuiala statului, trebuie să se aşeze în rândurile simplilor servitori ai statului, sau să lucreze pentru a câştiga dreptul de proprietate: prilejul de a face parte din familia regală nu trebuie să servească de pretext pentru a jefui visteria.
Cumpărarea unei proprietăţi, primirea unei moşteniri, vor fi impuse cu un drept de timbru progresiv. Transmiterea unei proprietăţi în bani sau în alte, nedeclarată pentru acest drept de timbru, care trebuie să fie nominal, va fi îngreunată de o impunere de atâta la sută în socoteala vechiului proprietar, începând de la data transmiterii până în ziua descoperirii fraudei. Titlurile de transmitere vor trebui să fie prezentate în fiecare săptămână la visteria din localitate, cu indicarea pronumelui, a numelui de familie şi a domiciliului vechiului şi noului proprietar. Această înregistrare nu va fi impusă decât cu începere de la o anumită sumă fixă, depăşind cheltuielile normale de cumpărare şi vânzare a lucrului, celelalte neavând a suporta decât un drept de timbru destul de mic pentru fiecare unitate.
Socotiţi cu cât vor întrece impozitele acestea veniturile de astăzi ale statelor creştine. Casa fondurilor statului va trebui să conţină un anumit capital de rezervă, iar tot ceea ce va depăşi acest capital, va trebui pus din nou în circulaţie. Se vor organiza cu aceste rezerve lucrări publice. Iniţiativa lucrărilor venind din partea statului, va lega puternic clasa muncitoare de interesele statului şi de persoanele domnitoare. O parte a acestor sume va fi întrebuinţată la acordarea de prime pentru invenţii şi producţie.
În afară de sumele fixate, nu trebuie să se reţină nici un ban în casele statului, deoarece banii sunt făcuţi pentru a circula şi orice stagnare a lor are repercusiuni primejdioase asupra funcţionării mecanismului statului, ale cărui roţi sunt meniţi a le unge încontinuu: lipsa unsorii poate opri mersul regulat al mecanismului.
Înlocuirea unei părţi a banilor cu hârtii de valoare, a produs tocmai o asemenea stagnare. Urmările acestui lucru sunt deja îndeajuns simţite.
Vom avea de asemenea şi o Curte de Conturi, la care guvernatorul nostru va găsi totdeauna o dare de seamă completă despre veniturile şi cheltuielile statului, cu excepţia contului încă neîncheiat al lunii curente şi a contului încă nepredat al lunii precedente.
Singura persoană care nu are interes de a jefui banii statului, e proprietarul lor, stăpânitorul nostru. Iată de ce, controlul său va face cu neputinţă pierderile şi risipa. Reprezentarea, care ia guvernatorului timpul scump pentru ca să-1 folosească la recepţiile pe care le cere eticheta, va fi desfiinţată, pentru ca în schimb să aibă timpul necesar de a controla şi a se gândi. Puterea lui nu va mai sta la bunul plac al favoriţilor care înconjoară tronul pentru a-i da strălucire şi pompă, şi pentru a-şi satisface interesele lor iar nu acelea ale statului.
Crizele economice ale creştinilor au fost produse de noi, cu singurul scop de a retrage banii din circulaţie. Uriaşele capitaluri stăteau pe loc, sustrăgând banii statelor care erau silite apoi să se adreseze tot la aceste capitaluri pentru a dispune iarăşi de bani. Aceste împrumuturi îngreunau finanţele statelor prin plata intereselor; ele le robeau capitalului. Concentrarea industriei în mâinile creştinilor, care au ucis mica industrie, a supt toate puterile poporului şi în aceeaşi vreme pe acelea ale statului.
Emisiunea actuală a banilor, nu corespunde în general cifrei pe care o reprezintă consumaţia tuturor locuitorilor, şi prin urmare nu poate îndestula toate trebuinţele muncitorilor. Emisiunea banilor trebuie să fie în raport cu creşterea populaţiei, şi trebuie trecuţi în această socoteală şi copiii, deoarece aceştia consumă şi costă de îndată ce se nasc.

Revizuirea emisiunilor monetare e o chestiune de căpetenie pentru toată lumea. Ştiţi prea bine că schimbul aurului a fost primejdios pentru statele care l-au primit, deoarece el nu poate îndestula consumaţia de bani, cu deosebire de când am început noi să retragem din circulaţie cât am putut mai mult aur.
Trebuie să introducem o monedă creată asupra muncii, indiferent că va fi de hârtie ori de lemn. Vom face o emisiune de bani după trebuinţele obişnuite ale fiecărui supus, mărind această cantitate la fiecare naştere şi micşorând-o la fiecare caz de moarte
Fiecare judeţ, fiecare municipiu îşi va face socoteli în acest scop. Pentru ca să nu se întâmple întârzieri la înmânarea banilor pentru trebuinţele statului, sumele şi data plăţii lor vor fi stabilite printr-un decret al guvernului; cu acest mijloc se va înlătura protectoratul ministerului de finanţe, care nu va putea favoriza o regiune în dauna alteia.
Aceste reforme plănuite de noi, le vom scoate la iveală în aşa fel, încât să nu alarmeze pe nimeni. Vom dovedi necesitatea reformelor noastre prin încurcătura la care au ajuns creştinii din pricina dezordinilor financiare de pe vremea lor. Cea dintâi dezordine, vom zice noi, constă în aceea că ei încep a stabili un simplu buget care însă creşte din an în an din motivul următor: se cheltuieşte acest buget până la jumătatea anului; se cere apoi un buget rectificat, care e risipit în trei luni, şi pe urmă trebuie să se mai ceară un buget suplimentar, iar toate acestea se sfârşesc cu un buget de lichidare. Iar cum bugetul anului viitor e stabilit după totalul bugetului general, deosebirea anuală normală e tocmai de 50%, adică bugetul se triplează la fiecare zece ani. Mulţumită unor asemenea procedee, tolerate de nepăsarea statelor creştine, casele acestora sunt totdeauna goale, împrumuturile care au urmat, au înghiţit resturile şi au împins toate statele la bancrută.
Fiecare împrumut dovedeşte slăbiciunea statului şi neînţelegerea drepturilor sale. împrumuturile, ca şi spada lui Damocles, atârnă deasupra capetelor guvernatorilor, care, în 1oc să ia ceea ce trebuie de la supuşii lor, printr-un impozit vremelnic, vin cu mâna întinsă să ceară pomană de la bancherii noştri. împrumuturile externe sunt nişte lipitori care nu pot fi dezlipite în nici un caz de pe trupul statului, dacă nu cad ele de la sine sau dacă statul nu le leapădă în mod radical. Dar statele creştine nu numai că nu şi le smulg jos, ci continuă să-şi pună altele, tot mai multe, aşa încât vor trebui să moară în urma acestor sângerări de bună voie.
Într-adevăr, ce alt înţeles să aibă oare împrumutul, şi mai ales împrumuţi extern?... împrumutul e o emitere de poliţe, din partea guvernului, conţinând o obligaţie cu un anumit procent proporţional cu suma capitalului împrumutat. Dacă împrumutul e taxat cu 5%, în douăzeci de ani statul a plătit fără nici un folos interese egale cu împrumutul, în patruzeci de ani o sumă dublă, în şaizeci de ani una triplă, iar datoria rămâne tot o datorie neplătită.
Din acestea se poate vedea că sub forma unui impozit individual, statul ia ultimii bani ai cetăţenilor săraci, pentru a-i plăti unor bogătaşi străini, de Ia care a împrumutat banii, în loc de a-şi strânge bogăţiile pentru trebuinţele sale, fără de a plăti interesele.
Atâta vreme cât împrumuturile au rămas interne, creştinii nu făceau decât să treacă banii din punga săracului în aceea a bogatului, (toţi din aceeaşi ţară). Dar de când a cumpărat pe oamenii care ne trebuiau, pentru a transpune împrumuturile pe un teren străin, de atunci toate bogăţiile statelor trec în pungile noastre şi toţi creştinii începură să ne plătească un tribut de supunere. Dacă nechibzuinţa conducătorilor creştini în ceea ce priveşte afacerile Statului, dacă corupţia miniştrilor sau nepriceperea financiară a celorlalţi conducători, au încărcat ţările lor cu datorii pe care nu le mai pot plăti caselor noastre de unde le-au împrumutat - trebuie să înţelegeţi câţi bani şi câte oboseli ne-au costat toate acestea!...
Noi nu vom lăsa ca banii să stagneze; de aceea nu vor exista obligaţiuni asupra statului, afară de o serie de obligaţiuni de 1%, pentru ca plata intereselor să nu dea putinţă, lipitorilor să stoarcă vlaga statului. Dreptul de a emite valori va fi rezervat în mod exclusiv asocierilor industriale, care vor putea plăti uşor interesele din beneficiile lor, căci statul nu scoate din banii împrumutaţi nici un câştig, din vreme ce el împrumută pentru a cheltui iar nu pentru a face operaţii productive.
Hârtiile industriale vor fi cumpărate chiar de către stat, care din tributar al impozitelor ce este astăzi, va deveni un împrumutător pentru a câştiga. O asemenea măsură va face să înceteze stagnarea banilor, parazitismul şi presa, care ne erau folositoare atât timp cât creştinii erau independenţi, dar care nu sunt de dorit sub domnia noastră.
Cât de bine se vede de aici lipsa de judecată a creierelor pur animalice ale creştinilor! Ei împrumutau de la noi cu dobânzi, fără a se gândi că vor trebui să scoată chiar aceşti bani, plus dobânzile, tot din buzunarele statului, pentru a se achita faţă de noi! Nu ar fi fost mai simplu să ia banii trebuincioşi de la contribuabilii lor?...
Din faptul că am ştiut să le prezentăm noi, (luminate, la vremea lor, de lumina experienţelor seculare pe care le-au făcut statele creştine), se vor deosebi prin limpezimea şi siguranţa lor, şi vor arăta tuturor îndeajuns folosul

schimbărilor făcute de noi. Se vor pune capăt abuzurilor, mulţumită cărora ţineam noi pe creştini în mâini, dar care nu pot fi îngăduite în regatul nostru.
Vom pune baze atât de sănătoase sistemului nostru de conturi, încât nici guvernatorul, nici cel mai mic funcţionar, nu vor putea abate vreo sumă oricât de mică de la destinaţia ei, fără să se bage în seamă, nici s-o îndrepte spre o altă destinaţie decât aceea care a fost indicată odată pentru totdeauna în planul nostru de acţiune.
Nu se poate guverna fără un plan stabilit. înşişi eroii care urmează o cale sigură, însă fără rezerve bine socotite, pier de acum. Conducătorii creştinilor, cărora le dădeam noi sfatul de a se mai odihni de grija ce le dădea conducerea, statului, prin participarea la recepţiile reprezentative, de etichetă, şi prin alte petreceri, - nu erau decât nişte paveze în dosul cărora se ascundea stăpânirea noastră. Dările de seamă ale favoriţilor, care îi înlocuiau pe conducători, erau făcute pentru aceştia de către agenţii noştri, şi mulţumeau;
Întotdeauna spiritele puţin clarvăzătoare, prin promisiuni că viitorul va aduce cu sine economii şi îmbunătăţiri... Economii, de unde?... Din noi împrumuturi?... ar fi putut întreba, dar nu întrebau niciodată aceia care citeau dările de seamă şi proiectele noastre... Ştiţi la ce rezultate i-a dus o asemenea nepăsare, la ce dezordine financiară au ajuns, cu toată activitatea admirabilă a popoarelor lor.

COMENTARII LA CAPITOLUL XX

Este un fapt cunoscut, dovedit de o experienţă seculară, că, pe când Arianul, creştinul, exploatează forţele naturii, jidanul exploatează forţele oamenilor. Arianul luptă cu natura şi prin munca grea îi smulge pas cu pas din puterea ei brută, o cucereşte, o utilizează spre folosul omenirii şi deci împinge civilizaţia mai departe, jidanul nu face această sforţare; nu asudă cultivând pământul ca agricultor[8] nu lucrează din greu în mine ca să scoată din măruntaiele pământului materiile absolut necesare sau preţioase nu-si expune viaţa în navigaţie, în explorări, în periculoase expediţii ştiinţifice; el înţelege să tragă maximum de folos din speculaţia bogăţiilor produse prin munca altora. Din punctul de vedere al producţiei, el este în viaţa economică un parazit. Alţii produc; el numai negociază valoarea bogăţiilor. Rolul lui începe din momentul când munca devine mult mai uşoară şi mult mai profitabilă, din momentul când bunurile, smulse naturii prin munca grea, trebuie puse în circulaţie. Aici intervine jidanul ca intermediar, se înfige între producător şi consumator şi exploatează nevoile ambilor factori. Exploatează nevoia producătorului de a-şi desface marfa, exploatează nevoia consumatorului de a-şi procura bunul necesar. între două interese deosebite, el lucrează cu maximum de profit, fără a fi contribuit cu nimic la producerea bogăţiilor.
Există companii care lucrează pentru producerea bumbacului, a orezului, a trestiei de zahăr, a tot felul de materii prime din coloniile diferitelor state; dar toate acestea nu sunt jidoveşti. Jidovul îşi întinde ghiara în momentul când începe circulaţia acestor lucruri, şi de aceea este exact a spune că există un comerţ jidovesc cu materiile prime din toată lumea.
Cum jidanii în toată circulaţia bunurilor din lume figurează ca agentul de căpetenie şi cum duc şi o politică de distrugere a statelor creştine, autorul Protocoalelor şi-a, rezervat în Protocolul XX, plăcerea de a expune auditorului său în ce fel trebuie să lucreze forţa economică a judaismului, spre a distruge mai repede statele creştine.
Tactica este următoarea: să concentreze în mâna capitaliştilor evrei toate întreprinderile de importanţă capitală pentru viaţa statului modern. Ajungând să acapareze industriile cele mai însemnate, să pună mâna pe mijloacele de transport, să concentreze în mâna lor negoţul cu materiile prime, ca: petrol, cărbune, cereale, lemn, lână, bumbac etc. şi industrializarea acestor materii, ei formează astfel o forţă invincibilă, care atrage toată averea mobiliară a ţării, care pune statul în imposibilitatea de a se mişca, de a face război, de a conduce altfel politica externă, decât în conformitate cu politica mondială a lui Israel. Faţă de o asemenea forţă, statul rămâne în veşnică dependenţă pe tărâm financiar, în vremuri de pace iar în vreme de război nu poate să se mişte decât numai atunci şi numai în măsura îngăduită de conducerea jidovească. Astfel se explică înţelesul mărturisirii relative la „concentrarea actuală a bogăţiilor în mâinile câtorva persoane particulare, pentru a contrabalansa forţa de guvernământ a creştinilor, adică finanţele statului”.

---

[8] După Sombart C.” Die Zukunft der Juden”, din 12 milioane de jidani câţi erau în lume la 1912, abia vreo 10.000 se ocupau cu agricultura.

Ca o urmare a faptului că Jidanii domină viaţa economică din întreaga lume şi prin această stăpânire dictează şi politica lumii, autorul Protocoalelor, având siguranţa că va sosi domnia lui Israel, face următoarea afirmaţiune pentru trecut: „Şefii creştini... nu erau decât o perdea înapoia căreia sta ascunsă cârmuirea noastră”. Sunt acestea vorbe de trufie sau e în adevăr o tristă realitate? Iată cu ce mărturisiri îşi începe Jidanul Isak Blumchen, în cartea mai înainte citată, intitulată „Le droit de la race superieure”.

CAPITOLUL XXI

Conţinut: Împrumuturile interne. Pasivul şi impozitele. Preschimbările titlurilor. Casele de economii şi renta. Suprimarea bursei efectelor publice. Taxarea valorilor industriale.

Voi mai adăuga la cele ce vi le-am spus în capitolul precedent, o explicare amănunţită a împrumuturilor interne. Despre împrumuturile externe n-o să vă mai spun nimic, deoarece acestea umpleau casele noastre cu banii naţionali ai creştinilor, iar pentru statul nostru viitor nu vor mai exista străini, adică nu va mai fi nimic extern. Noi ne-am folosit de corupţia administratorilor şi de neglijenţa conducătorilor, pentru a primi sume duble, triple şi încă şi mai mari, împrumutând guvernelor creştine bani de care statele lor nu aveau nevoie deloc. Cine ar putea oare face acelaşi lucru cu noi? ... Iată de ce nu vă voi vorbi în amănunt decât despre împrumuturile interne.

Când fac un împrumut statele deschid o subscripţie pentru cumpărarea obligaţiilor lor. Pentru ca acestea să poată fi cumpărate de oricine, se tipăresc astfel de hârtii de la o sută până la o mie; în acelaşi timp se face o reducere pentru subscrierile celor dintâi. A doua zi are loc o ridicare de preţuri artificială, pentru că toată lumea se aruncă asupra lor. Câteva zile mai târziu, casele trezoreriei sunt, zice-se pline, şi nici nu se mai ştie unde să se pună atâţia bani (atunci de ce i-au mai cerut?). Subscripţiile întrec de multe ori emisiunea împrumutului: atât de mare e încrederea în poliţele guvernului.

Dar, după ce comedia s-a jucat, statul se trezeşte în faţa’ unui pasiv, a unui pasiv foarte greu. Pentru a plăti interesele, i trebuie să se recurgă la noi împrumuturi care nu absorb ci; măresc numai datoria principală. Când creditul e epuizat, j trebuie, prin noi impozite, să se acopere nu împrumutul în I sine, ci numai interesele împrumutului. Aceste impozite sunt un pasiv, întrebuinţat pentru a acoperi un alt pasiv...

Vine apoi vremea conversiunii, a preschimbărilor, care nu] fac altceva decât să micşoreze plata intereselor, dar nu; acoperă datoriile, şi care, ce-i mai grav, nu pot fi făcute fără ; învoirea împrumutătorilor: anunţând o preschimbare a .i titlurilor, se oferă de a se plăti banii celor ce nu se învoiesc să-şi preschimbe valorile. Dacă toţi şi-ar arăta dorinţa de a-şi lua înapoi banii, guvernele ar fi prinse în propriile lor laţuri, şi s-ar găsi în imposibilitatea de a plăti banii pe care îi oferă, Din fericire, supuşii guvernelor creştine, puţin pricepuţi în afacerile financiare, au preferat întotdeauna oarecari pierderi asupra cursului şi o micşorare a intereselor, riscului unor noi investiri a banilor, iar prin aceasta au dat adesea putinţă guvernelor de a scăpa de un pasiv de mai multe milioane.

Cu datoriile externe, creştinii nu îndrăznesc însă să facă astăzi tot aşa, deoarece ştiu că noi ne-am cere înapoi toţi banii.

De asemenea, o bancnotă recunoscută, va dovedi odată pentru totdeauna statelor, lipsa de legătură dintre interesele popoarelor şi acelea ale guvernelor de astăzi.

Vă atrag atenţia asupra acestui lucru, subliniind următoarele: astăzi toate împrumuturile interne sunt consolidate prin datorii cuprinse sub numele de flotante, adică prin datorii a căror scadenţe sunt mai mult ori mai puţin apropiate. Aceste datorii se compun din banii depuşi la tezaurele de rezervă. Cum aceste fonduri rămân multă vreme în mâinile guvernului, ele se evaporează pentru a se plăti cu ele interesele împrumuturilor externe, şi în locul lor se pune o sumă echivalentă de depuneri de rentă.

Acestea din urmă umplu toate golurile din tezaurele statului la creştini.

Când ne vom urca pe tronul lumii, toate aceste învârteli financiare vor fi desfiinţate fără a lăsa vreo urmă, deoarece ele corespund intereselor noastre; vom desfiinţa de asemenea toate bursele de efecte publice, deoarece noi nu vom îngădui ca prestigiul puterii să ne fie clătinat prin variaţia preţurilor valorilor. Ele vor fi declarate prin lege la preţul valorii lor complete, fără vreo fluctuaţie posibilă, (căci urcarea preţului dă naştere scăderii lui; în acest fel ne-am jucat, la începutul luptei noastre, cu valorile creştinilor).

Vom înlocui bursele prin nişte mari aşezăminte de credit special, a căror menire va fi de a taxa valorile industriale după vederile guvernului. Aceste aşezăminte vor fi în stare să arunce zilnic pe piaţă valori de câte cinci sute de milioane, în acest fel toate întreprinderile industriale vor depinde de noi. Vă puteţi închipui ce putere câştigăm prin aceasta.

COMENTARII LA CAPITOLUL XXI

Poziţia economică de intermediar, ce şi-a ales jidanul, ca parazit în lupta pentru existenţă a altor popoare, implică în primul rând specula, adică exploatarea fără scrupul a nevoilor acelor factori economici, care au interese1 contrarii. Unul din mijloacele cele mai potrivite pentru speculă este instituţia Bursei Toată lumea ştie că toate bursele din lume sunt tixite de Jidani. De ce? Pentru că acolo, fără muncă, numai cu informaţii exacte despre situaţia actuală şi unele cunoştinţa rezervate celor puţini privitoare la viitor, se pot face averi de milioane printr-o lovitură de bursă. Mijlocul este următorul: se face o anumită dispoziţie în piaţa efectelor, - Jidanii sunt meşteri în ceea ce se numeşte „Stimmungsmache" - şi, exploatând starea de deprimare sau de optimism a cumpărătorilor sau vânzătorilor de efecte, cumpără ei sau interpuşii lor, cu preţ mic, efecte, după ce au izbutit să le acrediteze pentru ca mai târziu să le vândă scump, sau vând efecte pe care în mod artificial le-au prezentat publicului ca pline de câştig, pentru că prevăd că mai târziu valoarea lor va scădea. Şi într-un caz şi în altul este speculă; în general merg la sigur pentru că sunt bine informaţi[9] : agenţiile internaţionale de informaţii suni pe mâna lor, cea mai mare parte a presei este a lor. Prin sistemul de informaţii - care a variat cu progresul tehnic, jidanii au fost totdeauna stăpânii tuturor conjuncturilor economice. Prin faptul că jidanul Rothschild a cunoscut înaintea tuturor negustorilor englezi rezultatul bătăliei de la Waterloo, a adunat printr-o lovitură de bursă suma rotundă de 40 milioane şilingi. Cum? A stat martor în apropierea câmpului de luptă până s-au hotărât sorţii bătăliei. Apoi imediat a plecat şi, cu sforţări mari, a ajuns la Londra cu două zile înainte de a fi sosit vestea victoriei în mod oficial. în ziua de 20 iunie dimineaţa, jidanul se prezentă disperat la bursă face o dispoziţie deprimantă acreditând zvonul că Napoleon a câştigat bătălia. Toţi deţinătorii de efecte ale împrumutului de stat le vând pe preţ de nimic. Jidanul le cumpără prin interpuşii lui şi, în seara zilei de 21 iunie, soseşte comunicatul oficial despre victoria lui Wellington. Efectele, cumpărate în panica de la bursă, s-au ridicat imediat în mod vertiginos. Dar se aflau deja în posesiunea lui Rothschild[10]! (Cf. Ford, op. cit.,. I, pag. 163-164). Prin speculă de asemenea natură, instituţia Bursei serveşte de multe ori ca mijloc de îmbogăţire a jidanilor în detrimentul micilor economii, realizate cu multă trudă de cetăţenii cinstiţi.

Dar în criza economică, ce a urmat pretutindeni război mondial, nu se aduc pagube enorme statelor încă neconsolidate prin speculaţiile de bursă? Când zicem de bursă, zicem jidăneşti pentru că Jidanii se ocupă mai ales cu asemenea operaţiuni. Scăderea valutei noastre se datorează, bine înţeles, unui complex de cauze. Dar în acest complex intră'1 şi maşinaţiile speculanţilor jidani la bursele din marile capitale străine. Ziarul „Le Temp" din 3 februarie 1923, făcea următoarea constatare în această privinţă:

„Moneda română a încetat momentan de, a mai fi expresia situaţiei economice şi generale a României, din cauza campaniei întreprinsă în unele capitale occidentale, de a o face să cadă cât mai jos posibil pe pieţele străine. Unele speculaţii de bursă au făcut să scadă monedă mai mult decât evenimentele de ordin general".

Contra aruncării de lei româneşti pe pieţele străine, statul a luat măsura blocării Leilor în băncile cu reşedinţă în România, dar cu sufletul peste hotare. Cine eludează măsura salvatoare? Jidanii.

De aceea, autorul Protocoalelor scrie:

---

[9] Prin mită, nişte bancheri jidani din Transilvania au reuşit ca să afle de la unii telegrafişti din serviciul P.T.T. comunicarea cursurilor de la Bursă înaintea telegramelor oficiale. Faptul a fost constatat şi impiegaţii pedepsiţi. Speculatorii însă au rămas cu câştigurile şi acum încearcă mai departe acelaşi sistem

[10] Îmbogăţirea familiei Rothschild îşi are originea în 1815. De atunci ramura Rothschilzilor în Franţa s-a îmbogăţit în aşa fel, încât înainte de război poseda 10 miliarde. (Vezi Emile Cazanove, la Revolution Antijuive de demain, din 1904, pag. 93). În ce priveşte averea Jidanilor în Franţa, la 1900, evaluată de acelaşi autor, ea se ridica la 80 miliarde, pe când toată averea naţională a Franţei era evaluată la 240 miliarde! în ce priveşte istoria familiei Jidanului Rothschild, care se numea Meyer-Amschel (iar „Rothschild" vine de la firma prăvăliei şi înseamnî „La scutul roşu"), precum şi tactica acestei familii de a-şi planta lăstarele în toate marile oraşe ale Europei, pentru a stăpâni mai bine viaţa financiară a continentului, vezi cartea lui Theo-Doedalus, intitulată „L'Angkterre juive - Israel chez John Bult', Ed. III, din 1913, pag. 222-42.

„Când ne vom urca pe tronul lumii, toate aceste învârteli financiare vor fi desfiinţate fără a lăsa vreo urmă, deoarece nu corespund intereselor noastre; vom desfiinţa de asemenea, toate bursele de efecte publice, deoarece noi nu vom îngădui ca prestigiul puterii să ne fie clătinat prin variaţia preţurilor valorilor noastre”.
Iată jidanul cu două feţe: distructiv pentru alţii, constructiv pentru el!

CAPITOLUL XXII

Conţinut: Taina viitorului. Răul secular e temelia binelui viitor. Aureola puterii şi adorarea ei mistică.

În tot ceea ce v-am expus până aici, m-am străduit să vă arăt secretul întâmplărilor din trecut şi de astăzi; ele anunţă un viitor deja aproape de a se înfăptui. V-am arătat secretul legăturilor noastre cu creştinii şi al operaţiilor noastre financiare. îmi mai rămân puţine lucruri de spus în legătură cu acestea.
Noi avem în mâini cea mai mare putere modernă, aurul: îl putem scoate în două zile din depozitele noastre, în ce cantitate ne va plăcea.
Mai trebuie oare să dovedim că stăpânirea noastră e predestinată de Dumnezeu? Oare nu vom dovedi prin o asemenea bogăţie că tot răul pe care am fost siliţi să-1 facem în cursul atâtor veacuri, a contribuit în sfârşit la adevăratul bine, la punerea în ordine a tuturor lucrurilor?... Iată confuzia dintre noţiunile binelui şi răului. Ordinea va fi restabilită, cu oarecari violenţe, dar va fi restabilită. Vom şti dovedi că suntem nişte binefăcători, noi, cei care am redat lumii chinuite adevăratul bine, libertatea omului, care se va putea bucura de odihnă, de demnitatea raporturilor, cu condiţia, bineînţeles, de a se supune legilor stabilite de către noi. în acelaşi timp vom explica oamenilor că libertatea nu înseamnă desfrâu şi drept la destrăbălare; de asemenea, demnitatea şi puterea omului nu înseamnă dreptul fiecăruia de a proclama principii distructive, cum ar fi dreptul conştiinţei, dreptul egalităţii şi altele asemănătoare; şi iarăşi nici dreptul omului nu constă deloc în dreptul de a se aţâţa pe sine însuşi şi de a aţâţa pe alţii, făcând paradă cu talentele sale oratorice în adunări zgomotoase. Adevărata libertate constă în inviolabilitatea persoanei care se supune cu cinste şi exactitate tuturor legilor vieţii în comun; demnitatea omenească constă în conştiinţa drepturilor pe care le are şi totodată în aceea a drepturilor pe care nu le are individul, iar nu în singura desfăşurare după bunul său plac a temei „EULUI”său.
Puterea noastră va fi glorioasă, deoarece va fi mare, va stăpâni şi îndruma, şi nu se va lăsa târâtă de şefi de partide şi de oratori care zbiară cuvinte nebune, pe care le numesc principii înalte dar care nu sunt, la drept vorbind, decât nişte utopii. Puterea noastră va fi stăpâna ordinii din care se naşte toată fericirea oamenilor. Aureola acestei puteri îi va câştiga o adoraţie mistică şi veneraţia poporului. Adevărata forţă nu stă la târguiala cu nici un fel de drept, nici chiar cu cel divin; de aceea nimeni nu îndrăzneşte să o atace şi să-i răpească nici cea mai mică părticică a puterii ei.

COMENTARII LA CAPITOLUL XXII

Motto: „Evreii sunt un vierme intestinal ce ne roade pe noi drept la inimă” (B. P. Haşdeu)
În acest capitol autorul mărturiseşte „tot răul ce jidanii au fost obligaţi să-l facă umili timp de secole”.
De ce această obligaţie? Pentru cape ruinele creştinismului să ajungă la domnia universală a lui Israel. Aceasta este porunca cărţilor lor sfinte, acestea sunt învăţăturile Talmudului, care în secolul al XX-lea se realizează şi încep a fi mărturisite chiar de scriitorii lor din vremea noastră. Există la ei o perfectă unitate de vederi, de simţire şi de acţiune, din cele mai vechi timpuri, şi până astăzi. Câteva dovezi, care pot servi ca jaloane depărtate, de-a lungul veacurilor:
În cartea VII a Deutoronomului, întâlnim următoarele învăţăminte:
„Nu vei trata nici un fel de alianţă cu popoarele din ţara în care vei intra.
Nu te teme că celelalte naţiuni sunt mai numeroase ca tine, căci cel Etern, Dumnezeul tău, este şi puternic şi teribil şi le va spulbera dinaintea ta, - nu dintr-o dată, dar puţin câte puţin, până vor fi exterminate.
Tu vei distruge toate popoarele pe care Dumnezeul tău cel Etern ţi le va da în mână.
Cel Etern îţi va da în mâna ta pe Regii lor, de care nu se va mai vorbi pe Pământ”[11]

[11] Cf. Alexandru Iarca,”Destinul şi istoria evreiască”, 1922, pag. 43.

Ceea ce are o deosebită însemnătate, este faptul că învăţămintele destăinuite au un caracter teoretic, deci nu se pot schimba. în adevăr, aceeaşi tradiţie religioasă de distrugere a tot ce nu este evreiesc, se continuă şi prin cuprinsul Talmudului. Ce este Talmudul? Haşdeu[12] îl defineşte astfel: „Talmudul se poate numi tot ce au lucrat până acum rabinii, în curs de optsprezece secole şi tot ce vor mai lucra de acum înainte în secole nesfârşite". Deci un comentariu al învăţăturilor biblice, al cărui principiu caracteristic este: „nu te amesteca cu celelalte neamuri" (Haşdeu, op. cit., pag. 25). Care este rolul rabinilor? Să ascultăm pe cel mai strălucit reprezentant al intelectualităţii româneşti:

„Istoria Ovreilor se împarte în două epoci: dintâi, Evreii vrând o ţară proprie a lor; şi apoi, Evreii crescând din sudoarea străină, precum creşte muşchiul pe alte plante nobile. în primele secole ale creştinismului, îi vedem alungaţi din Palestina de armele Romei; şi de atunci încoace, dintr-un popor tare, compact, liber, îl vedem degenerând tot mai mult în vagabonzi slabi, împrăştiaţi, târâtori..."„Fiecare comunitate evreiască avea câte unul sau mai mulţi rabini, adică dascăli, însărcinaţi cu explicaţiunea şi aplicarea legilor divine şi umane cuprinse în Biblie. Precum Moise fusese odată mijlocitor între Dumnezeu şi poporul lui Israel, de asemenea, rabinii ajunseră acum a fi mijlocitori între Moise şi Evreii cei desţăraţi. Precum Moise avusese odată privilegiul de a atribui lui Dumnezeu propriile sale gânduri şi pasiuni, de asemenea rabinii căpătară acum prerogativa de a atribui lui Moise tot ce le venea lor la socoteală. Precum jidanii cei antici nu puteam cunoaşte pe Dumnezeu decât numai prin Moise, de asemenea, jidanii ăştia posteriori, nu mai puteau cunoaşte pe Moise decât numai prin rabini. în fine, rabinii fură instrumentul care a operat pe nesimţite trecerea judaismului de la religiunea-i primitivă biblică la o altă religie mai corespunzătoare cu noua poziţie naţională şi socială a Evreilor![13]

Dacă ne întrebăm care sunt învăţăturile religiei şi moralei propovăduite de rabini, răspunsul îl avem în următoarea caracterizare generală dată de Haşdeu[14]:

„În rabinism în zadar aţi căuta un pai de fraternitate umană, o umbră de ospitalitate, o scânteie de liberalism".

Iată ce se cuprinde în rugăciunile matinale ale jidanului:

„O, Doamne, dezrădăcinează, surpă, dărâmă şi nimiceşte pe toţi ne-evreii"; iar în a doua zi de Paşti toate sinagogile răsună de următoarea invocaţie: „Fă, Doamne, şi de astă dată, precum făcuşi în acea noapte, în care cutreierând Egiptul, ai păstrat pe evrei şi ai secerat pe ne-evrei[15] .

Iată un sfat luat din Talmud: „Când întâlneşti în cale-ţi un creştin, salută-l; dar aceasta să o faci numai până ce vei reuşi a te emancipa; de îndată însă, ce va sosi ora ca evreii să fie mai tari, atunci să nu mai suferi pe creştini între voi, nici ca pe locuitori, nici ca pe neguţători, nici ca pe drumaşi".

Aşadar, întâlnim şi în Talmud aceeaşi împotrivire de a se adapta, aceiaşi intoleranţă, aceeaşi intenţie distructivă ca şi în cărţile lui Moise[16].

Dar, în purtarea lor faţă de celelalte popoare, cum se prezintă jidanii, de când secolul al XlX-lea le-a adus egalitatea civilă şi politică? S-au abătut de la căile Talmudului?, ori profită de libertate ca să ajungă mai repede la sfaturile străvechi concentrate în următoarele două formule: „Tu vei distruge toate popoarele pe care Dumnezeul tău cel Etern ţi le va da pe mână"?

Răspunsul îl dăm din cartea generalului celebru, care este şi un puternic gânditor politic, Ludendorff, citând în traducere următorul fragment:

„Poporul evreiesc caută să dobândească domnia asupra popoarelor care l-au primit în sânul lor, şi ca să-şi ajungă acest scop, tinde să pună mâna pe toate avuţiile pe care le transformă în avere mobiliară. Gândirea, pe care evreimea ne-o propagă după un plan stabilit, poate fi cuprinsă în următoarele trei cuvinte ademenitoare: „libertate, egalitate, fraternitate". Nici neadevărul acestei formule, nici intenţiile cu care ne este mereu prezentată, nu au fost pătrunse şi nici astăzi încă nu s-au dezvăluit. Aceste vorbe au ca ţintă supremă, să dezvolte pornirile noastre

---

[12] Cf. „Talmudul", conferinţă ţinută la 1866 de B.P. Haşdeu, publicată la Biblioteca Universală, în 1916, pag.14.

[13] Cf. Haşdeu, op.cit, pag. 7-8.

[14] Ibid., pag. 26.

[15] Ibid, pag. 27.

[16] Dar nu s-a schimbat acest spirit la Jidani în secolul al XlX-lea, al complectei libertăţi, fără deosebire de rasă şi religie în Occidentul civilizat. Nu, este răspunsul categoric şi documentat. La cei mai străluciţi reprezentanţi ai rasei semite, care au jucat rol în politica, literatura, ştiinţa Europei, a rămas ceva negativ, răzvrătit şi dizolvat, transmis din generaţie în generaţie prin puterea sângelui, mai tare decât influenţa mediului arian. Recomandăm în această privinţă cartea intitulată „L'Esprit juif a lui Maurice Muret, unde autorul face o pătrunzătoare analiză a lui Spinoza, Heine, Beaconsfield, Karl Marx, Georges Brandes si a lui Max Nordau.

cosmopolite, să ne infiltreze o gândire internaţională şi pacifistă, să ne răpească bărbăţia ca oameni şi ca popor, pentru ca alţii, cu o mai puternică voinţă naţională, să ne stăpânească, şi mai ales aceia care ne spun acele vorbe".
Şi cum va fi această stăpânire? Poate vă închipuiţi, Domnilor creştini, că sub regimul universal judaic veţi înota în belşugul bunului trai, la umbra steagului lui Israel?
Să ascultăm mărturisirea jidanului Isak Blumchen[17] în această privinţă, vorbind despre situaţia Franţei sub călcâiul jidovesc:
„Cucerirea noastră este de pe acum un fapt împlinit. Am explicat (în cartea intitulată: A nous la France!) că nu voiam să scoatem francezii din Franţa, cum au spus-o cu îndrăzneală unii dintre ai noştri, exaltaţi de victorie (cum e jidanul Semenov). Noi nu vom suprima decât francezii rebeli dominaţiei noastre, adică un pumn de energumeni. Masa supusă şi muncitoare a indigenilor ne este necesară, cum erau necesari Hoţii spartanilor în Laconia, precum induşii sunt necesari Englezilor în Hindustan".
Înţelegeţi ce vă aşteaptă, Domnilor indigeni!

CAPITOLUL XXIII

Conţinut: Reducerea producţiei obiectelor de lux. Mica industrie. Lipsa de lucru („şomajul"). Oprirea beţiei. Condamnarea la moarte a societăţii vechi, pentru a o învia sub o altă formă. Alesul lui Dumnezeu.
Pentru ca popoarele să se obişnuiască cu supunerea, trebuie obişnuite mai întâi cu modestia, şi prin urmare trebuie micşorată producţia obiectelor de lux. Prin aceasta vom îmbunătăţi moravurile stricate de rivalitatea luxului. Vom restabili mica industrie, care va aduce atingere capitalurilor particulare ale fabricanţilor. Acest lucru e trebuincios şi pentru motivul că marii fabricanţi conduc, adesea fără a o şti, ce-i drept, spiritul maselor împotriva guvernului. Un popor care se ocupă cu mica industrie, nu cunoaşte „şomajul", lipsa de lucru, e legat de ordinea existentă şi prin urmare de puterea stăpânirii. „Şomajul" e lucrul cel mai primejdios pentru guvern. Pentru noi, însemnătatea lui va pieri, de îndată ce puterea va trece în mâinile noastre. Beţia va fi de asemenea oprită prin lege şi pedepsită ca o crimă împotriva omenirii, deoarece oamenii care cad în ea sunt transformaţi în dobitoace sub influenţa alcoolului.
Supuşii, o repet încă odată, nu se supun orbeşte decât unei mâini hotărâte, cu desăvârşire independente de ei, în care văd o sabie care-i apără şi un sprijin împotriva nenorocirilor sociale... Ce nevoie este să vadă în regele lor un suflet îngeresc? Ei trebuie să vadă în el întruparea puterii şi a tăriei.
Domnitorul care va lua locul guvernelor de astăzi, care îşi târăsc viaţa în mijlocul societăţilor demoralizate de către noi, care au tăgăduit chiar puterea lui Dumnezeu, şi în sânul cărora se ridică din toate părţile focul anarhiei, acest domnitor va trebui înainte de toate să stingă această flacără mistuitoare. De aceea el va trebui să osândească la moarte asemenea societăţi, chiar dacă ar trebui să le înece în propriul lor sânge, pentru a învia sub forma unei armate bine organizate, luptând cu conştiinţă împotriva oricărei infecţii capabile de a îmbolnăvi trupul statului.
Acest ales al lui Dumnezeu e numit de sus, pentru a sfărâma puterile nesăbuite, mişcate de instincte iar nu de raţiune, de bestialitate iar nu de umanitate. Aceste puteri triumfă astăzi, jefuiesc, săvârşesc tot felul de violenţe, sub pretextul libertăţii şi al unor drepturi. Ele au nimicit orice ordine în societate pentru a ridica pe aceste dărâmături tronul Regelui lui Israel; dar rolul lor va fi încheiat în momentul ridicării pe tron a regelui nostru.
Atunci vom putea spune popoarelor: mulţumiţi lui Dumnezeu şi plecaţi-vă înaintea aceluia care poartă pe faţa lui semnul acelei predestinări, spre care însuşi Dumnezeu i-a îndreptat steaua, pentru că nimeni, afară de el, să nu vă poată descătuşa din lanţurile tuturor volnicilor şi ale tuturor relelor.

COMENTARII LA CAPITOLUL XXIII

Jidanul autor, presupunând sosită domnia lui Israel, mai face în acest capitol unele aprecieri privitoare la instituţiile creştine pe care treptat-treptat le va fi distrus. Spre exemplu, este ştiut că marea industrie a desfiinţat mica industrie, că la această distrugere a participat marele capital pe care, mai ales jidanii, au ştiut să-l acapareze. Aşadar,

[17] . Cf. „Le droit de la race superieure"; Cracovia, 1914, pag. 4.

amestecul lor în această prefacere din viaţa economică nu se poate tăgădui. Dar, ceea ce interesează mai mult, este faptul că, prefacerea nu s-a mărginit numai pe tărâmul economic, ci prin maşinaţii subversive, curat evreieşti, s-a întins şi în viaţa politică. Şi anume: capitalistul jidan având în mână masa muncitorilor prin puterea ce-i dă aurul, influenţează, şi conduce această masă uşor iritabilă împotriva principiului de ordine, deci împotriva guvernului. Autorul Protocoalelor recunoaşte în acest capitol că „marii fabricanţi conduc, adesea fără a şti, ce-i drept, spiritul maselor împotriva guvernului". Dar când o fac cu intenţie, după un plan de mai înainte stabilit? Cu atât mai mult au atunci masele în mâna lor, pe care le vor arunca la atac la, momentul oportun. Această concluzie nu este o simplă presupunere, ci o mărturisire a lor. In adevăr, protocolul III ne dezvăluie planul în următorii termeni: „Când vom fi dat naştere, cu ajutorul tuturor mijloacelor ascunse, de care dispunem prin aurul care e în întregime în mâinile noastre, unei crize economice generale, atunci vom arunca în stradă gloatele întregi de muncitori, în aceeaşi zi, în toate ţările. Europei.

Aceste gloate vor vărsa cu sete sângele acelora pe care, în simplicitatea neştiinţei lor îi pizmuiesc încă din copilărie, şi ale căror bunuri le vor putea atunci jefui.

Ele însă nu se vor atinge de ai noştri, deoarece momentul atacului ne va fi cunoscut dinainte şi-vom fi luat măsuri pentru a ne pune la adăpost".

În ce priveşte înfăptuirea acestui plan, ştim cum. mulţimea din Rusia, asmuţită de agenţii revoluţionari în mare parte jidani, au jefuit toate averile aşa zişilor „burjui", ale acelei burghezimi, contra căreia cu 70 de ani înainte jidanul Karl Marx îşi îndreptase teoriile lui distructive[18].

În alte ţări, afară de Ungaria, planul din Protocoale deocamdată nu s-a putut pune în practică. Dar în ce priveşte metoda de a mobiliza masele, aceasta se exercită de pe acum, pentru momentul oportun, în Statele Unite[19] Şi anume: jidanii recurg la mijlocul de a mobiliza masele jidoveşti din oraşe şi grosul populaţiei neştiutoare, pentru a face manifestaţii politice care să impresioneze guvernele slabe şi chiar să le răstoarne.

Astfel se poartă jidovimea în oraşele creştine, unde cu orice preţ, ajutată de asociaţiile lor secrete, caută să pună stăpânire, cumpărând tot mai mult imobilele urbane. Oraşele fiind centrele în care jidanul poate exploata prin speculaţie mai uşor munca celorlalţi, fiind locurile unde se concentrează energia şi inteligenţa conducătoare, şi de unde deci se cârmuieşte restul tării, este firesc ca asupra centrelor urbane să se arunce jidovimea ca lăcustele. Cu ce efect? Să ascultăm pe Ford în această privinţă, rămas pe gânduri de năpădirea evreilor în oraşele ţării lui (op. cit. I, pag. 154):

„Este o chestiune americană, că oraşele, despre care se spune tineretului în şcoală că sunt centrele libertăţii şi fortăreţele americanismului, că aceste oraşe, din punct de vedere financiar şi politic, devin aşezăminte semite şi centre de recrutare ale bolşevismului mondial".

Cu privire la aceste cuiburi ale bolşevismului, iată ce scrie autorul american (op. cit., II, pag. 146): „Bolşevismul rus s-a dezvoltat în cartierele de Est ale New York-ului şi a fost promovat prin încurajarea religioasă, morală şi financiară a personalităţilor conducătoare ale evreimii. Leon Trotzky e originar din Est-New-York. Puterile care l-au sprijinit aveau centrul lor în „Kehillah" (organizaţie secretă jidănească). Această organizaţie şi comitetul american jidovesc aveau interes ca puterea, care fusese aliată Statelor Unite în război, să se prăbuşească. Bolşevismul rus a fost susţinut (şi este încă) de aurul jidovesc din Statele Unite".

Dar numai sămânţa bolşevismului o aruncă jidanul, pe unde trece? Nu, nu numai aţâţ! El schimbă mentalitatea poporului în mijlocul căruia trăieşte, îi perverteşte simţul moral, îi strică gândirea cea dreaptă şi cinstită, transformă cu totul aspectul locului unde se aşează în masă. Pentru a dovedi această nefastă influenţă, vom lua ca exemplu un fapt din ţara cea mai bogată, cea mai puternică după război, cea mai bine înarmată în lupta pentru existenţă, care totuşi este ameninţată de acţiunea dizolvantă a jidanilor. Ne gândim la Statele Unite.

---

[18] Aceluia care se îndoieşte de legătura dintre bolşevismul rusesc şi teoriile lui Karl Marx, îi amintim următoarea afirmaţie a marelui economist şi sociolog german W. Sombart: „Bolşevismul este fratele adevărat al sindicalismului revoluţionar; amândoi au acelaşi tată: pe Karl Marx: amândoi fraţii au aceeaşi mamă: Revoluţia". (Cf. „Sozialismus und Soziale Bewergung", Jena, 1920, Ed. IX, pag. 144).

[19] Asupra maşinaţiilor jidoveşti în Statele Unite, prin care organizează aşa numitele „Massenversammlungen", cf. Ford, opt. cit., II, pag. 74, 130-131 şi 86,unde autorul american scrie: „Culisele cele mai eficace, în dosul cărora iudaismul îşi ascunde intenţiile, sunt adunările în masă. Comitetul jidovesc american, zis Ketfiliah, poate în 24 de ore să ţină adunări în masă în orice oraş. Acestea sunt mijloace de luptă curat mecanice, nu pentru a exprima deschis opinia jidănească, ci pentru a influenţa „opinia publică" într-o anumită direcţie. Prin adunări populare în masă, guvernul a fost silit să denunţe convenţia comercială cu Rusia; prin asemenea adunări, guvernul a cedat şi a renunţat la cercetarea stării de cultură a imigranţilor şi în fine s-a abrogat legea prohibiţiei imigrării în Statele Unite.

În ce priveşte evreii aceeaşi situaţie domneşte şi în România. Cine se îndoieşte de această tristă realitate, să consulte cartea foarte instructivă a dlui Vasiliu, „Situaţia demografică a României” şi va afla că din populaţia noastră urbană numai 28% sunt români; iar restul minorităţi. Ceea ce nu trebuie să scape atenţiei noastre este mai ales faptul că alte populaţii minoritare se lasă în bună parte conduse de jidani, care le propagă ura contra neamului nostru şi le îndeamnă la porniri şoviniste şi neloiale contra statului român. Cine alţii decât jidanii, conduc presa maghiarilor iredentişti din Ardeal? Aşa fiind situaţia în oraşele ţării, se impune nu numai ca regimul nostru electoral să fie astfel întocmit încât să se asigure elementului autohton o indiscutabilă preponderenţă în parlament; ci trebuie luate măsuri legislative, ca administraţia oraşelor din România să nu capete un aspect străin, prin faptul că majoritatea populaţiei urbane nu este încă românească. Constituţia a stabilit principiul că statul român are un caracter naţional unitar şi deci nu se poate admite ca administraţia comunelor urbane să poarte pecetea străinismului. Legiuitorul român va trebui să chibzuiască bine soluţiunea acestei probleme, în care cea mai mare greutate ne-o fac înşişi evreii, şi, în pregătirea viitorului nostru printr-o organizaţie temeinică, îi invităm să reflecteze.
Tuturor veneticilor semiţi, le-am dat noi înşine o mână de ajutor, prin dispoziţiile mult prea largi din Constituţie; mai mult nici nu le trebuie. Alt ajutor le dă puterea ascunsă de peste hotare; iar în ţară îi ajută presa, în a cărei strună cântă toţi acei domni umanitarişti români, ce îşi primesc răsplata serviciilor prin aureola de tămâiere fabricată în atelierele presei evreieşti.
Care e tactica acestei prese? Aceea recomandată de Protocoale (cap.V) de „a destrăma toate forţele colective”.
Evreii sunt făţarnici şi merită subliniată acea discordanţă între vorbele mincinoase aruncate de ei pentru uzul credulilor şi între adevăratele intenţii, care, realizate fiind, le aduc lor şi numai lor bani şi putere. Foarte exact îi demască Ford (op.cit. I, pag. 79-83) în următoarele rânduri:
„Jidanul este adversarul oricărei întocmiri care nu este jidănească. Când dă frâu liber înclinaţiunilor lui, el este republican în monarhie, socialist în republică, iar faţă de socialism este bolşevic.
Care sunt motivele acestei acţiuni dizolvante? întâi, o lipsă totală a unei convingeri democratice. Jidanul, după firea lui, este despot. Democraţia este bună pentru restul omenirii; pe când jidanul, oriunde s-ar afla, constituie o aristocraţie de un fel sau altul. Democraţia este numai instrumentul, pe care agitatorii jidani îl pun în mişcare, spre a se ridica ei la nivelul general, sub care până atunci erau confundaţi. îndată ce au ajuns la acel nivel, încep imediat a face sforţări spre a dobândi privilegii, ca şi cum ar avea dreptul la o situaţie privilegiată: un exemplu de cel mai înspăimântător privilegiu de care s-au bucurat, ni-l oferă situaţia ce au avut-o la Conferinţa de Pace după războiul mondial. Jidanii sunt astăzi singura naţiune, ale cărei privilegii speciale şi extraordinare au fost asigurate la acea Conferinţă”.

CAPITOLUL XXIV

Conţinut: întărirea rădăcinilor regelui David. Pregătirea regelui. îndepărtarea moştenitorilor direcţi. Regele şi cei trei iniţiatori ai săi. Regele-destin. Curăţenia obiceiurilor exterioare ale regelui evreilor.

Acum voi trece la mijloacele asigurării rădăcinilor dinastice ale regelui.
Aceleaşi principii ne vor conduce, care au dat până acum înţelepţilor noştri frânele tuturor treburilor lumii. Noi vom îndruma gândirea întregii omeniri.
Mai mulţi membri ai rasei lui David vor pregăti pe, regi şi pe moştenitorii lor, alegând nu după dreptul ereditar, ci după însuşirile lor strălucite; îi vor iniţia în tainele ascunse ale politicii, în planurile de guvernământ, cu condiţia totuşi ca nimeni să nu cunoască aceste secrete. Scopul acestui fel de a lucra este ca toată lumea să ştie că conducerea nu poate fi încredinţată celor care nu sunt iniţiaţi în misterele artei sale
Numai aceste persoane vor putea învăţa aplicarea planurilor politice, învăţămintele experienţei veacurilor, toate observaţiile noastre asupra legilor politico-economice şi asupra ştiinţelor sociale, într-un cuvânt întregul spirit al acestor legi, pe care natura însăşi le-a făcut neclintite, pentru a egaliza raporturile dintre oameni.
Moştenitorii direcţi vor fi adesea înlăturaţi de la tron, dacă în timpul lor de studii, dau dovadă de uşurinţă, de blândeţe şi de alte însuşiri primejdioase pentru putere, care îl fac incapabil de a guverna, şi care sunt dăunătoare funcţiunii regale.

Numai aceia care sunt absolut capabili de o guvernare hotărâtă, neînduplecată până la cruzime, vor putea primi frânele de la înţelepţii noştri.
În caz de boală care ar pricinui slăbirea voinţei, regii vor trebui să remită frânele stăpânirii, după cum spune legea, în alte mâini, care vor fi capabile.
Planurile de acţiune ale regelui, planurile sale imediate, nu vor fi cunoscute nici chiar de aceia care vor purta numele de prim-sfetnici ai tronului.
Singur regele şi cei trei iniţiatori ai săi vor cunoaşte viitorul.
În persoana regelui, stăpân pe sine însuşi şi pe omenire, mulţumită unei voinţe neclintite, toţi vor crede că văd destinul cu căile lui necunoscute. Nimeni nu va şti ce vrea să atingă regele prin poruncile sale, şi de aceea nimeni nu va îndrăzni să se pună de-a curmezişul drumului necunoscut.
Trebuie, bineînţeles, ca inteligenţa regelui să corespundă planului de guvernământ care-i este încredinţat. Iată pentru ce nu se va putea urca pe tron decât după ce îi va fi fost pusă la încercare de către înţelepţii despre care am vorbit. Pentru că poporul să-şi cunoască şi să-şi iubească regele, trebuie ca acesta să vorbească poporului pe pieţele publice. Aceasta dă naştere unirii necesare a celor două forţe, pe care astăzi le-am despărţit prin teroare.
Aceasta teroare ne era indispensabilă câtva timp, pentru ca aceste două forţe să cadă, separat, sub influenţa noastră.
Regele jidanilor nu trebuie să stea sub puterea patimilor, şi mai ales sub puterea voluptăţii: el nu trebuie să dea prin nici o latură a caracterului său întâietate instinctelor asupra inteligenţei. Voluptatea lasă înrâuriri primejdioase asupra facultăţilor intelectuale şi asupra limpezimii vederilor, întorcând gândurile omului asupra părţii celei mai rele şi celei mai animalice a activităţii omeneşti.
Stâlpul omenirii - în persoana domnitorului universal din sămânţa sfântă a lui David - trebuie să jertfească poporului din toate gusturile sale personale.
Suveranul nostru trebuie să fie de o corectitudine exemplară.

COMENTARII LA CAPITOLUL XXIV

Este un fapt psihologic cunoscut că: imensa majoritate a criminalilor mărturisesc crima înainte de a muri. Această lege stăpâneşte şi naţiunea evreiască. Protocoalele înţelepţilor Sionului constituie o dovadă. Ce sunt aceste Protocoale decât o îngrozitoare mărturisire a tuturor suferinţelor ce au provocat jidanii omenirii creştine? Nu ne dau ele cheia pentru a înţelege tot răul ce bântuie astăzi în omenire? Nu se pătrund mai exact şi mai adânc în lumina Protocoalelor, adevăratele cauze ale frământărilor. Pretutindeni observăm amestecul jidovesc, dizolvant. Chiar un om ca Bismark a trebuit să facă compromisuri cu această faţă ocultă, care pe vremea lui nu părea atât de periculoasă.
Astăzi însă lumea a început să se deştepte. O puternică suflare antisemită, nu retrogradă, nu obscurantistă, nu pornind din motive religioase cum clevetesc jidanii, ci luminată, naţională, izvorâtă din adâncurile instinctului de conservare, se ridică tot mai impunătoare din statele cele mai înarmate în lupta pentru existenţă. Această mişcare creşte pe zi ce trece, cucereşte pe indiferenţi şi converteşte pe umanitarişti, care totuşi simt că , Patria este mai aproape decât Umanitatea. Când lumea creştină a început să vadă primejdia, când îi simte apăsarea şi când, încet dar sigur, se pregăteşte să scuture jugul domniei jidoveşti, nu rămâne vreo îndoială de partea cui va fi izbânda? Rămâne a ne lumina naţiunile pe care jidanii le zăpăcesc încă prin presa lor, a se revizui toate concepţiile false fabricate în oficinele semite, a se pune ordinea în locul dezordinii ivite după marele război şi întreţinute de jidani, a se ridica în sufletul oricărui nejidan pe altarul Patriei mai presus de toate utopiile cosmopolite; şi atunci în loc să se înfăţişeze lumii înmărmurite despotismul majestuos a iudaismului, se vor împlini cu dreptate cuvintele din Sfânta Scriptură: Pieirea ta prin tine Israele!...

SFÂRŞITUL „PROTOCOALELOR”

ÎNCHEIERE

Cine îşi închipuie că „Protocoalele”, - comentate în această ediţie, în grabă, pentru a deştepta cât mai e timp pe adevăraţii români asupra pericolului evreiesc, - constituie cea dintâi mărturisire a jidanilor că ţintesc să dărâme actuala ordine socială creştină, se înşeală amar. Asemenea apreciere sumară şi superficială provine de obicei din

faptul că nici oamenii noştri politici, nici intelectualii noştri, în imensa lor majoritate, nu cunosc chestiunea evreiască. Fiecare din ei constată răul în oarecare măsură, simte o anumită apăsare invizibilă şi efectivă, dar nu s-a ridicat la un studiu aprofundat, spre a pătrunde pr6blema în toată adâncimea şi întinderea ei internaţională.

Mareşalul Ludendorff, care este şi un cap politic, a făcut următoarea afirmaţie, ce dă prilej de gândire serioasă: „Dacă vom studia cu deamănuntul istoria poporului evreu, organizaţiile lui, felul său de a lupta, vom ajunge să scriem altfel istoria lumii. Această schimbare în tratarea istoriei va fi cu atât mai mare , cu cât ne apropiem de actualitate”[20]

„Protocoalele înţelepţilor Sionului” nu constituie decât una din ediţiile atâtor planuri jidoveşti de dată mai veche, lucrate în taină, care de mult ţintesc la desfiinţarea principiului de autoritate din lumea creştină. Pentru a dovedi identitatea de gândire dintre învăţămintele[21] din „Protocoale” şi cele din o serie de proiecte jidoveşti din alte vremuri, spre a dovedi că există una şi aceeaşi conducere ascunsă, care lucrează după acelaşi program unitar în toate ţările, vom cita şi lămuri un fragment din instrucţiile date de către Direcţia supremă a Francmasoneriei, lui Garibaldi[22] în 1860, când a ales pe eroul Italiei ca Maestru suprem cu cel mai înalt grad în ierarhia masonică. După ce arată ilustrului neofit, care sunt principiile după care se va călăuzi ca servitor credincios al acestei asociaţii secrete mondiale, şi explică ce înseamnă libertate şi egalitate, denumeşte astfel fraternitatea masonică:

„Fraternitatea, făgăduinţa atotputernică prin care am statornicit puterea noastră, înseamnă:

a) Fraternitatea în francmasonerie pentru a constitui un Stat în Stat cu mijloace şi cu o funcţiune independente de Stat şi necunoscute acestuia.

b) Fraternitatea în francmasonerie, pentru a constitui Stat deasupra Statului, cu o Unitate, un cosmopolitism, o universalitate care fac acea Unitate superioară Statului şi care conduce Statele.

c) Fraternitate în francmasonerie, pentru a constitui un Stat contra Statului, atâta timp cât vor exista armate permanente ca instrument de represiune, ca principii de parazitism şi obstacol al oricărei fraternizări.

Cu Fraternitatea (astfel înţeleasă) ca pârghie, şi prin ura dezlănţuită între oameni ca punct de reazem, noi vom face să dispară pentru totdeauna Parazitismul şi Represiunea armată, aceste flagele neîmpăcate, această groază sălbatică a neamului omenesc”. (Vezi Paul Ruse L’ Ennemie sociale”, pag. 43-44, şi Anexa de la sfârşitul acestei cărţi).

Să vedem cum aceste instrucţiuni, care concordă exact cu învăţămintele din Protocoale, s-au aplicat şi se aplică tot mai mult în viaţa statelor creştine, prin puterea crescândă a iudaismului.

I. Stat în Stat. Oricine ştie că Jidanii sunt organizaţi în comunităţile lor, care numai pe dinafară apar ca asociaţii religioase, pe dinăuntru însă, constituie o organizaţie aparte, cu putere administrativă, judecătorească şi legiuitoare faţă de membrii aşa zisei „comunităţi”. Această organizaţie urmăreşte scopuri cu totul deosebite de viaţa statului în care trăieşte. De o solidarizare cu interesele permanente ale statului, nici nu poate fi vorba. Oricâte drepturi s-ar da jidanilor, cum li s-a acordat în toate statele o perfectă egalizare cu autohtonii, ei nu renunţă la organizaţia lor aparte, pentru că constituie o naţiune aparte. Un exemplu din ţara noastră: Prin Constituţia din 1923 li s-a acordat deplinătatea drepturilor politice; şi totuşi nu numai că păstrează, dar întăresc prin toate mijloacele „ Uniunea Evreilor Români”. In numele acestei Uniuni, ca corp separat, reprezentanţi ai evreimii se prezintă la autorităţile noastre şi îşi permit să trateze ca de la putere la putere: Stat în Stat[23]. Şi au dobândit atâta autoritate, intimidează

---

[20] Cf. Ludendorff, „Kriegfuhrung und Politik”, ediţia II, din anul 1922 pag. 51. Ultimele cuvinte ale acestui citat din autorul german, se pot preciza în felul următor: cu cât pătrundem mai adânc în tainele diplomaţiei contemporane.

[21] Este foarte probabil că conţinutul Protocoalelor provine din notele luate de un discipol, după cursul ţinut de vreun mare învăţat jidan, într-o întâlnire secretă şi exclusiv jidovească. Aceasta rezulta, spre exemplu, din următoarea frază cuprinsă în Protocolul XVI: „Când voi fi isprăvit expunerea programului nostru de lucru pentru zile de acum şi pentru viitor, o să vă arăt bazele acestor teorii”. Cf. de asemenea începutul Protocolului X: „încep astăzi repetându-vă ceea ce v-am mai spus altădată, şi vă rog să vă aduceţi aminte...”

[22] Alegerea lui Garibaldi dovedeşte abilitatea jidanilor. Nimeni în Italia nu se putea îndoi de sinceritatea eroului naţional, când luptă spe a reduce puterea Vaticanului, care, din motive egoiste, se opusese unităţii italiene. Pentru acest ideal, toată naţiunea italiană, dornică de unire, era de partea francmasoneriei. Dar, realizarea idealului naţional nu era decât un fapt divers, pentru Conducerea Francmasoneriei, care, înlesnind unitatea Italiei, se apropia de altă ţintă, ce stă încadrată într-o politică mult mai largă dărâmarea autorităţii bisericeşti. E de observat că marele Cavour a protejat înflorirea Francmasoneriei, că afară de Garibaldi, au mai fost Mazzini revoluţionarul republican, contele Nigra un diplomat de valoare al Italiei, Crispi fost Preşedinte de Consiliu etc. Prin asemenea personalităţi, francmasoneria dizolvantă şi jidovită dicta din culise mersul vieţii publice.

[23] De o asimilare a elementului evreiesc, nici nu poate fi vorba. Dovadă e şi următorul fapt: în Statele Unite, jidanii se bucură de toate drepturile şi noii veniţi le dobândesc, prin Constituţia americană şi aurul jidovesc, atât de repede ca în nici o altă ţară. Şi totuşi aceşti intruşi încetăţeniţi, rămân atât de străini de poporul care i-a primit, încât schimbă aspectul oraşului, jidovesc mentalitatea autohtonilor prin presă, finanţe, teatru şi literatură, în aşa grad, încât marele American H. Ford (pag. 75), spune despre New York, unde sunt 1 1/2 milioane de jidani faţă de 5 milioane creştni, câ acest oraş „este o provincie străina la limita Statelor Unite”. Aviz celor care cVed în asimilarea jidanilor (Vezi Apendicele cărţii noastre).

astfel pe miniştri, încât nu numai că influenţează pe cei slabi de înger în hotărârile lor, dar îi fac să şi revină, asupra măsurilor luate şi publicate în Monitorul Oficial.
II. Un Stat deasupra Statului. Un exemplu de această realizare a politicii jidoveşti ne oferă Liga Naţiunilor, unde puterile anglo-saxone au preponderenţa, dar de fapt sunt mânate de la spate de forţa mondială a jidanilor. Cine se îndoieşte că această afirmaţie, să citească articolul lui Ford, din lucrarea mai sus citată (pag. 111-127).
Dar şi înainte de războiul mondial se pot urmări maşinaţiile jidoveşti în raporturile internaţionale dinte State. Câte exemple, luate din Ford, op.cit., pag.84:
„Istoria diplomatică a Statelor Unite în ultimii 70 de ani este bogata în dovezi despre activitatea organizaţiei jidoveşti B'nai B'rith (care şi-a împărţit lumea în 11 districte, având până în prezent 426 organizaţii în subordine. Dintre aceste districte 7 sunt în America, iar celelalte 4 în Berlin, Viena, Bucureşti, Constantinopol). în 1870 un membru al acestei organizaţiuni, Proexotto, a fost numit consul al Statelor Unite la Bucureşti, cu scopul special „de a ameliora starea jidanilor crud persecutaţi în România".
Ford continuă:
„Aceste persecuţii au constat în apărarea ţăranilor români contra celui mai râu dintre duşmanii lor: basamacul (rachiul) jidovesc şi arendaşul jidan. Această numire a avut loc după propunerea făcută de B'nai B'rith; tratativele au fost conduse de membrul Simon Wolf.
Acest Simon Wolf a fost 50 de ani în Washington reprezentantul permanent şi oficial al pretenţiilor jidăneşti. Dacă ar voi, ar putea să scrie o istorie plină de învăţăminte asupra legăturilor dintre B'nai B'rith şi numirile din diplomaţie. El a propus secretarului de Stat de la Externe, Bryan, să numească un jidan ca Ministru al Statelor Unite în Spania, spre a arăta acestei ţări că Statele Unite nu aprobă izgonirea jidanilor din Spania în secolul al XV-lea. Jidanii împing pe Preşedintele Harding să numească ambasador pentru Germania un jidan, spre a arăta Germanilor nemulţumirea Statelor Unite faţă de împotrivirea Germanilor contra domniei jidoveşti în finanţe, în industrie şi în politică. Aceasta concepţie, că serviciul diplomatic american funcţionează ca o agenţie a pretenţiilor mondiale jidoveşti, atare concepţie s-a format de mult şi a avut ca urmări unele numiri în diplomaţia americană, care pun poporul nostru pe gânduri".
Alt caz, din articolul lui Ford, intitulat: „Cum a trebuit să se plece un şef de Stat" (pag.98-104): „între Rusia şi Statele Unite exista o convenţie comercială din 1840. Jidanii din Rusia plecau în America, obţineau repede cetăţenia americană şi se întorceau ca cetăţeni americani în Rusia, sub protecţia Statelor Unite. Această manevră le da putinţa, ca străini, să exploateze Rusia în mai multă libertate, decât dacă ar fi rămas supuşi ruşi. Guvernul rusesc opreşte intrarea în ţară a acestor pseudo-americani. Jidanii din Statele Unite ţipă prin presa cumpărată de ei, împing la explicaţii diplomatice şi cer preşedintelui Taft denunţarea convenţiei. Acesta refuză net. A treia zi, după refuzul dat delegaţiei curat jidoveşti (vezi numele membrilor, pag. 102), Preşedintele Statelor Unite îşi pleacă capul şi denunţă convenţia comercială cu Rusia. Aceasta nu înseamnă un Stat deasupra Statului, aşa cum scria Maestrul jidov al Francmasoneriei, lui Garibaldi?
III. Un Stat împotriva Statului. Din momentul în care a pătruns în sufletul jidanilor convingerea că ei, ca „popor ales", vor clădi un stat al lui Israel, universal, pe ruinele statelor creştine, este firesc ca jidanii din orice stat actual să lucreze astfel, încât să se poată apropia mai repede de realizarea idealului lor. De câte ori politica unui stat, starea socială a unei societăţi, nu promovează interesele lor, este firesc ca ei să se opună din răsputeri, să fie duşmanul înverşunat al acelui Stat Să-şi amintească bătrânii şi să afle tineretul nostru, că cele mai grele bârfiri, cele mai sfruntate neadevăruri, cele mai negre calomnii în străinătate, contra României, au pornit din sânul comunităţilor, evreieşti din ţară. Când Prinţul Carol a venit în România la 1866, una din chestiunile cele mai spinoase, ridicate de propaganda duşmănoasă a jidanilor din ţară, a fost chestiunea evreiască. Şi pentru că bărbaţii de Stat ai României înţelegeau să nu cedeze, ci să apere patrimoniul strămoşesc, lupta a luat un caracter extern: este cunoscută scrisoarea trimisă Domnitorului Carol, viitorul rege Carol I, de jidanul Cremieux, prin care îi spunea: „dă afară din guvern pentru totdeauna pe Brătianu" (,,frapez Brătiano d'une revocation absolue"); este cunoscuta faimoasa notă diplomatică a lui Kogălniceanu, din 1868, prin care a luminat străinătatea, spulberând calomniile şi minciunile răspândite în lumea întreagă de jidanii veşnic tânguitori şi bârfitori din ţara noastră. (Vezi: Verax „La Roumanie etlesjuifs", pag. 141-146).

Aşa se purtau jidanii în epoca de consolidare a României mici. Dar în România Mare cine împiedică consolidarea, discreditându-ne ţara în străinătate? cine ne ponegreşte prin presa jidovită ce îşi zice „independentă”? Jidanii. Răzleţi? Nu; ci constituiţi într-o formidabilă organizaţie secretă. Acestea nu sunt oare acte de ostilitate contra ţării unde te hrăneşti şi unde te îmbogăţeşti prin exploatarea autohtonilor? %
Dar faţă de Rusia, cum s-au purtat în vremea ţarismului? Despre propaganda făcută în străinătate, prin presa jidovită, împotriva Rusiei, Ford, în lucrarea citată, pag. 100, face următoarea apreciere:
„Propaganda contra Rusiei din cauza „persecuţiei jidanilor” constituie cea mai mare excrocherie mondială („der argste Weltbetrung”) a timpurilor noi”.
Spre a tăia orice putinţă de replică, făcută cu bună eredinţă, să ne întoarcem privirea către o ţară, care până la 1920 nu a cunoscut „antisemitismul”, către Statele Unite.
Cum se manifestă acolo ostilitatea contra statului, în ultimii ani, de la încheierea păcii încoace?
Jidanii simţindu-se tot mai puternici, au început o campanie sistematică pentru a „iudaiza” societatea americană. Acolo nu mai este vorba de păstrarea intactă a fiinţei neamului evreiesc, ci de un atac pornit contra societăţii creştine. O sumă de pretenţii formulate prin presa jidovită, dezvăluie această campanie. Luăm din Ford, pag. 76-82, câteva informaţii preţioase, spre a deştepta spiritul public românesc din România întregită:
„Să se suprime orice indicaţie privitoare la Hristos, ce va apărea în documente oficiale şi adunări publice, emanând de la autorităţile orăşeneşti, de stat, sau federale. Se menţionează protestul unui rabin contra guvernatorului din Arcansas, care într-o manifestaţie publică a întrebuinţat „o expresie privitoare la Hristos”, „einen christologischen Ausdruck”.
Altă pretenţie:
Jidanii să aibă dreptul să-şi ţină deschise duminica magazinele lor, fabricile lor, teatrele lor, să aibă dreptul să lucreze şi să facă comerţ duminica”.
Altă pretenţie:
„Să se suprime sărbătorirea Crăciunului în şcolile publice, în pieţele publice, în birourile poliţiei; să se interzică expunerea în pieţele publice a brazilor de Crăciun, precum şi cântări în public, prin care se glorifică naşterea Domnului”[24]
Altă pretenţie:
„Să fie daţi afară din slujbe şi urmăriţi judecătoreşte, toţi funcţionarii care critică rasa jidovească, chiar când fac aceasta în interesul public”.
Altă pretenţie:
„Să se instituie Beth Din’s, adică tribunale jidoveşti, în clădirile oficiale ale tribunalelor actuale. În mai multe locuri s-a şi admis atare cerere.”
Altă pretenţie:
„Să fie interzisă expresia „creştin” sau expresia „stat, religie şi naţionalitate” în toate publicaţiile oficiale, pentru că ating drepturile jidoveşti şi înseamnă degradarea jidanilor”.
După aceste pretenţii şi multe altele, Ford, găsind că jidanii prea întind coarda răbdării americane, face următoarele aprecieri:
„Acum, orice american trebuie să vadă că drepturile lui (nu ale Jidanilor) sunt atinse, prin exploatarea simţului lui de dreptate. El vede că: astăzi singura intoleranţă religioasă efectivă este atacul jidanilor asupra drepturilor religioase ale altora, precum şi hotărârea semită de a stinge orice urmă de caracter creştin[25] din viaţa publică a Statelor Unite. Orice privire şi orice sunet despre ceea ce este creştin, le tulbură lor liniştea şi pacea, şi acest caracter creştin îl calcă în picioare de câte ori pot, prin mijloace politice. Unde duce aceasta, au arătat „şcolile reformiste ale bolşevicilor din Rusia şi din Ungaria”.

---

[24] Cine se mai poate îndoi că cele trei pretenţii, mai sus citate, nu pornesc din instrucţiile date în Protocoale, de a distruge religia creştină? Protocolul IV, conţine următorul învăţământ: „Iată de ce trebuie să dărâmăm credinţa şi să smulgem din sufletul creştinilor însuşi gândul Dumnezeirii şi al Sufletului, pentru a-1 înlocui cu socoteli şi lipsuri materiale”. în Protocolul XVII se întâlneşte următoarea mărturisire: „Ne-am îngrijit deja sâ discredităm clasa preoţilor creştini şi sâ le dezorganizăm misiunea care ne-ar putea astăzi stânjeni muit”. In afară de veninul presei şi al literaturii jidoveşti şi jidovite, aruncat cu iscusinţă asupra feţelor bisericeşti şi instituţiilor creştine (Cf. Ford, op.cît. II, pag. 53-65).

[25] Nu numai în Statele Unite, şi nu numai după războiul mondial, care a adus jidanilor putere şi bogăţie, formulează ei pretenţii, care înseamnă a şterge orice urmă de caracter creştin din viaţa statului, - ci şi în Franţa, cu mult înaintea războiului mondial, Jidanii au afişat aceeaşi politică.

Rugăm pe cititor să pună în legătură această tendinţă de descreştinare, cu faptul că toată presa jidovească şi jidovită din România a atacat, persiflat, târât în noroi dispoziţia I.P.S. S. Mitropolitul Primat al României întregite, prin care a introdus un ceremonial mai impunător şi mai pronunţat creştinesc la depunerea jurământului înaintea instanţelor judecătoreşti.

Spre a dărâma complet organizaţia actuală a societăţii creştine, mai trebuie sfărâmată şi armata, scutul Statelor moderne, aşa scrie Maestrul francmasonic. Această învăţătură este cea mai potrivită cu firea jidanilor, ea rezultă din toată istoria lor şi a lumii, şi este mai ales ilustrată de puterea jidanilor în războiul mondial. A scrie adjectivul „războinic" pe lângă cuvântul jidan, înseamnă a face glume. Chiar jn luptele lor naţionale pe pământul Palestinei, n-au luptat ei, ci triburile străine de neamul lor, pe care le-au plătit ca mercenari. (Vezi: Maurice Muret, „L'Esprit Juif", pag. 39). Acest neam de paraziţi e aşa de nefolositor în război, încât nimeni, până în secolul XK, nu 1-a chemat la recrutare. Ar fi fost să se umple oştirile creştine cu elemente dizolvante şi cu trădători. Numai după ce li s-au acordat drepturi cetăţeneşti, au fost recrutaţi în diferitele state europene. Cu care rezultat? Răspunsul stă, între altele, în următoarele două fapte:

1. S-a propus a se face o statistică în Germania, spre a se afla numărul jidanilor care au luptat efectiv pe front în războiul mondial. Statistica nu s-a întocmit, fiind oprită de Jidanii atotputrnici, pentru că s-ar fi ruşinat neamul lui Israel de concluziile ei.
2. în Polonia s-a adus un proiect de lege prin care statul se dispensează de serviciile militare ale jidanilor.

Dar în ţara noastră, cum s-au purtat jidanii în timpul ocupaţiei germane, şi ca militari? .

Cine voieşte să afle ce isprăvi au făcut în războiul pentru întregirea neamului, în ce măsură au răspuns la chemare şi cum s-a luptat cu „faţa spre inamic", să citească cartea dlui A. C. Cuza intitulată Jidanii în Război", din care, spre edificarea cititorului, extragem următorul rezumat:

I. În războiul de la 1877. Au trecut Dunărea 900 de jidani. N-a murit niciunul, au dispărut 4 jidani din Regimentul 13 Iaşi, care s-a acoperit de glorie.

Pentru fapta de a fi dispărut 4 jidani, au fost încetăţeniţi una mie după încheierea păcii. (Cf. A.C. Cuza, Jidanii in Război, pag. 11).

II. În campania din 1913. La Corpul IV de Armată, au participat 5400 jidani dintre care 53% la front, iar 47% la părţile sedentare.

După arătările comandantului diviziei VIII, pe teritoriul căreia sunt cei mai mulţi evrei, rezultă că de la 1900-1909, au fost recrutaţi în absenţă 1754 evrei şi 6567 români; iar dezertările în timpul zvonului de război între noi şi Bulgaria, prin Decembrie 1912 ianuarie 1913, au fost, în cifră rotundă, de 10,27% pentru evrei, şi 0,60% pentru români". (Cf. Cuza, pag. 14,16,18).

III: În războiul pentru întregirea neamului. La 741.309 Români mobilizaţi, au fost mobilizaţi 15.969 jidani; românii au fost mobilizaţi în proporţie de 10% din populaţia românească a vechiului Regat, iar jidanii, cum erau cel puţin 300.000 - după declaraţia Primului Ministru din 1918, A. Marghiloman - rezultă că s-au sustras 50% de la recrutare. După statistica lui A.C. Cuza, cum locuiau 500.000 jidani în ţară la 1916, urmează că s-au sustras în proporţie de 70% de la recrutare. în loc să fie recrutaţi 50.000 de jidani, au fost recrutaţi circa 16.000, adică de 3 ori mai puţin decât se cuvenea, faţă de români.

Cum s-au purtat mobilizaţii jidani?

Din 15.969 jidani, 6078 au fost trecuţi de la început ca necombatanţi. S-a redus numărul aşa zişilor combatanţi, la 9951.

Din 9951 jidani, au trecut ca dezertori la inamic în aşa măsură, încât la un dezertor român, apar 26 dezertori evrei. Vezi raportul Statului Major al Diviziei VI. (ibid., pag. 29).

Aşadar, pe când au participat de 3 ori mai puţin la mobilizare, decât se cuvenea, după numărul populaţiei, au dezertat de 26 de ori mai mult decât soldaţii români.

Printre dezertorii jidani, îl ocupă locul de frunte nu gradele inferioare, ci ofiţerii medici, adică pătura cultă a elementului semit. (V. ibid., pag. 20-30).

Drept ultim argument, reproducem, mai jos, pentru a lumina pe cititorul român asupra calităţilor de militar şi de patriot român ale jidanului, un act oficial, deosebit de elocvent: Ordinul Generalului Arghirescu, comandantul, în război, al Diviziei a Vi-a, nr. 5945, din 8 Octombrie 1917, dat către Divizia sa:

„Încă de la începutul războiului, am avut ocazia să constat că soldaţii români de religie mozaică se predau sau dezertează la inamic.

„Mărturia incontestabilă a acestor fapte ruşinoase, o face acum statistica proceselor judecate la Curtea Marţială a Diviziei de la intrarea în campanie până azi.
Din totalul de 107 dezertori la inamic, 50 de cazuri sunt ale soldaţilor evrei, care, raportat la numărul luptătorilor evrei, revine peste 15 la sută dezertori la inamic, în timp ce dezertărie de aceeaşi categorie ale Românlior în raport cu numărul luptătorilor români, nu atinge nici 0,5 la. sută. La un dezertor român revin deci 30 de dezertori evrei.
Proporţia este mai mult decât îngrijorătoare; ea dezvăluie mentalitatea şi sentimentele antipatriotice ale acelora care s-au născut, au crescut şi s-au hrănit pe pământul ţării noastre, pentru ca la momentul de grea cumpănă s-o părăsească.
Această purtare laşă a soldaţilor de rit mozaic, care îşi calcă, fără scrupul, jurământul de credinţă şi datoriile de cinste şi omenie faţă de steagul ţării, ne îndreptăţeşte să admitem, că şi acei rămaşi în rândurile noastre vor dezerta, când li se va prezenta ocazia, şi că, dacă nu au dezertat până în prezent, este că nu au avut ocazie s-o facă.
„Ordon ca Comandanţii tuturor unităţilor să ia măsurile cele mai potrivite cu situaţia în care se află unitatea fiecăruia, pentru a nu se mai oferi de aici înainte, în nici un chip, soldaţilor evrei, ocazia de a dezerta la inamic.
„Ei nu vor mai E întrebuinţaţi în patrulă, în posturile de santinelă, observatori, agenţi de legătură, semnalizatori etc. Vor fi supravegheaţi cu rigoare şi puşi la lucru înapoia frontului, în condiţii care prin ele însele să compenseze îndepărtarea de la posturile periculoase.
Fac răspunzători pe toţi comandanţii de unităţi, de dezertările viitoare ale evreilor, care nu vor putea reuşi, decât numai datorita nerespectării acestui ordin,
Comandantul Diviziei VI.
General, (ss) Arghirescu
Din cele sumar expuse până aici, rezultă clar cum jidanii lucrează, conform cu preceptul francmasonic, pentru: un Stai în Stat, un Stat deasupra Statului şi un Stat contra Statului.

APENDICE
CONSTATĂRI

Făcute de miliardarul american Henry Ford Candidat la preşedinţia Statelor Unite, în cartea sa intitulată „Jidanul Internaţional”
Mărturisirea jidanilor către conaţionalii lor, că bolşevismul este opera lor.
Ford (op. cit., partea I, pag. 189) citează următoarea afirmaţie din ziarul „Evreul American” din 10 Septembrie 1920:
„Starea de lucruri pe care a produs-o cu atâta putere, în Rusia, idealismul jidovesc şi nemulţumirea jidovească, tinde să se înfăptuiască acum şi în alte ţări, prin mijlocirea aceloraşi însuşiri istorice ale spiritului şi inimii jidoveşti”.
Ibid., pag. 196:
„Dl Cohan scrie în ziarul Comunistul din Aprilie 1919: ‚»Fără exagerare se poate spune că marea revoluţie socială din Rusia s-a înfăptuit prin mâinile jidanilor. Masele proaste şi apărate ale muncitorimii şi ţărănimii ruse, ar fi fost în stare să scuture jugul burgheziei? Jidanii au fost aceia care nu numai că au dus proletariatul rusesc către aurora Internaţionalei, dar conduc şi astăzi sovietele, care sunt puse în mâini sigure. Simbolul judaismului, care a luptat veacuri de-a-rândui contra capitalismului (!) a devenit şi simbolul proletariatului rus, precum arată şi adoptarea stelei roşii cu cinci conlţuri, care, precum este ştiut, a fost în vremuri mai vechi simbolul sionismului şi al judaismului. Sub acest semn ne vine victoria, sub acest semn soseşte moartea burgheziei parazitare. Lacrimile pe care judaismul le-a vărst odată, le va transpira prin stropi de sânge această burghezime”.
La pag. 194, Ford spune următoarele despre finanţa internaţională jidovească, care întreţine bolşevismul:
„Adevărul întreg este că finanţa jidănească din toate ţările este interesată la existenţa bolşevismului, acesta fiind o întreprindere jidovească.
Ibid., I, pag. 190, despre tâlhăria bolşevică, deci jidovească.
„Acum vedem bolşevici ruşi în ţară la noi, defilând pe străzile New York-ului, cu tabachere de aur furate de la familiile ruse; vedem la ei bijuterii de tot felul, răpite femeilor ruse. Niciodată bolşevismul nu s-a înălţat mai sus decât a fi idealul cămătarilor şi al hoţilor prin efracţie. Dar va mai trece încă vreme până când America să primească ordine redactate în jidoveşte (ca în Rusia), sau până când femeile americane să cedeze bijuteriile lor

„poporului ales”. Cu toată legătura ce este între evreul american, bolşevismul rus şi Protocoale, totuşi se găsesc scriitori Jidani, care au îndrăzneala să spună că numai nebunii văd acea legătură. Nu, numai orbii nu o pot vedea”.
Despre Kehillah” (Canalul), organizaţie secretă atotputernică, cu sediul în New York şi cu ramificaţii în toată lumea Ford spune următoarele (II, pag. 68):
„În această organizaţie se întâlnesc în realitate toate grupările şi toate interesele, acolo se întâlnesc membrii în calitate de jidani. Capitalistul şi bolşevistul, rabinul şi meseriaşul, lucrătorii în grevă şi patronul împotriva căruia sunt în grevă - toţi se adună sub steagul lui Iuda. Dacă te atingi de capitalistul jidan îi sare în ajutor anarhistul jidan. Poate să nu se iubească între ei, dar mai tare este lanţul comun care îi leagă împotriva ne-jidanilor.
Kehillah (Canalul) este o organizaţie mai mult de atac decât de apărare contra Goimilor (creştinilor). Majoritatea membrilor ei au un caracter politic radical; sunt acele sute de mii din Estul oraşului New York, care cu precauţie au pregătit şi înaintat expediţia, ce trebuia să sfărâme imperiul rusesc, care chiar au ales pe jidanul care trebuia să fie succesorul ţarului. Deşi Kehillah păstrează acest caracter fundamental, se află totuşi în capul organizaţiei bărbaţi, al căror nume se rosteşte răsunător. în guvernul american, în justiţie, în corpurile legiuitoare, în finanţe. Această organizaţie oferă aspectul măreţ al unui popor consolidat ca rasă, cu credinţa vie în viitorul lui, lucrând sî depărteze toate deosebirile, un popor care se închide într-o puternică corporaţie pentru promovarea intereselor materiale şi religioase ale rasei, este excluderea tuturor celorlalţi.

POT FI EVREII ASIMILAŢI?

Autorul Theo-Doedalus, în cartea intitulată: „L’Angleterre vie; Israel chezjohn Bull”, ediţia III, din 1913, pag. 55, scrie următoarele despre faptul că jidanii sunt inasimilabili şi solidari pe toată suprafaţa globului:
Jidanul nu se absoarbe în mijlocul popoarelor printre care trăieşte. Fie stabilit în Franţa sau în Anglia, el rămâne izolat printre aceia, cărora le declară că este concetăţeanul lor; este totdeauna în el ceva care strigă: eu nu sunt unul dintre ai voştri. In realitate el are ca frate pe jidanul rus, pe jidanul polonez, pe cel din Levant sau din Maroc, sărac, păduchios, superstiţios, ignobil; pe când englezul şi francezul, la al cărui privilegiu înţelege să ia o parte mai mult decât acesta, nu rămâne pentru inima lui de Semit decât un străin, un fiu dispreţuit al apăsătorilor rasei lui.
Din acest sentiment, ce nu i se poate dezrădăcina, a ieşit organizaţia acelei vaste republici, despre care Alianţa Israelită Universală rămâne o mărturie vie şi atât de eficace încât a cuprins tot Pământul.”

DESPRE AMESTECUL DE PRETUTINDENI AL JIDANILOR

Ford, II, pag. 137:

„Nu trebuie să ne dea de gândit faptul că, ori de câte ori mergem la izvorul curentelor vătămătoare din viaţa noastră întâlnim grupuri de jidani? In transformarea sportului într-o afacere de vânzare, în finanţa care exploatează, în reducerea artiştilor scenei la starea de a nu avea ce mânca, dăm peste un grup de jidani cu pricina. Jidani la călcarea ordinului de a se vinde alcool: Politica naţională a războiului, în mâna jidanilor. Telecomunicaţia, un monopol jidănesc. Primejdia filmelor murdare porneşte de la jidani. Tot ei, stăpâni ai gazetăriei prin presiunea afacerilor şi a finanţei; tot ei, îmbogăţiţii de război 89% faţă de creştini; tot ei, jidanii, organizatorii rezistenţei active în contra obiceiurilor şi deprinderilor creştineşti. Şi acum, această atmosferă înăbuşitoare de aşa zisă muzică populară, un miş-maş de stupiditate şi imoralitate, iarăşi jidani.
„Se zice la noi: lasă-mă să fac cântecele unui popor, şi voi face cu acel popor mai mult decât pot legile. Ei bine, la noi în ţară, jidanul are amândouă mijloacele în mână”.

AUTO-CARACTERiZARE JIDĂNEASCĂ

Jidanul Levi, unul din cei mai distinşi conducător ai organizaţiei jidăneşti americane B’nai B’rith, spune despre propria lui naţie:

„Religia singură nu face poporul nostru. Cum am mai amintit, prin faptul că cineva a trecut la credinţa noastră, nu a devenit jidan. Pe de altă parte, jidanul de naştere rămâne jidan, chiar când s-a lepădat de credinţa părinţilor lui”[26]
De aceeaşi părere sunt şi oameni ca Brandeis, membru la Curtea de Casaţie a Statelor Unite. El spune:
„Noi mărturisim că noi jidanii formăm o naţiune deosebită, în care fiecare jidan, oriunde ar locui şi orice ar crede, face parte ca membru în mod necesar”.
Levi continuă:
Jidanii, în timp de 2000 de ani, abia dacă s-au schimbat în ce priveşte cifrele (statistica). Ei nu au dobândit prozeliţi la religia lor. Ei şi-au însuşit arta, literatura şi civilizaţia multor neamuri, dar s-au păstrat neatinşi de amestecul de sânge. Ei au filtrat sângele lor în sângele altor popoare, dar puţini au primit din sângele altor popoare în sângele lor propriu”.
Căsătoriile între jidani şi nejidani, le numeşte Levi o mezalianţă pentru Evrei: „Pentru mine este un lucru clar că jidanii trebuie să evite căsătoriile cu creştinii şi viceversa, pentru acelaşi motiv pentru care noi evităm căsătoriile cu bolnavi, cu ofticoşi, cu scofuloşi şi cu negri”.
Situaţia luptei între americani şi jidani din Statele Unite
Ford mai face următaorele constatări (II, pag. 135):

Jidanii nu vor nici cuvânt liber nici presă liberă. în fiecare stat al Statelor Unite, lucrează B'nai B'rit (organizaţie secretă jidovească), spre a impune o lege care sâ interzică orice publicaţie, ce ar aduce vreo critică jidanilor. Acesta este răspunsul jidanilor la faptele noastre.
În sute de librării jidanii lucrează şi îndepărtează din comerţ toate acele cărţi care ar cuprinde numai bănuiala cum că jidanii nu ar fi modelul tuturor virtuţilor şi nu ar fi poporul ales.
Şi aceasta are loc în Statele Unite şi mai ales într-unui din acele state, din partea de răsărit, care altădată apărau cu cel mai mare curaj libertatea cuvântului şi libertatea presei
Mai departe, fiecare caz în parte dovedeşte mai mult, că ceea ce se scrie despre jidani este adevărat.
Situaţia actuală a chestiunii jidoveşti în Statele Unite este următoarea:
Publicarea faptelor prea lungă vreme ţinute ascunse, este în curs de executare.
Conducătorii jidanilor sunt perfect convinşi de adevărul acelor fapte. Răspunsul lor este: tăgăduire şi ascundere.
Rezultatul: înfrângerea lor completa pe aceasta cale”.
Rugăm pe cititor să se gândească dacă la noi nu se urmăreşte aceeaşi tactică. libertatea presei? Au apărat-o, dar pentru a asigura presei jidoveşti şi jidovite putinţa de a ne destrăma principiul ordinea. Atât şi nimic mai mult. Dovadă: nu au suflat un cuvânt când s-a suprimat „Cuvântul Studenţesc” din Bucureşti şi „Dacia Nouă” de la Cluj, (în primăvara 1923), pentru că nu îi conveneau faptele acolo destăinuite. Dar în privinţa cărţilor care nu le convin? Nu au scos ei din comerţ, „Istoria Evreilor în ţările române” scrisă de Nicolae Iorga în 1913? Aceeaşi tactică e urmata la noi ca şi peste Ocean, pentru că cei ce au practică formează una şi aceeaşi naţiune, călăuzită de lumina Protocoalelor.

CÂTEVA DIN MAŞINAŢIILE FRANCMASONICE

Paul Rosen, în opera-i mai sus citată (vezi Anexa), face următoarele constatări privind maşinaţiile Francmasoneriei jidoveşti în Franţa, Belgia şi Italia:
„Am vrut să punem în evidenţă cum se săvârşeşte - în aceste trei ţări - opera satanică de descreştinare, hotărâtă cu tărie în legile masonice şi realizată cu ipocrizie sub toate formele, sub toate denumirile şi în toate modurile, în toate clasele societăţii; operă nelegiuită, care înumără printre complicii săi cei mai binevoitori, pe toate victimele indicate

[26] Cf. Ford, op.cit, II, pag. 152.

şi viitoare ale masei muncitorilor, pe care Francmasoneria a ajuns să-i despoaie în întregime de orice credinţă şi de orice simţ moral”, (pag.423).
Din cauza acestei primejdioase proceduri oculte şi ipocrite, Papa Leon XIII spune că fiecare bun creştin are datoria „să smulgă masca” acestei secte, care caută să distrugă ordinea socială, spre a întrona puterea iudaismului. Un document preţios în această privinţă constituie enciclica Papei Leon XIII, care începe cu vorbele „Humanum genus”, indicând că întreaga omenire este ameninţată în actuala ei organizaţie, şi condamnând primejdioasa sectă, pentru că:
„este criminală în organizarea ei;
este neleguită în principiile şi actele ei contra Religiei creştine;
este imoralăm principiile şi actele ei contra legilor naturii;
este revoluţionară în principiile ei şi în actele sale contra societăţii;
este ipocrită şi mincinoasă în principiile şi actele ei contra Umanităţii”.[27]
Cunoscând aceste fapte şi analizând doctrina masonilor precum şi felul lor de a lucra, nu este greu a ne explica cum au reuşit toate revoluţiile sociale de la 1789 şi până la bolşevismul rusesc. Se observă în Bucureşti, în ultimele timpuri, o întinsă activitate francmasonică pentru a cuceri aderenţi. Cad în cursă mai ales ofiţeri. Asemenea prozeliţi pot constitui instrumente preţioase în întreprinderea de distrugere pornită de jidani. Dar militarii noştri nu trebuie să se lase ademeniţi de formulele învăluite şi aparent inocente ce li se servesc ca neofiţi, sub masca raţionalismului distrugător al tradiţiei sănătoase şi sub pretextul umanitarismului care înăbuşe ideea de patrie. Francmasonii privesc ca pe duşmanul lor cel mai neîmpăcat armata. Acesta este adeărul; nu vorbele dulcege şi promisiunile interesate ce se fac aderenţilor pe pragul celei mai periculoase secte din câte cunoaşte istoria.

ANEXĂ
Traducere[28] din „Jidanul Internaţional” de Henry Ford
Partea I Capitolul XIX
Pecetea jidovească pe Rusia Roşie

„Într-o lume în care unităţile de Stat sunt complet organizate, evreul are numai două posibilităţi de reuşită: el va trebui sau să doboare pilaştrii întregului sistem de sate naţionale, sau atunci va trebui să întemeieze un stat propriu independent. în Europa orientală bolşevismul şi sionismul se pare că prosperează cot la cot... şi aceasta nu fiindcă evreul s-ar interesa de partea pozitivă a teoriei radicale, sau că ar voi să participe la naţionalismul ne-evreesc şi la democraţia neevreiască, - ci fiindcă orice formă de stat neevreiască îi este odioasă”. (Gustave Percy)
Dacă cineva ar voi să cunoască ceea ce gândesc şi ceea ce vor conducătorii evrei ai Statelor Unite, sau ai altor state, atunci nu trebuie să dea importanţă cuvintelor lor destinate pentru neevrei, ci cuvintelor destinate poporului lor propriu. Dacă evreul se consideră sau nu ca fiind ales pentru a stăpâni lumea; dacă se simte sau nu membru al unui popor şi al unei rase, care se deosebeşte cu desăvârşire de celelalte popoare şi rase; dacă evreul priveşte sau nu omenirea neevreiască drept un teren al său legal de muncă, unde are voie să jefuiască în numele unor legi de o moralitate inferioară faţă de acele legi prin care îi este prescris să se călăuzească în raporturile cu poporul său propriu, dacă, în sfârşit, tot el cunoaşte sau nu principiile Protocoalelor sau dacă le pune în aplicare, răspunsul autentic la toate întrebările acestea se poate găsi numai în cuvintele pe care conducătorii evrei le adresează evreilor, iar nu neevreilor.
Numele cunoscute evreieşti, care se întâlnesc mai des în presă, nu ni-i arată nicidecum pe toţi liderii iudaismului, ci numai o grupare selecţionată a reprezentanţilor secţiunii pentru propaganda, sub formă de donaţii pentru opere de caritate creştineşti, şi uneori de teorii „liberale” cu privire la chestiuni religioase, sociale şi politice. Sub orice formă s-ar manifesta activitatea propriii-zisă a cercurilor conducătoare evreieşti, această activitate se înfăţişează sub masca actelor care atrag privirile recunoscătoare ale neevreilor.

[27] Cf. P. Rosen, op.cit, pag. 419.

[28] Aceasta traducere este a dlui George Şerban, făcând parte din traducerea sa, în manuscris, făcută operei lui Ford. Ne e dată putinţa de a o publica aici, mulţumită bunăvoinţei sale, pentru care autorii ediţiei româneşti a Protocoalelor îi aduc.

Părerile şi constatările expuse în lucrarea de faţă, se sprijină întotdeauna pe dovezi şi confirmări neechivoce, culese chiar din declaraţiile conducătorilor evrei. De aceea, dacă evreii vor ataca aceste constatări, atunci ei vor ataca fapte confirmate de ei. Aceasta se explică prin faptul că evreii cred că cercetările noastre încă nu .au pătruns până la adâncimea ce ţin să tăinuiascâ lumii.
Afirmaţia care se contestă cu mai multă energie decât oricare alta, este aceea că bolşevismul, fie în Rusia, fie în Statele Unite, este jidovesc. Tăgăduirea aceasta este un exemplu cât se poate de limpede al duplicităţii lor îndrăzneţe. Faţă de neevrei, se tăgăduieşte caracterul semitic al bolşevismului; dar în sânul şi în liniştea comunităţilor evreieşti, se mărturiseşte cu mândrie poporului propriu, că bolşevismul este evreiesc, mărturisire ascunsă fie în dialectul judaic, fie în presa naţională evreiască
Pentru a scăpa, cu toate frazele lor mincinoase de umanitarism, de acuzaţiile ce li se aduc, privind asasinate, vandalisme morale, tâlhării, omor şi pedeapsă prin foamete, din Rusia de azi - fapte care nu se pot nici descrie şi nici închipui în toată grozăvia lor, -pentru a scăpa de toate acestea, propaganda evreiască se agaţă de două fire de paie: într-un rând se afirmă, că Kerenski, care se găsea în fruntea bolşevicilor, nu ar fi evreu. Ei bine, aproape nu există o dovadă mai puternică pentru caracterul evreiesc al bolşevismului, decât afirmarea jidovească trâmbiţată în gura mare, că doi inşi dintre conducătorii revoluţiei nu ar fi evrei. Este, fără îndoială, compromiţător faptul că se contestă dintre sute de inşi doi; şi, în afară de aceasta, o simplă tăgăduire nu modifică întru nimic naţionalitatea lui Kerenski. Numele său este Adler. Tatăl său a fost jidan şi mama jidancă. Adler, tatăl, muri - şi mama se căsători cu un rus sub numele Kerensky, pe care a început sâ-1 poarte şi adoptatul. Printre radicalii care l-au avut ca avocatul lor, printre potenţiaţii care l-au însărcinat să lovească primul cui în coşciugul Rusiei, printre „soldaţii care s-au luptat sub el, - originea şi caracterul pur jidovesc niciodată nu au fost puse la îndoială.
„Dar Lenin - spun Evreii Conducători - Lenin, capul, înţelepciunea tuturor, - Lenin nu este jidan!” Posibil. Dar de ce lasă el pe copiii săi să vorbească iddisch? De ce îşi publică el proclamaţiile sale în limba evreiască? De ce a suprimat ziua creştinească a Duminicii şi de ce a introdus Sâmbăta evreiască?
Faptul că s-a căsătorit cu o evreică, ar putea fi una din explicaţiile pentru aceasta. A doua este, că el însuşi e totuşi jidan. E sigur, că nu este un nobil rus, după cum s-a afirmat întotdeauna. Ceea ce el însuşi susţine în privinţa aceasta, este o minciună. Afirmaţia, că n-ar fi evreu, este cel puţin îndoielnică.
Până acum nimeni nu s-a îndoit de naţionalitatea luj Trotsky. El este evreu şi de fapt se numeşte Branstein. De câtva timp se povesteşte neevreilor, că Trotzky însuşi ar fi spus, că el nu aparţine nici unei confesiuni. Poate să fie adevărat. Dar la ceva trebuie să aparţină: altfel de ce s-au făcut din bisericile creştine ruseşti grajduri, măcelării şi săli de dans, în timp ce sinagogile evreeşti rămâneau neatinse? Şi preoţii creştini de ce au trebuit să împlinească munci de stradă, în timp ce rabinii rămâneau nestânjeniţi în slujba lor? Poate că Trotzky nu mai aparţine nici unei confesiuni, cu toate acestea el este evreu. Nu este nicidecum o încăpăţânare ne-evreiască, ce ar stărui asupra faptului că Trotzky este evreu - el e considerat ca atare de către toate autorităţile evreieşti.
Ni s-ar putea obiecta, că repetăm prea de multe ori lucruri îndeobşte cunoscute. Există însă şi astăzi nenumăraţi oameni, care nu ştiu ce este bolşevismul şi de aceea, cu tot riscul de a deveni monotoni, va trebui să luminăm încă o dată punctele esenţiale. în afară de aceasta, scopul nu este numai acela de a lămuri situaţia din Rusia, ci şi de a da un semnal de alarmă cu privire la ceea ce se petrece în alte state.
La sfârşitul verii din 1920, când, prin contrabandă, a ajuns în posesia autorităţilor creştine ultima dare de seamă, guvernul lor este alcătuit aproape exclusiv din jidani. Această situaţie s-a schimbat de atunci prea puţin. Pentru a dovedi adevărata stare de lucruri, vom da numai câteva dovezi. Nu trebuie nicidecum să se creadă, că membrii neevrei ai guvernului ar fi cumva ruşi. Numai foarte puţini ruşi au astăzi un cuvânt în afacerile ţării lor. Aşa numita „dictatură a proletariatului” în care proletariatul nu are să se amestece întru nimic, este rusească numai în sensul acela, că s-a înfiripat în Rusia. Ea nu este rusească fiindcă nu a pornit de la poporul rusesc şi nici nu dăinuieşte în interesul poporului rusesc. Bolşevismul este programul internaţional al Protocoalelor, pe care o mână de oameni trebuie să-1 realizeze în fiecare ţară. Evenimentele din Rusia sunt ca o probă generală ce se dă înainte de reprezentarea piesei înaintea publicului.
Stăpânirea evreiască în Rusia

	Numărul membrilor	Număr evrei	Procent evrei
Consiliul comisarilor poporului	22	17	77

Comisariatul de război	43	33	77
Comisariatul pentru afaceri străine	16	13	81
Comisariatul de finanţe	30	24	80
Comisariatul de justiţie	21	20	95
Comisariatul de instrucţie publică	52	42	79
Comisariatul de ocrotiri sociale	6	6	100
Comisariatul de muncă	8	7	88
Delegaţi ai Crucii Roşii bolşevice în Berlin, Viena, Varşovia, Bucureşti, Copenhaga	8	8	100
Comisari de provincie	23	21	91
Gazetari	41	41	100

Cifrele acestea sunt instructive. Participarea evreilor nu cade sub 75%. (E ciudat, că procentul cel mai scăzut al evreilor se găseşte la Comisariatul de război). Dar în Comitetele, care vin în contact direct cu masele poporului, în Comitetele de apărare a Ţării şi în acelea de propagandă, evreii ocupă literalmente toate locurile. Să ne gândim-la ceea ce spun Protocoalele despre stăpânirea asupra presei; să ne reamintim ceea ce a spus despre aceasta baronul Montefiore, — şi să ne uităm apoi la procentele gazetarilor guvernului. Cu propaganda bolşevismului este încredinţată numai pana jidovească.

Şi apoi „delegaţii Crucii Roşii", care nu sunt altceva decât nişte agenţi revoluţionari în oraşele menţionate mai sus, sunt de asemenea cu toţii evrei.

Comisariatul Ocrotirilor Sociale, de care depinde fericirea sau nefericirea a zeci de mii de oameni, se compune din 6 membri, - şi aceşti 6 sunt evrei.

Dintre cei 53 de membri ai Comisariatului de Instrucţie Publică, 11 sunt arătaţi ca neevrei. Nu se sprcifică însă, ce anume fel de neevrei sunt aceştia. Poate că sunt neevrei? ca Lenin, ai căror copii întrebuinţează iddisch-ul ca limbă maternă. în tot cazul, faptul că bolşevicii au încuviinţat toate şcolile ebraice, că le-au condus mai departe fără nici o modificare şi că au dispus să se predea limba ebraică veche, - aruncă o lumină cât se poate de caracteristică asupra atitudinii lor. Ebraica veche este instrumentul de realizare pentru tainele mai adânci ale programului mondial.

Şi ce se va întâmpla cu copiii ruşi? Aceşti distinşi educatori evrei spuneau că: „Pe ei îi vom învăţa şase lucruri de-odată. Vom mătura din capul lor orice nedumerire. Vor învăţa adevărul tuturor lucrurilor". Se împotriveşte până să descrie ceea ce înţelegeau ei prn asemenea adevăruri. Atunci, când Ungaria se eliberă de sub bolşevismul roşu al lui Bela Kuhn (sau Cohen), de sigur că au fost ucişi şi evrei nevinovaţi; - şi evreii cam au dreptate, când numesc „teroarea albă" evenimentele ce au urmat după prăbuşirea încercării lor de a desfăşura şi în Ungaria tragedia rusească. Există însă un material copleşitor de argumente pentru a dovedi, că nimic nu a contribuit într-o măsură atât de mare la izbucnirea „teroarei albe", decât disperarea şi furia părinţilor, ai căror copii au fost târâţi cu de-a sila prin toate mocirlele, în timpul dominaţiei bolşevice.

Evreii americani mi prea ascultă cu plăcere lucrul acesta. O aversiune oarecare din partea lor le-ar face numai cinste, dacă nu s-ar apuca să apere numaidecât pe oamenii care au comis faptele de mai sus. E ştiut, că în faţa tinerimii şi a bărbaţilor evrei, castitatea tinerimii feminine creştineşti nu se bucură de o dota atât de ridicata, ca aceea a fecioarelor evreieşti. Atunci ar fi cel puţin plăcut, dacă am auzi, că toţi evreii condamna ceea ce s-a petrecut în Rusia şi în Ungaria, sub numele de „educaţie". Deoarece însă influenţele principale, care depravează astăzi tinerimea ne-evreiască din America, pornesc de la evrei şi deoarece pe deasupra mai stă scris şi în Protocoale, ca „depravarea tinerilor necredincioşilor" este una din metodele de luptă, - chestia, într-adevăr, nu poate fi lămurită numai prin aceea, că evreii răspund la toate acestea prin injurii şi dezminţiri.

Gravitatea acuzării nu se îndreaptă împotriva sistemului economic al bolşevismului, şi nici împotriva înşelăciunii sau a rătăcirii disperate în care a fost aruncat poporul. Nu. Acuzarea se îndreaptă împotriva murdăriei animalice, care răzbeşte prin toate şi iată unde se deosebeşte în mod esenţial concepţia morală neevreiasca şi cea evreiască. Mai bine să nici nu vorbim despre grozăvia nemaipomenită care se leagă de toate acestea; redăm pur şi simplu următoarea lămurire exprimată în presa evreiască: „Se poate, că în Rusia evreul, fără ca să-şi dea searna, se răzbună pentru suferinţele lui seculare!.

Ni se pune întrebarea: „Dar prin ce se poate dovedi, că toate acestea sunt adevărate?" Ei bine, dovada aceasta o aducem Senatul Statelor Unite şi este tipărită într-o dare de seamă a comisiei juridice. Nu ne vom opri prea mult

asupra ei, deoarece preferăm citarea exemplelor evreieşti. Trebuie totuşi să expunem câte ceva din ea, de vreme ce e vorba de o documentare oficială.
Dr. George A. Simons, preot în slujba unei comunităţi bisericeşti americane din Petrograd, a fost martorul izbucnirii teroarei bolşevice. Redăm o parte din declaraţiile sale:
„Sute de agitatori, veniţi din cartierul de Est al New York-ului, se găseau în suita lui Trotzky-Braunstein... Mulţi dintre noi am rămas de la început uimiţi de elementul evreiesc frapant din această întreprindere, - şi în curând s-a dovedit, că în aşa numita mişcare bolşevică mai mult de jumătate erau evrei”.
Senatorul Nelson: „Ebrai?”
Dr. Simons: „Erau ebrai, - evrei renegaţi. Nu vreau să vorbesc nici împotriva evreilor. Nu am nici o simpatie pentru mişcarea antisemită; n-am avut-o niciodată şi niciodată nu o voi avea... Am însă ferma convingere, că toată afacerea este evreiască şi că una din rădăcinile ei trebuie căutată în cartierul de Est al New York-ului”.
Senatorul Nelson: „Trotzky venise în vara aceea din New York?”
Dr. Simons: „Da”.
Dr. Simons declară mai departe: „în Decembrie 1918... Sub preşedinţia unui bărbat cunoscut sub numele de Apfelbaum, dintre 388 de membri, numai 16 erau ruşi adevăraţi, restul toţi evrei, cu “excepţia poate a unui singur om, a unui negru din America, care se numeşte profesor Gordon... 265 de inşi din grupul acesta bolşevic din Nord, care se întruneşte în vechiul institut Smolny, veniră din partea inferioară a cartierului de Est al New York-uluî. Vreau să mai amintesc că în clipa în care bolşevicii veniră la putere, întreg Petrogradul fu inundat de un torent de proclamaţii şi afişe scrise în limba evreiască. Se vedea, cât de colo, că aceasta era menită să devină una din limbile principale în Rusia; bine înţeles că adevăraţii ruşi nu se arătau prea binevoitori.
William Chapin Hunington, ataşatul comercial al Legaţiei Statelor Unite din Petrograd, mărturisi: „După părerea mea cam două treimi dintre conducătorii mişcării sunt evrei... Bolşevicii sunt internaţionalişti şi idealurile naţionale speciale ale ruşilor le erau indiferente”.
William W. Welch, funcţionar al Băncii Naţionale Urbane, declară: „în Rusia e îndeobşte cunoscut, că trei sferturi dintre conducătorii bolşevici sunt evrei... Existau câţiva - puţini, dar totuşi câţiva ruşi adevăraţi: - sub ruşi adevăraţi înţeleg oameni născuţi ruşi şi nu jidanii ruşi”.
Roger E. Simons, Expert comercial la Departamentul comercial al Statelor Unite, declară acelaşi lucru. De asemenea, un martor anonim, om cu vază, numele căruia, cu învoirea Comisiei nu fu trecut în procesul verbal.
Cartea albă englezească sub titlul „Rusia”, No 1, conţine: „O colecţie de rapoarte despre bolşevismul rusesc, predată parlamentului Majestăţii Sale în Aprilie 1919” - şi o sumedenie de alte depoziţii similare, toate de la martori oculari.
Revista „Asia”, ce se bucură de o deosebită consideraţie, publică în numerele sale din februarie şi martie 1920, un studiu, care pe lângă alte informaţii preţiaose, conţine următoarele: „Şefii tuturor instituţiilor principale bolşevice sunt evrei. Grunberg, Subcomisarul Instrucţiei Primare, abia ştie ruseşte. Evreii au noroc la toate şi-şi ajung scopurile. Ei se pricep în a realiza şi în a menţine o supunere completă. Dar ei sunt îngâmfaţi şi dispreţuitori cu toată lumea - şi faptul acesta irită grozav poporul împotriva lor... Actualamente există printre evrei o puternică însufleţire naţională şi religioasă. Ei sunt convinşi, că se apropie timpul când Poporul Ales va stăpâni Pământul. Ei au legat una cu alta: iudaismul şi revoluţia mondială. în extinderea revoluţiei ei văd împlinirea cuvintelor: „Chiar dacă voi distruge toate popoarele printre care te-am risipit pe tine, ţie nu-ţi voi da sfîrşitul”.
Opţiunile evreieşti asupra bolşevismului au variat foarte mult. La început bolşevismul fu salutat cu entuziasm. în timpurile acelea ale introducerii noului regim, nimic nu fu tăinuit, în afară de participarea evreilor. Rând pe rând ieşiră la iveală adunări publice, consfătuiri foarte importante şi adevărate. De asemenea, n-au încercat să tăinuiască nici nume.
Apoi veni timpul, când omenirea fu cuprinsă de groaza provocată de evenimentele din Rusia, - şi pentru o clipă se făcu linişte în sânul lui Iuda. Abia una sau două dezminţiri convulsive. Pe urmă un nou torent de glorificări. Ele dăinuiesc încă în sânul evreimii, dar, faţă de neevrei, jidanii afişează o profundă deprimare şi vorbesc chiar de „persecuţii”. Noi ne-am aşteptat, ca într-o bună zi, jidanii să facă pe victima şi să explice mai târziu bolşevismul ca „persecuţii antisemite”.
În „The American Hebrew” din 10 Sept. 1920, apăru un articol, în care se recunoaşte şi se declară nu numai măsura în care evreii au participat la tulburările actuale, ci în care se şi justifică faptul şi încă în mod bizar... cu „Predica de pe munte”. Autorul spune că: „Evreul a dezvoltat capitalismul organizat împreună cu instrumentul său eficace,

sistemul bancar”. Faţă cu numeroasele încercări ale evreilor de a dezminţi această realitate, - mărturisirea de mai sus face un bun efect.
„Unul din fenomenele cele mai impresionante ale acestor vremuri impresionante, este răscoala evreului împotria orânduirii capitaliste, pe care însuşi spiritul lui a născocit-o şi pe care a făurit-o însăşi mâna lui”. Dacă lucrul acesta e adevărat, atunci de ce „capitalismul evreiesc organizat, împreună cu sistemul său cel mai eficace, sistemul bancar” sprijine revoluţia?! Fapta aceasta (revoluţia rusească) menită să fie încrustata în istorie ca urmarea inevitabilă a războiului mondial, a fost într-o, largă măsură opera cugetării, a nemulţumirii şi a voinţei iudaice de a reclădi lumea.
Grabnica schimbare a revoluţiei ruseşti din faza ei destructivă în aceea constructivă, este expresia fidelă a caracterului creator, ascuns în spiritul judaic, de a fi veşnic nemulţumit”. (Deocamdată rămâne a se dovedi, dacă faza constructivă a început sau nu. Afirmaţia din articolul acesta are numai un scop de propagandă. Protocoalele, însă, conţin un plan pentru o reclădire mondială).
Rugăm să se citească cu toată atenţia următoarele: „Ceea ce idealismul evreiesc şi nemulţumirea evreiască au săvârşit cu atâta putere în Rusia, aceleaşi lucruri caută să le realizeze aceste însuşiri istorice ale spiritului judaic şi în alte ţări”. Ce a făcut „idealismul evreiesc” în Rusia? Şi ai ce ariume mijloace aşa zise „puternice”? De ce „idealismul evreiesc” se găseşte întotdeauna combinat cu „spiritul de nemulţumire al evreilor”? Dacă citeşti Protocoalele, totul se lămureşte. Idealismul evreiesc înseamnează distrugerea statelor şi organizaţiilor sociale neevreeşti şi ridicarea unei singure forme de organizaţiune socială şi de stat evreiască. Oare în Rusia lucrurile nu s-au petrecut astfel? Pe pereţi proclamaţii evreieşti, în şcoli limba ebraică veche, Sabbat-ul în locul Duminecii, şi rabinii rămaşi neatinşi în timp ce preoţii creştini trebuiau să măture străzile. - Asasinate, tâlhării, furturi şi omoruri prin foamete - toate într-adevăr sunt fapte ultra „puternice”! Autorul articolului din „The American Hebrew” a scăpat din gură ceva mai mult decât voia să spună: legătura aceasta intimă dintre idealism şi nemulţumire, o numeşte „însuşirile istorice ale spiritului judaic”! - Dar asta încă nu e totul: însuşirile acestea atavice de rasă, care au trezit teroarea roşie în Rusia şi azi încă sunt în plină activitate acolo, vor pregăti - după părerea autorului - aceeaşi soartă şi altor ţari. Lucrul acesta l-am ştiut şi noi de mult. Deosebirea consta numai în aceea că, dacă aşa ceva s-ar afirma din partea neevreilor, atunci ei ar fi copleşiţi de injuriile cele mai sălbatice. Acum însă un autor evreu spune aceleaşi lucruri într-o revistă evreiască de frunte. Scuzându-se oarecum, autorul mai adaugă: „Era firesc ca...nemulţumirea să-şi fi găsit şi într-alte părţi ale lumii expresia într-un exces de sforţări şi într-o abundenţă de noi scopuri”.- Ce nemulţumire? Bineînţeles o nemulţumire jidovească. Şi nemulţumirea faţă de cine? Cu oricare formă de stăpânire, ce nu este evreiască. Şi din ce anume se compuneau sforţările şi scopurile? Anume: de a dezlănţui revoluţia bolşevică şi asupra Statelor Unite. O abundenţă”? - Nu; erau scopuri puţine, dar limpezi şi hotărâte. Numai că, pentru atare înfăptuire şi-au cam ales greşit ţara.
Pe la noi se pot vedea acum bolşevici ruşi vânzând pe străzile New York-ului tabachere de aur, pe care le-au furat de la familiile ruseşti, şi juvaerele familiare şi verighetele ce le-au răpit femeilor din Rusia. Bolşevismul nu s-a ridicat mai sus de idealul tuturor cămătarilor şi spărgătorilor. Dar va trece încă mult timp până când America va primi ordine în iddisch, sau până când femeile americane vor trebui să cedeze bijuteriile lor „Poporul Ales”.
Cu toată legătura dintre evreul american, bolşevismul rusesc şi „Protocoale”, publiciştii evrei au totuşi îndrăzneala să afirme că numai nebunii pot să descopere o legătură de aceasta. Nu. Numai orbii nu vor şi nu trebuie s-o vadă.
Pagini din N. Iorga „Istoria Evreilor în ţerile noastre” Conferinţă ţinută la Academia Română, în 1913 La pagina 18 a cărţii d-lui N. Iorga, se arată ceea ce scrie primul guvernator al Bucovinei răpite, generalul Enzenberg, în 1783, despre evreii din Bucovina: „Sunt neamul cel mai de-a dreptul stricat, dedat trândăviei; se hrăneşte, fără jenă, din sudoarea creştinilor muncitori” O comisie, care funcţiona în 1781, arată că în Bucovina „Evreii obişnuiesc a cumpăra ţăranului dinainte puiul în ou, mierea în floare şi mielul în pântecele mamei, pe un preţ mic, şi prin această camătă, obişnuiesc a suge cu totul pe locuitori şi a-i aduce la sărăcie, aşa încât ţăfanii împovăraţi astfel de datorii şi pentru viitor, nu au alt mijloc de mântuire decât să fugă din ţară; cu acest chip evreii dau aici prilej la emigraţie şi sunt deci primej-dioşi poporaţiei şi agriculturii. Evreii de aici se hrănesc mai mult cu cârciumile şi dau prilej poporului să bea şi să se strice; prin expulzarea lor ar fi hrana mai ieftină, beţiile s-ar mai opri, înşelătoria în negoţul cu mărfurile ar înceta, preţul arenzilor ar scădea şi satele s-ar păstra”.
La pag. 38-40, N. Iorga continuă:
„În cartea sa: „Le Juifs de Moldavie”, Francezul Desjardins, care a făcut o călătorie prin Moldova în 1867, descrie o populaţie asiatică streină ţării prin naştere, ca şi prin voinţa, moravuri, spirit şi limbă... acaparând tot micul negoţ

prin industria sa, in banul prin dibăcia şi economia sa, popor strtin în ţara a cărui sevă o storc, alcătuind un Stat in Stat” în mare parte fugari din Rusia, „calici, corupători, cari cumpărau o patrie provizorie şi cucereau un adăpost” în „Canaonul cametei”, Moldova, „unde „intri totdeauna cu punga în mână”. Nu vreau să fie soldaţi şi. Nu vreau să fie soldaţi şi. Nu vreau să fie soldaţi şi. Nu vreau să fie soldaţi şi cu toate că şcolile şi spitalele le erau deschise, - cum, fireasca favorizare a elementului indigen, le sunt şi astăzi - se îndărătniceau a se păstra şi în această privinţă ca popor izolat. Şi autorul unui articol publicat în „Revue des deux Mondes” pe 1868 recunoaşte că „numărul evreilor a crescut mult în Moldova” - după revoluţia polonă şi urmările ei - „Ei tot vin zilnic din Galiţia şi din Rusia”; numărul lor e socotit la 400.000.
„Urgenţa unor măsuri de prezervaţie era aşa de mare, încât aceia care, în 1868, dădu ordin să nu se lase aşezarea cârciumarilor evrei în sate, fu Kogălniceanu însuşi, idealistul tovarăş al lui Vodă Cuza idealistul, şi el apără cu elocvenţă, faţă de ameninţătoarea presiune streină, dreptul României de a cruţa micul avut şi sănătatea primejduită a sătenilor săi, puterea cea adevărată a statului şi a naţiei. într-un interviu acordat reprezentantului foii „Deutche Zeitung” la 1877, Ion Brătianu, la rândul său, făcea declaraţii clare cu privire la calitatea naţională şi morală a evreilor, care cereau drepturile în masă, sau pentru care ele se cereau de filantropii Apusului: „Sunt evrei de naţionalitate rusească, de calitatea cea mai rea... Din zece contravenitori la impozite, nouă erau evrei... Fiecare evreu din clasa de jos se declară, îndată ce are un conflict cu autoritatea locală, supus austriac. Avem la noi evrei ce au venit din afară pentru a scăpa de conscripia militară... Nu vreau ca România să devină un refugiu de răi cetăţeni... Intoleranţa religioasă, atât mie cât şi ţării mele, este „ceva necunoscut”, în sfârşit, C. Negri se exprima, la 1869, astfel despre evrei: Jidovimea, adică a şaptea parte din poporatia noastră totală, este cea mai tristă lepră, cu care ne-a osândit „slăbiciunea, neprevederea şi venalitatea noastră”, şi el înţelegea o soluţie numai (subliniază Dl N. Iorga) în favoarea „celor înstăriţi şi vechi în ţară” cu excluderea miilor de vagabonzi: „după ţara noastră trebuie să ne fie şi politica, iar nu după cele streine”.
„Totuşi intervenţiile streine, hrănite de elementele evreieşti bogate din ţară, nu se opriră, în 1878, ele puseră condiţii recunoaşterii independenţei, câştigate cu jertfe de sânge, a ţarii, şi grămădiră umilinţe asupra României independente, care nu se putea sinucide, dând politiceşte jumătate din ea în puterea evreilor moldoveni, dispunând de capitaluri şi uniţi într-o admirabilă solidaritate de rasă, dar lipsiţi de simţul ordinei de Stat ca şi de respectul faţă de drepturile populaţiei întemeietoare a Statului şi locuitoare, prin peste 5.000.000 de oameni, a tuturor satelor ei. Şi precum Kogălniceanu apăruse satele de alcoolul şi camătă evreiască, Dl Maiorescu apără demnitatea României de insulta primirii streinilor prin voinţa streinilor şi fără ca ei să fi cerut măcar, acest privilegiu. Se ajunse, după votarea încetăţeniţii în bloc şi celor 883 de evrei, care făcuseră campania - avură 5 morţi - la reglementarea împământenirii individuale. Desigur că nici unul din aceşti bărbaţi de Stat nu poate fi taxat de trecere la antisemitism, care, ca o concepţie religioasă, n-a existat niciodată în România, decât în legătură cu persoane fără însemnătate politică. Nu mai vorbim de atitudinea energică de împotrivire a.marelui nostru învăţat B.P. Haşdeu, adesea amestecat şi în viaţa politică.
Astfel scria marele nostru învăţat, N. Iorga, la 1913. Ce a făcut D-Sa în Constituanta de la 1923?
Campania de distrugere a religiei creştine în Rusia
Să se pună în legătură faptele relatate în articolul de mai jos, apărut în revista „Cosânzeana” din 10 Mai 1923, cu următoarea instrucţiune dată de jidanii de la Suprema conducere a Francmasoneriei, lui Garibaldi, în 1860:
„Nici legea, nici proprietatea, nici religia nu pot deci să se impună omului; şi cum acestea îl nimicesc, lipsindu-1 de drepturile lui cele mai preţioase, aceste instituţiuni sunt nişte ucigaşi cărora le-am jurat cea mai strălucită dintre răzbunări; sunt duşmani cărora le-am jurat un război până la capăt şi fără milă, un război de moarte. Dintre aceşti trei duşmani infami, Religia, trebuie să fie ţinta constantă a atacurilor tale ucigătoare”. (Vezi Anexa).
„Persecutia religioasa în Rusia
Execuţia monseniorului Budkiewicz
(„Cosânzeana”, din 10 Mai 1923)
„O emoţie considerabilă a provocat în lumea întreagă vestea cum că sovietele au executat pe Monseniorul Budkiewicz, ajutorul arhiepiscopului catolic Cieplack din Petrograd.
Amândoi prelaţii fuseseră condamnaţi la moarte de tribunalul revoluţionar din Moscova. La intervenţia lumii civilizate însă, pedeapsa arhiepiscopului a fost comutată la zece ani închisoare. Din toate părţile, sovietele au primit presante solicitări, ca pedeapsa Monseniorului Budkiewicz, să fie de asemenea îndulcită. Sfântul Scaun, reprezentantul diplomatic al Poloniei, precum şi guvernul britanic au făcut demersuri serioase în acest sens.

Iniţiativa Angliei a provocat chiar o replică destul de vie din partea comisarului de la externe, Cicerin, tratând de inamicală aceasta ingerinţă, pentru a proteja spionii şi trădătorii.
Execuţia a avut loc la 31 Martie, în Sâmbăta Mare, în închisoare, la 4 ore dim. Preotul Edmund Walsh, reprezentantul Vaticanului la Moscova, n-a putut obţine autorizaţia de a împărtăşi pe condamnat cu ultimele sacramente. Acesta a fost ucis cu un glonţ de revolver tras pe la spate, în cap, de călăul din Ceka.
Mgr. Budkiewicz era în vârstă de 55 de ani. El aparţinea unei vechi şi bogte familii poloneze şi era Superiorul bisericii Sf. Ecaterina din Petrograd.
Procesul ce i-a fost intentat lui şi arhiepiscopului Cieplack, era bazat pe două motive: prelaţii erau acuzaţi, că au protestat împotriva confiscării obiectelor cultului şi că au luptat împotriva regimului sovietic.
Budkiewicz era mai învinovăţit, că a trimis o telegramă de solicitare guvernului din Varşovia, în 1918, când sovietele erau în stare de război cu Polonia.
În acelaşi timp au mai fost acuzaţi alţi 14 preoţi catolici şi judecaţi la diferite pedepse.
Tribunalul era prezidat de Kalakin şi procurorul de Stat... Krylenko. Printre apărători se găsea advocatul Puşkin, unul dintre maeştrii baroului rus.

Acest proces nu este decât un episod în lupta urmărită de soviete împotriva tuturor bisericilor, dintre care cea ortodoxă are mai mult de suferit. Punctul de plecare al persecuţiei a fost organul de rechiziţie a tuturor averilor bisericeşti, ca obiecte preţioase de aur şi argint, pietre scumpe, clopote, în sfârşit tot felul de lucruri, care trebuiau predate autorităţilor civile, cu scopul de a se ajutora victimele foametei. Cleiul a protestat, bineînţeles, împotriva acestei despolieri. Sovietele au depus atunci pe patriarhul rus Tikhon, a cărui autoritate o înlocuiră printr-un sinod de episcopi şi l-au daţ în judecată. Uri mare număr de alte arestări au fost operate, unele pentru refuz de supunere, altele pentru complot împotriva Statului. Mai mulţi episcopi au fost condamnaţi la 2-5 ani închisoare.
În acelaşi timp a fost dusă o campanie contra formelor de prejudecăţi religioase. într-un mare număr de regiuni, repaosul săptămânal al Duminecii a fost mutat pe Lunea, sau o altă zi. La Murom, catedrala a fost transformată în teatru. La Minsk, sinagoga a devenit club pentru muncitori. Sărbătorile liturgice, au fost suprimate şi înlocuite prin „serbări roşii”, care au luat cu prilejul ultimului Crăcun o extindere generală. Efigiile Domnului, complet inutile lumii muncitorilor, au fsot arse pepieţele publice. „Crăciunul Komsomol” sau „Crăciunul tineretului comunist” s-a preumblat într-un defileu grotesc de Carnaval chipurile lui Osiris, Buddha, Mithra, Isus şi Mahomet.
Ceremoniile tuturor cultelor au fost răsturnate în deriziune şi relicvele profanate.
Cortegii de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în batjocură în odăjdii cutre erau străzile.
Rusia bolşevică a întreprins deci o adevărată persecuţie religioasă sub toate formele. Una din consecinţele acestei atitudini a fost ruptura unităţii bisericii ortodoxe.
În sfârşit în urma depunerii patriarhului Tikhon şi a înlocuirii lui, contra canoanelor, cu un consiliu superior eclesiastic, episcopii ortodocşi din Polonia, reuniţi în sinodul de la Poczaiof, în luna Mai 1922, au decis ruperea contactului cu Moscova şi proclamarea independenţei bisericii ortodoxe poloneze, cu toată opoziţia episcopilor din Grodno şi Vilna.
Asasinatul Mitropolitului George, şeful bisericii ortodoxe din Polonia, la 8 Febr. 1923, de către arhimandritul Smarag Latiszenko, este urmarea directă a acestei lupte. Mitropolitul a căzut sub loviturile adversarilor autocefaliei poloneze.
În Ukraina a fost de asemenea creată o situaţie analogă în luna februarie, însă contactul canonic trebuie să fie cu toate acestea conservat cu direcţia supremă a bisericii din Rusia”.

Participarea jidanilor la Conducerea bolşevică a Rusiei

Numele fals (pseudonim)	Numele adevărat	Naţionalitatea
1. Lenin	Ulianov	rus(?)
2. Trotzky	Braunstein	jidan
3. Steklov	Nathankiss	jidan
4. Martov	Zederbaun	….
5. Zinoviev	Apfelbaum	……
6. Gussiev	Dropkin	……
7. Kamenev	Rosenfeld	…..
8. Suhanov	Ghimmer	…..
9. Sagarsky	Krachmann	„
10. Bogdanov	Silberstein	„
11. Garev	Goldmann	
12 Uritzkî	Radomilsky	„
13. Volodarski	Kohen	
14. Sverdlov	Sverdlov	
15. Kamkov	Katz	
16. Sanetzky	Furstenberg	„
17. Daun	Gurevici	
18. Meskovski	Goldberg	
19. Parvus	Helfant„	
20. Riazanov	Goldenbach	
21. Martinov	Zimber	
22. Cernomorski	Cermonordik	
23. Piamtzki	Levin	
24. Abramovici	Rein	
25. Solutzev	Blechmann	
26. Zverdici	Fonstein	
27. Radek	Sobelson	
28. Litvinov alias Finkeistein	Wallak„	
29 Lamaciarski	Lamaciarski	rus
30 Kolutai	Kolutai„	
31. Peters	Peters	leton
32. Maklakovsky	Rosemblum	jidan
33. Lapinsky	Levenson	T,
34. Vobrov	Natauson	„
35. Ortodox	Axelrod	„
36. Garin	Gerfeld	
37. Glazanov	Schulze	
38. Lebedeva	Simson	„
39. Joife	Joffe	„
40. Kamensky	Hoffmann	
41.Naut	Ginzberg	„
42. Zaguki	Grahmaliuk	„
43. Izoev	Goldman	
44. Vladimirov	Feldman	„
45. Bumskov	Fundaminţchi	
46. Manuilsky	Manuilski	
47. Larin	Luri	„
48. Krassin	Krassin	rus
49. Cicerin	Cicerin	

Breva pontificală acordată de Papa Leon XIII lui Paul Rosen[29]

Dilecto filio Paulo Rosen, Lutetiam
„Leo P.P. XIII Dilecte Fiii Salutem et Apostolicam Benedictionem,
Perlatum Nobis fuit cum obsequiosa epistola fua, exemplar libri a Te nuper edifi inscriptique: “L'Ennemie sociale” cuius opera propositium habes.ceu novimus ex adiectis litteris, consilia, et opera delegere implorum hominum, quiin coetus clandestinos coacti, ecclesiae reique publicae moliuntur exitium.
Equidem veniam quam poscis dicandi Nobisoperis, lui fultro? Tibi concedimus, studium enim religionis tuendae quo praesias cum ex altis argumentis. Nobis esieploratum, turn maxime ex ea constantia qua adniteris fidel et pietatis hostes appungnare, fraudis noxisque eorum explicatis.
Dum porro opiamus ut omnes cordati, nedum catholici, homins eas fraudes et noxas sic abhorreant, prout ipse iusta detestatione prosequeris, uberiora in dies Tibi adprecamur a Patre luminum verae sapientiae dona, et Apostolicam Benedictionem.
Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die VII, Iulii, Anno MDCCCXC, Pontificatus Noştri decimo tertio.
Leo P.P. XIII

Traducerea textului latinesc al Brevei pontificale:
„Fiului nostru iubit Paul Rosen, la Paris. Papa Leon XIII
Fiule iubit, Sănătate şi Binecuvântare Apostolică.
Împreună cu scrisoarea ta respectuoasă Ni s-a adus un exemplar al cărţii tale de curând apărută şi intitulată L'Ennemie sociale” prin care ţi-ai propus, precum am aflat din scrisoarea alăturată, să descoperi staturile şi faptele acelor oameni nelegiuiţi, cari, adunaţi în societăţi clandestine, aduc pieirea Bisericii şi a Statului.
Favoarea ce ne ceri, de a Ne dedica opera ta, ţi-o acordăm bucuros, căci ne este cunoscută silinţa ta de a apăra religia şi între alte dovezi, mai ales statornicia cu care combaţi pe duşmanii credinţii şi ai pietăţii, dezvăluind înşelăciunile şi relele lor.
Dorind deci ca toţi oamenii, nu numai catolicii, să aibă aceeaşi groază pentru fraudele şi relele lor, cum îi urmăreşti tu cu deplină dreptate, rugăm pe Părintele luminilor să-ţi hărăzească darurile bogate ale adevăratei înţelepciuni şi Noi îţi împărţim ţie şi alor tăi, cu toată dragostea, Binecuvântarea Apostolică, mărturie a iubirii noastre părinteşti.
Dat la Roma, lângă Sfântul Petru, în ziua de 7 iulie 1890, în anul al 13-lea al Pontificatului Nostru.
Leon XIII, Papă
Dăm mai jos un pasagiu întreg extras din această carte a lui Paul Rosen[30] despre care vorbeşte Papa Leon XIII în Breva Sa de mai sus. E pasajul care citează, în text original:
Instrucţiunile date lui Garibaldi în 1860, de către Direcţia supremă a francmasoneriei
Instrucţiile de mai jos poartă data de 5 aprilie 1860. Iată textul lor original:
„Frate,
Cum actele tale ne-au dat proba sigură de un devotament absolut pentru fericirea Umanităţii, care fericire nu poate realizată decât atunci când convingerile noastre vor fi adus pentru omenire Egalitate, doctrinele noastre vor fi Fraternitatea şi voinţa noastră, a şefilor supremi ai Francmasoneriei, va fi devenit singura ei libertate, noi consimţim să te ridicăm la rangul suprem.

[29] Autorul lucrării intitulate „L'ennemie sociale” („Duşmana societăţii”) din 1890
[30] Paul Rosen, a fost un Francmason, ajuns până la gradul al 33-lea (cel mai înalt) de „Mare Inspector General” al Francmasoneriei. îi cunoştea deci toate tainele, mai bine decât oricine. Din motive sufleteşti, recunoscând satanica ticăloşie care stă la baza Francmasoneriei, s-a întors către religia cea adevărată a lui Christos, părăsind organizaţia francmasonică. In semn de pocăire, a crezut că e de datoria sa de bun creştin, să descopere lumii toate tainele Francmasoneriei. A scris atunci aeastă carte (L'Ennemie Sociale”), pe care a dedict-o Papei Leon XIII. Din ea am extras documentele ce urmează: Instrucţiunile date, în 1860, de către Direcţia Supremă a Francmasoneriei, lui Garibaldi, eroul naţional italian. Garibaldi, fiind şi el un membru al Francmasoneriei (ajuns , de asemenea, la al 33-lea grad, de „Mare Inspector General”), putea aduce multe foloase organizaţiei sale prin atacurile şi războaiele lui aventuroase. Instrucţiile ce le dăm aici, sunt o dovadă despre faptul că, în 1860, când Garibaldi combătea Vaticanul reacţionar, eroul favorit al Italiei era pus la cale de Francmasoneria duşmană a Bisericii.

Şi cum, dacă te admitem printre noi este ca să lucrezi iar nu ca să studiezi, noi îţi vom da, într-o Instrucţiune unică, cunoştina despre ceea ce este real în Francmasonier, făcând să strălucească înaintea ochilor tăi Marea Lumină a Adevărului Masonic.
Vom începe să-ţi explicăm în mod sumar ce este ritualul nostru şi la ce răspund gradele noastre:
Francmasoneria nefiind altceva decât Revoluţia în Acţiune, nefiind altceva decât o Conspiraţie permanentă contra despotismului politic şi religios, această Francmasonerie nu s-a împodobit ea însăşi cu decorurile ridicole, prin care prinţii şi preoţii joacă în societate roluri pe care le-au uzurpat şi furat.
Dar prinţii şi preoţii neputând învinge o instituţie care le este duşmană şi de care se tem atât de mult, au avut, la epoci diferite, perfidia de a trece în câmpul inamic, de a se face Francmasoni ei înşişi şi de a introduce în Francmasonerie acele uzuale formule, titluri, şi acele legende absurde, care trebuiau să falsifice spiritul instituţiei, care îi denaturau tendinţele şi care în locul doctrinelor liberale şi democratice, păreau a favoriza principii religioase şi aristocratice.
Şefii noştri, faţă de acest pericol, strânseră legăturile adevăraţilor membri ai acestei Societăţi secrete prin excelenţă, care este Francmasoneria, şi, dorind să-şi asigure, dacă nu protecţiunea, cel puţin toleranţa puternicilor acestei lumi, i-a lăsat să participe la lucrările masonice, despre care însă nu le-a dezvăluit adevărul conţinut decât în măsura în care au voit. Văzând şefii noştri fără să se încrunte, că Francmasoneria s-a transformat în aparenţă într-o Societate, neînsemnată, de binefacere şi caritate pe care puternicii Pământului credeau că o ţin în mână, şefii noştri i-au lăsat să declare că Politica şi Religia sunt cu totul străine de Francmasonerie.
Vei avea deci şi tu, frate, să suporţi şi să primeşti toate aceste absurdităţi ridicole, care sunt pentru noi adăpostul protector, sub care instituţia noastră poate, fiind pretutindeni acceptată, să lucreze în umbră şi în secret la atingerea Sublimului Scop, căci nu trebuie să uiţi că în Ordinul nostru nici un grad nu dezvăluie în întregime Adevărul; subţiază numai vălul care ascunde adevărul de privirile curioşilor.
Pentru noi, cei investiţi cu Puterea supremă, pentru noi sigur Francmasoniera dă la o parte vălul pe de-a-ntregul şi, inundând inteligenţa noastră, spiritul nostru şi inima noastră, ne face să cunoaştem, să vedem şi să simţim că: Omul este în acelaşi timp Dumnezeul, Pontiful şi Regele lui însuşi. Iată Secretul sublim, Cheia întregii ştiinţe, Culmea de a fi iniţiat. Francmasoneria, sinteza perfectă a tot ce este uman, este deci Dumnezeul, Pontiful, Regele Umanităţii.
Iată ce explică universalitatea ei, vitalitatea şi puterea ei!
Cât despre noi, marii şefi, noi formăm batalionul sacru al sublimului Patriarh, care la rândul lui este Dumnezeul, Pontiful şi Regele Francmasoneriei.
Iată, frate, al treilea triunghi, al treilea întreit adevăr, care va da inteligenţei tale, spiritului tău şi inimei tale fericirea nespusă de a fi în posesiunea absolută a Adevărului fără valuri. Tot sistemul de organizare, de funcţionare şi de doctrină al Ordinului nostru îţi apare acum în faţa ochilor, Frate, radiind de lumină şi precum vezi, înţelegi, că toată învăţătura noastră se rezumă în:
A aduce triumful Virtuţii noastre, a Moralei noastre şi a Autorităţii noastre în Omenirea întreagă.
De aceea gradele noastre sunt împărţite în trei clase, după cum sunt chemate să combată ceea ce inamicii noştri persecutori, clericalii, îndrăznesc să numească Virtutea lor, Morala lor, Autoritatea lor.
Pentru a combate respingătoarea lor Virtute, noi avem gradele:
1) Ucenic; 2) Tovarăş; 3) Maestru; 4) Maestru secret; 5) Maestru Perfect; 6) Secretar intim; 7) Staroste şi Judecător; 8) Intendent al Construcţiilor; 9) Ales al celor 9; 10) Ales al celor 15; 11) Cavaler ales. Aceste grade ne permit de a ridica un profan de la inconştienţa ucenicului până la misiunea Cavalerului Ales pentru apărarea Virtuţii masonice, pentru cruciada Omului-Dumnezeu el însuşi.
Dintre toate actele omului, cel mai divin este, evident, acela care îi permite să-şi perpetueze divinitatea: actul Generaţiunii.
Şi cum clericalii ascund acest adevăr prin superstiţiile absurde ale unui Dumnezeu-tată creator în vecii vecilor, al unui Dumnezeu-Fiul veşnic, creiat şi al unui Dumnezeu-Sfântul Duh, unind veşnic pe ceilalţi doi, noi dăm următoarea învăţătură:
Că Ucenicul, Bohaz, personificarea lui Osiris sau a lui Bacus, venind să caute adevărul într-o lojă masonică, găseşte că există un Dumnezeu-bărbat şi nedeplin pentru generarea de fiinţe.
Că Tovarăşul Jackin, personificarea lui Isis sau a Venerei, este Dumnezeul-femeie care întregeşte pe Dumnezeul-bărbat şi face posibilă generaţiunea fiinţelor.

Că Maestrul Mahabone sau Mac-Benac, este Dumnezeul hermafrodit deplin, fiul lui Lot şi al fetii lui, fiul Soarelui şi al Pământului, omul în deplină posesiune a puterii generatoare.
Clericalii cred într-o Revoluţie supranaturală, noi o combatem învăţând pe Maestrul Secret, că singură conştiinţa existenţei este izvorul a tot ce este imaterial în om.
Clericalii cred în sfârşitul Omenirii; noi învăţăm pe Maeştrii noştri perfecţi, că existenţa Umanităţii este eternă, căci ea se reproduce fără încetare.
După ce am deşteptat astfel la Fraţii noştri ideea luptei până la capăt ce vor susţine contra clericalilor, noi le procurăm armele, învăţând pe Secretarii intimi, că curiozitatea, că spionajul duşmanului, este o virtute lăudabilă; învăţând pe Staroste şi Judecător că. dreptul natural ne sprijină în această luptă; explicând Intendenţilor Construcţiilor că, în virtutea acestui drept natural, toate mijloacele, potrivite spre a triumfa, sunt în esenţa lor şi de-a-ntregul în conformitate cu virtutea: şi mai cu seamă suprimarea celor inutili care faptă este încredinţată Aleşilor celor 9, represiunile, prin legi făcute ad-hoc, care sunt rezervate Aleşilor celor 15, şi împlinirea triumfului, a victoriei definitive a Virtuţii masonice asupra Virtuţii clericale, cu care este însărcinat Cavalerul Ales.
Pentru a combate spurcata lor Morală noi avem următoarele grade:
12) Marele Maestru Architect; 13) Arca Regală; 14) Perfectul constructor; 15) Cavalerul Orientului; 16) Prinţul Ierusalimului; 17) Cavalerul Orientului şi al Occidentului; 18) Crucea-Roză; 19) Marele Pontif; 20) Venerabilul Mare Maestru, 21) Noachitul; 22) Securea Regală.
La legile divine, la dreptul divin al Clericalilor, Marii noştri Maeştri Arhitecţi opun drepturile poporului, singurele legitime, singurele adevărate, singurele acceptabile; la dogma lor degradând pe om - cei din Arca Regală le opun idealul perfecţiunii Umanităţii, în Umanitate şi pentru Umanitate; la morala lor mai sus dezvăluită, Perfecţii noştri Constructori opun morala independenta, la perse-cuţiunile lor inspirate, Cavalerii noştri ai Occidentului, răspund printr-o energică campanie în favoarea Progresului şi a raţiunii pure; la ruşinoasa lor supunere, Prinţii noştri ai Ierusalimului, răspund printr-o mândră proclamaţiede independenţă bărbătească.
Pentru a lupta contra tiraniilor infame ale Clericalismului, cavalerii noştri de Orient şi Occident se fac apărătorii dreptului absolut la libertatea de sindicalizare, spre a înfrânge robirea, în care clericalismul, ajutat de puterea civilă, voieşte să ţină omenirea; şi Crucea noastră Roză va proclama pentru prima oară emanciparea de Papi şi de Regi. Şi pentru a ajunge la acest sfârşit Marii noştri PontiS se fac apostolii libertăţii absolute a învăţământului; Venerabilii noştri Mari Maeştri se proclamă duşmanii înverşunaţi ai oricărui obscurantism, de oriunde ar veni; Noachiţii noştri îşi dau între ei jurământul ca dreptate să se facă, şi cei din Securea Regală ating culmea moralei noastre din momentul în care spiritul lor este inundat de razele Adevărului, ascuns lor, înainte de a ajunge la acest grad, prin frânturile diforme ale intoleranţei, ale ipocriziei, ale superstiţiei şi ale egoismului creştinătăţii.
În sfârşit, frate, pentru a combate criminala lor Autoritate, noi avem următoarele grade:
23) Şeful Tabernacolului; 24) Prinţul Tabernacolului; 25) Cavalerul Şarpelui; 26) Trinitarul; 27) Comandorul Templului: 28) Prinţul Adept; 29) Marele Scoţian; 30) Kadoş; 31) Marele Inchizitor; 32) Prinţul Secretului Regal; 33) Marele Inspector General.
Clericalii răspândesc prejudecăţile lor în mase, căci acolo este singuralor scândură de salvare şi Şeâi noştri ai Tabernacolului îi combat, făcând apel la autoritatea, la acţiunea guvernamentală a claselor conducătoare; la umbrele goale, la formulele şi emblemele prin care clericalii ţin departe adevărul, Printii noştri ai Tabernacolului proclamă dreptul societăţii de a se desface de instituţiile politice şi religioase, care sunt contrare spiritului nostru; şerpilor despotismului civil, religios, militar şi economic, distrugerea lor; superstiţiilor şi doctrinelor false clericale, Trinitarii noştri răspund prin apostolatul armoniei legilor sociale cu principiile noastre sublime.
În fine, ai noştri Comandori ai Templului, se devotează pentru a pune la cale promovarea fraţilor noştri în guvernele Statelor; Prinţii noştri Adepţi proclamă necesitatea domniei raţionalismului; Marii noştri Scoţieni luptă fără încetare şi fără cruţare contra oricărei uzurpări a puterii, ori de une ar veni, fie civilă, fie militară, fie religioasă; ai noştri Kadoşi înfăptuiesc emanciparea socială din cătuşele infame ale preoţilor şi ale regilor.
Şi pentru a încorona totul, Marii noştri Inquisitori propagă autoritatea noastră, Prinţii noştri ai Secretului Regal o statornicesc şi o apară, iar noi, marii Inspectori Generali, o exercităm.
Clericalii, infamii asasini ai Umanităţii, opun, precum vezi frate, Virtuţii noastre, Moralei noastre, Autorităţii noastre - Proprietatea lor, Religia lor şi Legea lor, şi tocmai aceşti duşmani de moarte ai Francmasoneriei vei avea să-i combaţi de acum înainte ca şef de armată.

Legea, pentru că nu este armonia perfectă între Drepturile omului izolat şi Datoriile Omului Social în Societate, Drepturi care nu sunt câştigate pentru toţi în toată integritatea lor, Datorii care nu sunt decât consecinţa imediată a dreptului ce are fiecare din noi de a se bucura de toate Drepturile sale, fără a fi împiedicat de cineva.
Proprietatea, pentru că pământul nu aparţine nimănui şi produsele lui aparţin tuturor în măsura trebuinţelor reale de trai bun al fiecăruia.
Religia, pentru că religiile nu sunt decât sisteme filosofice, datorite unor oameni de geniu, sisteme pe care popoarele le-au adoptat sub condiţia expresă ca să contribuie a le aduce foloasele traiului bun pentru ele.
Nici Legea
Nici Proprietatea
Nici Religia
nu pot deci să se impună omului; şi, cum acestea îl nimicesc, lipsindu-1 de drepturile lui cele mai preţioase, ele sunt asasini cărora le-am jurat de a ne răzbuna în modul cel mai manifest; sunt duşmani cărora le-am jurat un război de exterminare, fără milă, un război de moarte.
Din aceşti trei duşmani infami, Religia trebuie să fie grija noastră constantă a atacurilor ucigătoare; pentru că un popor niciodată nu a supravieţuit Religiei lui, şi pentru că, omorând Religia, vom fi nimicit şi Legea şi Proprietatea, pentru că, aşezând asupra cadavrelor acestor asasini Religia Francmasonă, Legea Francmasonă, Proprietatea Francmasonă, vom fi regenerat Societatea.
Pentru a regenera Societate, tu vei avea sub ordinele tale două corpuri de armată, acela format de Atelierele Simbolice şi acela format de Atelierele înaltelor Grade.
Francmasoneria Simbolică trebuie să rămână societate închisă, având un secret, trebuie să se arate în mod discret profaniţpr, profitând cu dibăcie de împrejurări favorabile şi trebuie mai ales să se silească să atragă ucenici.
Tu te vei sili să atragi în aceste Ateliere cel mai mare număr de elemente duşmănoase Catolicismului, duşmane ideilor şi Instituţiilor Creştine, pe toţi revoltaţii contra Bisericii, care ste vrăjmaşa noastră, pe toţi necredincioşii de orice fel.
Te vei sili să faci un loc printre Fraţii Simbolici tuturor ambiţioşilor, care voiesc să ajungă la onoruri şi putere, tuturor declasaţilor şi secăturilor, care sunt în căutarea unei poziţii sociale, oamenilor de petrecere, bonvivanţilor lacomi de plăceri materiale, negustorilor şi industriaşilor aprigi de câştig, literaţilor, savanţilor setoşi de renume.
Sileşte-te să îngrămădeşti în grupul Simbolismului oamenii inteligenţi şi influenţi din toate ţările, studiază-i, ghiceşte-le tendinţele şi înclinările lor.
Semnalează-ni-i pe aceştia, şi noi îi vom face să ajugă şi să reuşească, după ce vom fi pus stăpânire pe inteligenţa lor, pe voinţa lor şi pe libertatea lor, pentru a-i avea la dispoziţie după placul nostru.
Cu aceşti oameni aleşi, instrumente desăvârşite ale sacrosanctelor noastre revendicări, tu vei avea să formezi Atelierele înaltelor Grade.
Tu vei încredinţa acestor Fraţi de încredere, acestor oameni siguri, propagarea, apărarea şi executarea sublimelor noastre idei moderne; tu le vei da însărcinarea să realizeze în societate Răscumpărarea noastră socială prin francmasonizarea Familiei, a Patriei şi a Proprietăţii, prin absorbirea de către Ordinul nostru, învăţământului de morală şi a autorităţii, prin distrugerea Papalităţii şi prin nimiciră tuturor Religiilor.
Organism viu, cu proporţii gigantice, care strânge întreaga Societate într-o imensă plasă din care fiecare ochi este un om, Ordinul nostru îşi păstrează atotputernicia şi se menţine într-o formidabilă unitate graţie disciplinei noastre, obligaţiei de a ţine totul în secret şi jurămintelor noastre francmasonice.
Nu putem să-ţi recomandăm îndestul, Frate, de a proceda astfel ca, aceste Jurăminte ale tuturor Gradelor, precum şi jurământul de Secret prin care se închide întrunirea francmasonă, să fie jurate în termeni precişi şi în aşa fel, încât să putem fi siguri de cei folositori şi să putem îndepărta fără primejdie elementele nefolositoare.
Trebuie să te sileşti, Frate, să câştigi în fiecare Atelier un sâmbure de Fraţi influenţi, şi, dacă nu convingi, cel puţin interesaţi, care să ştie să satisfacă trebuinţele sociale ale fiecărui Atelier, fie prin acei dintre Fraţi care vor consimţi să le realizeze cu riscurile şi pericolele lor personale, fie, ceea ce este cu mult mai preferabil, prin ajutorul profanilor.
În acest din urmă caz, să ai grija de a exagera forma protestărilor în contra regimului social, econmic, politic şi religios actual, astfel că, odată ridicat şi răscolit terenul popular, prin atari exage-raţiuni, să poţi semăna adevăratele noastre doctrine, care în aşa împrejurări vor avea un caracter într-adevăr moderat.

Nu te preocupa prea mult de schisme, de diviziuni, de sfâşieri care ar putea să se producă, nici de rivalitate sau de ambiţiunile particulare care ar putea să se ivească.
Nu da decât o importanţă secundară chestiunilor de formă de guvernământ, compen'ţiunilor de dinastii, rivalităţilor de puteri.
Dar respinge fără milă şi combate până la moarte, fără nici o cruţare, prin toate mijloacele ce îţi punem la dispoziţia ta, cutare dinastie, cutare instituţie, cutare clasă din societate, cutare influenţă politică, cutare autoritate guvernamentală, cutare personaj princiar, cutare individualitate marcantă, care, împotrivindu-se nouă fie ca adversar al Revoluţiei sociale, fie ca apărător al ideii sau al societăţii creştine, ar forma printr-o astfel de purtare o piedică sau ar întârzia împlinirea misiunii noastre sociale.
Această misiune socială pe care Şeful nostru Suprem ne-a încredinţat-o, suntem aproape de a o fi îndeplinit.
Cum Dumnezeul nostru nu este nici substanţă, nici corp, nici suflet, nici creator, nici tată, nici verb, nici iubire, nici diavol, nici mântuitor, nici nimic, noi am robit Biserica puterii laice şi am răsturnat puterea temporală a Papii, aşteptând şi răsturnarea puterii lui spirituale.
Cum suntem ziditorii noului Templu al fericirii Omenirii, şi cum pentru a construi trebuie a începe prin a dărâma, prin a distruge actuala stare socială, noi am suprimat învăţământul religios, noi am desfiinţat Dreptul Internaţional.
După ce am răsturnat puterea temporală a Papii, inamicul nostru infam şi de moarte, prin ajutorul Italiei şi al Franţei, noi vom slăbi Franţa, care susţine puterea spirituală a Papii, prin concursul puterii noastre şi al Germaniei.
Şi o zi va sosi, când după împărţirea integrală a Europei în două Imperii, German în Occident şi Rus în Orient, Francmasoneria le va uni într-o singură împărăţie, cu Roma drept capitală a Universului întreg.
Şeful nostru Suprem va domni singur peste lume, şi Francmasoneria, aşezată pe treptele tronului său, va împărţi cu el Atotputernicia.
Pe cât este de măreţ şi orbitor prin lumină acest scop suprem, pe care ţi-1 trecem strălucitor pe dinaintea ochilor, atât de mari şi răbdătoare trebuie să fie străduinţele şi sforţările noastre necesare pentru a-1 atinge.
Astăzi, când tu stai printre Maeştrii-şefi, străduinţele tale trebuie să sporească ca intensitate şi pentru a-ţi preciza bine tendinţele, asigurând în acelaşi timp succesul lor şi triumful lor, noi îţi vom rezuma într-un chip limpede Marea Lumină a iniţierii supreme.
Tu eşti Dumnezeul tău, Pontiful tău şi Regele tău însuţi. Raţiunea ta este singura regulă a Adevărului, singura cheie a ştiinţei şi a politicii.
Poftele tale şi instinctele tale constituie singura regulă a Binelui, singura cheie a progresului şi a fericirii:
Tu trebuie să înţelegi şi să interpretezi precum urmează sfânta noastră deviză:
Libertate, armă atotputernică, cu care noi am răsturnat lumea, înseamnă:
Independenţa fără margini şi restricţii, sustrasă la orice fel de autoritate.
Independenţa spiritului, care nu ar putea fi stânjenită prin nici o revelaţie, nici Uitată prin nici o dogmă.
Independenţa voinţei, care nu se supune la nici o putere, care nu recunoaşte nici Rege, nici Papă, nici Dumnezeu.
Independenţa personalităţii, care a sfărâmat toate lanţurile ce o ţineau încătuşată, lanţuri fizice şi lanţuri morale, lanţuri ale Pământului şi lanţuri ale Cerului, pentru a realiza independenţa Omenirii prin dezrobirea ei absolută şi deplină.
Prin ajutorul Libertăţii, ca pârghie, şi prin pasiunile omeneşti, ca punct de sprijin, noi vom răsturna pentru totdeauna pe Regi şi pe Preoţi, aceşti inamici neînduplecaţi ai neamului omenesc, mai funeşti pentru omenire decât tigrii pentru celelalte animale.
Egalitatea, instrumentul atotputernic cu care noi am transformat lumea, înseamnă.
Egalizarea proprietăţilor, căci drepturile omului la pământul comun, ca cetăţean al unei singure şi aceleiaşi lumi, ca copil al unei singure şi aceleiaşi mame, sunt mai vechi şi mai sacre decât toate contractele şi tot dreptul nescris, şi prin urmare, aceste drepturi trebuie restabilite, pe când contractele trebuiesc rupteşi dreptul nescris trebuie desfiinţat.
Egalizarea averilor, prin echilibrul proporţional al salariilor, prin desfiinţarea completă şi radicală a dreptului de succesiune, prin exproprierea tuturor societăţilor financiare, prin adaptarea la solidaritatea naţională a fiecărui popor, a băncilor, a cancelariilor, a transporturilor, a asigurărilor şi a minelor.

Egalizarea indivizilor, prin solidaritate, prin participarea egală a fiecăruia la producţiunea sa solidară.[31]
Prin ajutorul Egalităţii, ca pârghie, şi poftele omeneşti ca punct de sprijin, noi vom fee să dispară pentru totdeauna Aristocraţia Banului, călău neînduplecat, exploatatoare fără saţ a neamului omenesc.
Fraternitate, făgăduinţa atotputernică cu care noi am stabilit puterea noastră, înseamnă:
Frăţia în Francmasonerie, pentru a constitui un Stat în Stat, cu mijloace şi cu o funcţiune indepndente de Stat şi necunoscute Statului.
Frăţia în Francmasonerie, pentru a constitui un Stat deasupra Statului, cu o unitate, un cosmopolitism, cu o universalitate care fac Francmasoneria să fie superioară Statului şi să-1 conducă.
Frăţia în Francmasonerie, pentru a constitui un Stat în contra Statului, atâta vreme cât vor exista armatele permanente, instrumente de apăsare, principii de parazitism, piedică a oricărei înfrăţiri.
Prin ajutorul Fraternităţii, ca pârghie, şi prin urile omeneşti, ca punct de sprijin, noi vom face să piară pentru totdeauna parazi-tismu şi Represiunea armată, această ciumă nepotolită, această groază sălbatică a neamului omenesc.
Frate, iată sfârşitul instrucţiunii ca Şef al Francmasonieriei. Rosteşte acum împreună cu noi Jurământul suprem;
Jur de a nu avea altă patrie decât patria universală.
Jur de a combate fără cruţare totdeauna şi pretutindeni hotarele naţiunior, hotarele moşiilor, ale caselor şi atelierelor, şi graniţele familiei.
Jur de a răsturna, cu sacrificiul vieţii mele, hotarul în care ucigaşii umanităţii au tras cu sânge şi cu noroi numee lui Dumnezeu.
Jur de a pune la contribuţie întreaga mea existenţă la triumful fără capăt al progresului şi al unităţii universale, şi declar că profesez negaţiunea lui Dumnezeu şi a sufletului.
Şi acum, frate, după ce Naţiunea, Religia şi Familia au dispărut pentru totdeauna pentru tine, în imensitatea operei Francmasoneriei, vino în braţele noastre, prea Puternice, prea Ilustre şi prea Scump Frate, să împarţi împreună cu noi autoritatea fără margini şi puterea fără îngrădire pe care o exercitam asupra Umanităţii".
(Vezi: Paul Rosen,"L'Ennemie Sociale, Histoire documentee des faits et gestes de Ia Franc-Maconnerie, de 1717 a 1890", Paris, 1890, pag. 21-45).

Morala Talmudului

de Iconomul Const. Nazarie Profesor Ia Facultatea de Teologie din Bucureşti

Talmudul împarte omenirea în două părţi: evrei şi neevrei. Pe aceşti din urmă îi numşte goi sau goimi. Orice netăiat este de alt neam, ca şi păgânul, e tot una.[32] Creştinii, cum vom vedea, cu deosebire sunt urâţi de Iudei. Numai Iudeii vin de la Dumnezeu, ceilalţi oameni vin de la diavolul. Evreii sunt mai plăcuţi lui Dumnezeu decât îngerii[33], astfel că cine ofensează pe judeu, jigneşte mărirea lui Dumnezeu, şi deci goiul care loveşte pe Evreu trebuie să moară[34]. Pe cât oamenii sunt mai presus de animale, pe atât Iudeii sunt mai presus de alţi oameni.[35] Aceşti din urmă sunt sămânţa animalicească[36], astfel că, dacă n-ar fi Iudei, n-ar fi binecuvântarea pe pământ, nici rază de soare, nici ploaie, şi oamenii n-ar putea trăi[37]

[31] . Pentru ca cititorul să stabilească identitatea de concepţii dintre instrucţiile date lui Garibaldi la 1860 şi principiile Constituţiei Sovietice din 1918; pentru ca să înţeleagă că aceeaşi conducere unitară şi ascunsă dicta instrucţiuni la 1860 şi le aplică peste 60 de ani în Rusia, reproducem din Constituţia Sovietică, operă curat jidănească, următoarele fragmente:
Art.3, a) :"Spre a realiza socializarea pământurilor, proprietatea particulară asupra solului este desfiinţată şi toate imobilele sunt considerate ca aparţinând naţiunii întregi şi se transmit lucrătorilor fără nici o despăgubire, conform principiului egalităţii de folosinţă".
c) „Ca cel dintâi pas către luarea în stăpânire definitivă a tuturor fabricilor, uzinelor, minelor, căilor ferate şi a altor izvoare de producţie, precum şi a mijloacelor de transport, de către Republica muncitorească şi ţărănească a Sovietelor, s-a sancţionat legea, promulgată de Soviet, privind controlul muncitoresc şi Consiliul superior al economiei naţionale, spre a asigura puterea lucrătorilor asupra exploatatorilor".

[32] Tractat Berachoth, folio 47
[33] Tractat Chullin, folio 92

[34] Tractat Sanchedrin, folio 58.
[35] Sepher Zeros ha Miar, folio 10.
[36] Tractat Iebammoth, folio 98
[37] Tractat Iebammoth, folio 63.

Toţi rabinii sunt de acord că ne-iudeii au natură animalică. Rabinii: Moisi Ben Nachman, Ravi Raschi, Abarbanel, Jalkut şi alţii, compară pe goi, când cu câini, când cu măgarii, când cu porcii. Numai poporul evreu este vrednic de viaţa veşnică, iar celelalte popoare sunt asemenea măgarilor, zice Abarbanel[38]. Voi, iudeilor, sunteţi oameni, ceilalţi nu sunt oameni, pentru că sufletele lor vin de la Duhul necurat, pe când sufletele iudeilor vin de la Duhul lui Dumnezeu, zice rabinul Menachem[39]. Tot astfel se exprimă şi rabinuUalkat: „Numai iudeii au dreptul să se numească oameni, iar goii, care vin de la Duhul necurat, trebuie să Se numiti porci[40].

Această privire a evreilor asupra celor de al neam, se ilustrează minunat de următorul fapt Renumitul Rabin Ben Şira, care se află în robia Babiloniană, se bucură de prietenia lui Nabucodonosor, împăratul îi arăta foarte multă bunăvoinţă, şi într-o zi i-a propus să-i dea pe fiica sa în căsătorie. Ben Şira a zis împăratului: „Află împărate că eu sunt fiu de om şi nu de dobitoc”[41]. Fiica împăratului, prin urmare, din punct de vedere al Talmudului, nu era decât căţea, şi căsătoria cu ea ar fi înjosit pe un evreu.

Pe această deosebire însemnată, între evreu şi neevreu, se întemeiază toată morala Talmudului.

Fariseii, ca tâlcuitori ai Talmudului, n-au putut să nimicească, cu desăvârşire porunca dată de Moise, spre a stabili raporturile cu aproapele, însă dânşii au tâlcuit porunca lui Moise în înţelesul că sub aproapele trebuie a înţelege numai pe iudeu: Asupra măgarilor şi cânilor nu atârnă aşa de mult mânia lui Dumnezeu, pe cât atârnă mânia lui Iehova asupra goimilor!i

Ideea că Dumnezeu urăşte pe goimi, îndreptăţeşte ufa, Talmudului către ei. Şi, în adevăr, cum e chip să iubeşti pe acei pe care Dumnzeu îi blastăma? Pe acest temei Talmudul dă următoarea învăţătură: „Voi nu trebuie să daţi nici un ajutor goimilor”[42].

Este oprit a avea milă către cei care n-au raţiune[43].

Omul drept nu trebuie să Se milostiv, faţă cu omul necurat[44].

Voi veţi Si curaţi cu cei curaţi şi cruzi cu cei cruzi [45].

Goimii nu pot, după Talmud, să fie decât răi, şi de aceea, dacă ei fac bine, dau milostenie şi se arată misericordioşi, apoi tocmai pentru aceasta trebuie să fie blestemaţi şi să li se considere asemenea fapte ca păcat, căci fac aceata din îngâmfare[46].

Dar fiindcă experienţa a învăţat pe Evrei, că nu e chip a trata pe faţă, în chipul acesta, pe Goimi, apoi Talmudul învaţă pe Israeliti să fie făţarnici: „Salută pe goimi, ca să fii cu ei în pace şi să le fii plăcut”[47].

Rabinul Basai, adaogă: „Făţărnicia e îngăduită în înţelesul ca Iudeul să se arate delicat faţă cu goiul necurat, ca să-1 cinstească şi sâ-i poată zice: „Te iubesc!”. Dar acelaşi rabin, explică cum să se aplice această regulă: „Aceasta se îngăduie Evreului numai în cazul dacă el are nevoie de goiu sau se temei că-i va face rău: în cazul contrar, făţărnicia va fi păcat”[48].

Pentru ca să se poată înşela mai bine goiul evreul poate să-i viziteze bolnavii, să-i îngroape morţii, să ajute pe săraci, dar toate acestea trebuiesc făcute numai ca să ai pace cu goimii, şi ca necuraţii să nu facă rău Iudeilor[49].

Nu, la aceasta se reduc indicaţiile Talmudului despre relaţiile Iudeilor cu goimii. Sunt încă o mulţime de prescripţii în Talmud, care arată cum să se poarte evreul cu viaţa şi averea goimilor, în toate e aceeaşi deosebire radicală, pe care Talmudul o pune între evreu şi neevreu. Şi aşa, neevreul n-are drept la bunuri, pentru că el este numai animal, şi, ca animal, cu seninătate de conştiinţă poate fi ucis, sau alungat din casă şi a se folosi de averea lui. Proprietatea neevreului e tot una cu un lucru pierdut şi adevăratul ei stăpân este Iudeul[50].

Acest lucru e drept, zice rabinul Albo, pentru că Dumnezeul Evreilor le-a dat puterea asupra averii şi vieţii tuturor oamenilor[51]. Pentru aceasta, dacă goiul va fura de la Evreu un lucru, cât de neînsemnat, trebuie să moară. Evreul

---

[38] Comment, du Hos, IV, t.
[39] Comment, sur le Pentat, Inc. folio 14a.
[40] Jalkut, Reubeni, folio 10.
[41] Sepher Ben Şira, folio 8.
[42] Aboda, Zarah, folio 4
[43] Tract at Jebammoth, folio 23. 6.Tractat Sanchedrin, folio 92.
[44] Comment, du I-er livre des Rois, XVIII, 14.
[45] Baba Bathra, folio 123
[46] Baba Bathra, folio 10.
[47] Tractat Gittin, folio 61.
[48] Sepher Cad ha-kemach, folio 230.
[49] Tractat Gittin, folio 61.
[50] Folio 54.
[51] Sepher Haikarim, III, 25

însă poate lua, cât va voi, din averea goiului, pentru că acolo unde este scris: Nu veţi face rău aproapelui vostru", nu stă scris: Nu trebuie sa faci rău goiului"[52] .

Iată pentru ce evreul de va fura ceva de la evreu, se socoteşte fur, iar dacă va fura de la goi, nu se socoteşte fur; întrucât a luat ceea ce-i a lui. Rabinul Aschi, vorbeşte slugii sale: ‚Adâ-mi strugurii cari aparţin goiului, nu atinge insa pe acei care sunt proprietartea Iudeului"[53].

Puterea această supremă a Iudeului asupra a tot ce aparţin goilor, se întinde şi la animale. Talmudul zice că, dacă boul evreului va împunge goul goiului. Evreul nu se judecă, - dar dacă boul goiului va împunge boul Evreului, atunci goiul trebuie să plătească, pentru că Dumnezeu a predat pe goimi lui Israel[54].

Talmudul de asemenea dă evreilor sfaturi, cum ar putea ei să-şi ajungă scopul principal, adică definitiva supunere materială a goimilor. Mijlocul principal întru atingerea acestui scop este camătă şi înşelăciunea. Dumnezeu, se zice în Talmud, a poruncit să se ia procente de la goimi, şi să nu li se dee banii, decât cu procente, astfel că în loc de ajutor să le facem rău, dacă aceata ne foloseşte; nu tot astfel trebuie a lucra faţă cu evreii[55]. Renumitul Rabin Bachai zice: „Viaţa goilor e în mâinile tale ludeule; cu atât mai mult, îţi aparţine aurul lui![56] Camătă, câteodată, a luat proporţii neauzite. Jansen, în scrierea „L'Histoire de la Reforme en Allemagne", aduce date care dovedesc că Israeliţii au luat procente de 3, 4 şi 6 sute la sută pe an. Afară de camătă, Talmudul recomandă evreilor, faţă eu neevreii, înşeătoria şi furtul Astfel, dacă goiul a pierdut un obiect sau punga, evreul nu trebuie să-1 restituie, căci stă scris: „e oprit a da goiului, ceea ce a pierdut, acel ce va da goiului ceea ce a pierdut, nu va găsi milă înaintea Domnului"[57] Rabinul Rachi, zice: ‚A te întoarce goiului ceea ce el a pierdut, înseamnă a asemăna pe necurat cu Israeliteanul: aceasta însă e păcat"[58]. Acela care va întoarce ne-Iudeului lucrul pierdut, face păcat, pentru că contribuie la puterea necuratului, zice Maimonides[59]. Rabinul Ierucham, adaugă: Dacă goiul are act, prin care se dovedeşte ca el a dat Iudeului bani cu împrumut, şi goiul a pierdut actul, Evreul care l-a găsit nu trebuie sâ-1 dea înapoi, pentru că obligaţiunea a încetat în momentul când el 1-a găsit.

„Dacă Evreul ar voi să dea goiului actul, atunci fratele lui trebuie să-i interzică aeata, grăind: „Daca voeşti să sfinţeşti, numle lui Dumnezeu, nu face aceasta "[60].

Aceleaşi reguli le dă Talmudul şi relativ la Comerţ: E îngăduit, zice Talmudul, a lua procente de la goim, şi a-1 înşela, când i se vinde un lucru, însă „dacă vindeţi ceva aproapelui vostru, adică Iudeului, sau cumpăraţi ceva de la el, nu trebuie să-1 înţelaţi"[61]. Rabinul Moses grăieşte limpede: „Dacă goiul, socotindu-se s-a înşelat în socoteala banilor, Evreul să zică: „Eu nu ştiu nimic". Nu sfătuiesc însă, ca goiul să Se indus în eroare, pentru că el poate face aceasta înadins ca să încerce pe Iudeu"[62]. După aceasta se pot înţelege cele scrise de Rabinul Brentz: „Dacă Israeliţii ar călători în cursul întregii săptămâni şi ar înşela în dreapta şi în stânga, să se adune Sâmbăta şi să dea slavă lui Dumnezeu, grăind: „Trebuie a smulge inima goimilor şi a ucide pe cel mai bun dintre creştini"[63].

Legile de Stat, după Talmud, trebuie astfel folosite de Iudei, încât diri ele să tragă numai foloase. în această privinţă Talmudul zice: „Dacă evreul se judecă cu neevreul, voi trebuie să conlucraţi ca să câştige fratele vostru şi trebuie să ziceţi celui de alt neam: „Aşa doreşte legea noastră". Dacă legile ţării sunt favorabile iudeilor, atunci conlucrati ca să câştige judecata fratele vostru, zicând celui de alt neam: „Aceasta o cere legea VOASTRĂ. În tot cazul trebuie a încerca pe cel de alt neam cu diferite intrigi, ca evreul să câştige afacerea"[64]. Rabinul Achiba, care dă acest sfat, spune că trebuie să se lucreze însă aşa fel, ca Iudeii să nu fie discreditau'.

Aceleaşi regule le dă Talmudul şi când e vorba de viaţa goiului. Rabinul Maimonide grăieşte: „S-a zis sa nu ucizi, dar acesta însemnează să nu ucizi pe Iudeu, Gullui Israel, dar goii, ereticii, nu sunt Si lui Israel"[65]. Trebuie a ucide

[52] Tractat Sanchedrin, fol.57.
[53] Tractat Baba Kamma, folio 113.
[54] Tractat Baba Kamma, folio 37
[55] Malmonide Sepher Mizot fol.
[56] Explic, du Pentat, folio 2213.4.
[57] Tractat Sanchedrin, folio 76
[58] Ibidem
[59] Ind. Chaz, hilch.gez.
[60] Nethib.IV
[61] Tract. Baba Mezin, folio 61-1.
[62] Sepher Mizvoth Gaddoi.

[63] Aceasta se zice în limba ebraică „tob toif şebegoim harog" şi se învaţă copiii mici de 6 ani, în toate şcolile evreieşti.
[64] Tractat Baba Kamma, folio 113.
[65] Iad. Chag, hlich. Rozzdachu Melachim.

pe cel mai respectabil dintre idolatri.[66] Şi iarăşi: „dacă scot din groapă pe goiul căzut în ea, se face serviciu idolatriei”[67]. Maimonides zice: „Nu e îngătuit a avea milă către idolatru, când el piere în rîu sau în alt loc, şi dacă se îneacă nu trebuie a G scăpat”[68].
Tot astfel învaţă şi alţi tâlcuitori renumiţi ai Talmudului, între care se deosebeşte Abarbanel.
Acesta zice: „Dacă ereticul cade în groapă, nu-1 scoate. Dacă în groapă este o scară scoate-o. Dacă lângă groapă este o piatră, arunc-o acolo”[69]. în fine, în Talmud sunt locuri, care prin cruzime amintesc pe adoratorii lui Moloch şi care dau naştere la procese rituale: „Acel care va vărsa sângele goiului, aduce jertfă lui Dumnezeu”[70] .
A ucide pe un goim e un merit, şi dacă, din greşeală, în loc de goi s-a ucis un evreu ucigătorul n-are vină: ‚Jicel care vrea să ucidă un animal, ucide un om; sau care, voind să ucidă un goim, din greşeală ucide un evreu, nu trebuie pedepsit”[71].
Goiul care ar vrea să ucidă pe evreu e aşa de vinovat, ca şi cum ar fi vrut să nimicească lumea întreagă.[72] Goiul care ucide pe goiu trebuie socotit nevinovat, dar dacă el ar ucide pe evreu, trebuie să moară chiar de ar fi circumcis.[73]
Tot astfel se referă Talmudul şi la familia goiului, femeie şi copii. Moise a zis: „Să nu doreşti femeia aproapelui tău”dar femeia aproapelui tău e femeia evreului. Toţi rabinii renumiţi, ca Raschi, Bahai, Levy, Gerson sunt de acord, că nu poate fi vorba de prea-curvie unde nu-i căsătorie. De aceea, Maimonides zice: „Epermis a precurvi cu femeia neevreului”[74]. Şi, în adevăr, Talmudul cuprinde o mulţime de istorisiri, în care rolul de preacurvari îl joacă Rabini renumiţi ca: Elizer, Nachman, Achiba, Meier, Tarphon etc.[75]
Cele de mai sus sunt fapte, din care noi nu vom face nici o încheiere; însuşi cititorul poate să-şi facă idee despre morala Talmudului.
(Din „Cuvântul Studenţesc”)

BIBLIOGRAFIA AUTORILOR FOLOSIŢI DE IOAN MOŢA LA COMENTARIILE LUCRĂRII

1. Issac BLUMCHEN; Le droit de la race superieure, Cracovie, 1914.
2. Emile CAZANOVE, La Revolution Antijuive de demain, Paris, 1904.
3. A.C. CUZA, Jidanii în război, Bucureşti, 1923.
4. H. FORD, Der Internationale Jude. Traducere germană, partea I şi II, Leipzig, 1920-21.
5. Urbain GOHIER, La Terreurjuive, Paris, 1909, Ed. V.
6. B.P. HAŞDEU, Talmudul, conferinţă, 1866.
7. Alex. IARCA, Destinul şi istoria ovreiască, Buzău, 1922.
8. Nicolae IORGA, Istoria evreilor din ţările noastre. Comunicare făcută la Academia Română, Bucureşti, 1913.
9. Roger LAMBELIN, Le Regne d'lsrael chez Ies Anglo-Saxons. Ed. IV, Paris, 1921.
10. LUDENDORFF, Kriegfuhrung und Politik, Ed. II, 1922.
11. Maurice MURET, L'esprit juif. Ed. II, Paris, 1901.
12. Dr. PAULESCU, Talmudul, Canalul şi Francmasoneria jidovească.

---

[66] Aboda zara, folio 26. Masachu Sophanim, Perck 15.
[67] Ibidem, folio 20.
[68] Iad. Ehaz, Hlich. Aboda Zara.
[69] Aboda Zara, folio 26. Midederach Bamidebarraba, p. 21.
[70] Jalkut-Simeoni ad Pentat, folio 245, col. 3.
[71] Tractat Sanchedrin, folio 78.
[72] Ibidem, folio 37.
[73] Tract. Sanchedrin, folio 71.

[74] Iad, chaz, hlich. Melachim.
[75] Tract. Jomma, folio 18.

13. Paul ROSEN, L'Ennemie sociale, Histoire documentee des faites et gestes de la Franc-Magonerie, Paris, 1890.
14. Werner SOMBART, Die ZukunftderJuden, Leipzig, 1912.
15. Werner SOMBART, Sozialismus und soziale Bewegung, Ed. IX, lena, 1920.
16. Theo-DOEDALUS, L'Angleterre juive; Israel chez John Bull. Ed. III, Paris, 1913.
17. Em. D.B. VASILIU, Situaţia demografică a României, Cluj, 1923.
18. Revista APĂRAREA NAŢIONALĂ.

CUPRINS

NOTA EDITURII:

Protocoalele înţelepţilor Sionului pot fi privite ca o carte de propagandă antisemită; ca o lucrare reală, care dezvăluie complotul universal evreiesc; ca un document istoric care a ridicat multe probleme, subiect de controverse interminabile sau ca o creaţie a unui serviciu secret destinată justificării persecuţiei contra poporului evreu.

În virtutea dreptului fundamental la liberă exprimare şi pentru ca fiecare să poată aprecia sau condamna, în cunoştinţă de cauză, o scriere care a jucat un rol important în istoria lumii, am decis să publicăm, pentru prima oară integral, Protocoalele înţelepţilor Sionului, însoţite de comentariile lui Ioan Moţa.